

В.Ю.Шевцов

В І Д И

ДНІПРО

2021

Зміст

Передмова.....	2
Живий, розумний Всесвіт.....	3
Принципи і закони будови Всесвіту.....	10
Триглав- Трисил	
-Троїця.....	33
-сім творінь Всевишнього.....	37
-розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.....	40
Інформація у Всесвіті.....	46
Інваріанти Шляху Даного від Всесвіту до людини	
-космічні символи.....	58
-етнічна символіка України.....	71
-мови в природі.....	83
Принципи будови живої природи і людського суспільства.....	96
Походження і будова людини.....	109
Виховання і освіта.....	118
-мудрість тисячоліть.....	125
Шлях Даний.....	136
Території життєдіяльності людини, етносу, людства.....	143
Контур життєдіяльності людства.....	150
Фізичні основи побудови технологій сучасності і майбутнього.....	154
Глобальні проблеми життєдіяльності людства.....	169
Чи можна передбачувати майбутнє.....	182
Післямова.....	200

ПЕРЕДМОВА

Нинішній стан уявлень людства про оточуючий Всесвіт, як про мертву, неживу і нерозумну матерію, можна назвати «вульгарним, примітивним матеріалізмом». Та з кожним днем ці уявлення поглиблюються і змінюються, тож все більше стає тих, хто починає розуміти і усвідомлювати, що все навколо живе і розумне, а людина є лише учнем початкових класів в невимірно великій школі, яку ми називаємо «Природа». Покоління за поколінням людство моделює те, що уже існує в природі, учиться у природи і робить перші, ще дуже невпевнені кроки на шляху пізнання і творчості, на шляху призначеному нам, на Шляху Даному Людству.

Однією із найважливіших рис українця є пошуковість думки і прагнення пізнати себе і Всесвіт, донести засвоєні знання до людства. Набуті і усвідомлені нашими прабатьками уявлення про Всесвіт та місце людини в ньому отримали назву «віди».

Сучасному світогляду мають відповідати «Віди» III-го тисячоліття. Донести до читача найбільш загальні принципи і закони будови та розвитку Всесвіту, людини і людського суспільства – є головною метою запропонованої книги.

Окремою метою-мрією автора є бажання змінити стан свідомості українців, з тим, щоб на рідній землі постала нова Україна, країна-казка, країна великого розуму і високої духовності, країна оріїв-учителів людства на Шляху Даному до Горнього, до Вишнього!

Живий, розумний Всесвіт

В своїй еволюції людство крок за кроком вивчає, досліджує, моделює оточуючий його Всесвіт, пізнає принципи і закони його будови та функціонування, набуває досвіду на шляху творення власних світів. Тисячі років воно освоювало світ фізичний, світ власної життєдіяльності, світ речовинний. Та в кінці 2-го, на початку 3-го тисячоліття прийшло розуміння «троїчності» будови Всесвіту. Розуміння того, що світ існуючий, світ речовинний, складається з того стану матерії, який називаємо первісним, із інформації на створення Всесвіту і життєвої енергії-духу. Що лише поєднання цих трьох складових утворює світ «явлений», світ нашого існування.

На шляху навчання людство, засвоївши «азбуку і арифметику» світу «явленого», починає вивчати закони будови і функціонування його складових, в першу чергу, світу інформації, практично не торкаючись світу «енергії-духу». На відміну від перших двох складових, про складову енергії, що робить матерію живою, нині практично нічого невідомо. Її називають енергією «ці», її дію і прояви бачимо кожен мить в кожній точці простору, але поки що сутність цього виду енергії, як і тих її видів, що лежать в основі функціонування «тіл-складових» живого всесвіту (ментального, духовного, інтуїтивного та інших), знаходиться за межами можливостей дослідження і використання людством. Але, навіть розуміючи лише «видиму» сторону енергії, маємо можливість сформулювати найважливіші принципи і закони будови та функціонування нашого Всесвіту.

Для розуміння природи будови Всесвіту згадаймо сутність загального закону збереження: **«щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо»**. Тож спитаймо: чи може живе виникнути, народитись із неживого, з того, чого не було? Не може. Чи може розумне народитись із нерозумного? Ні, не може. А тому **«Всесвіт, як цілісна система, живий і розумний»**.

Не може виникнути щось із нічого, з того чого не було і не існувало. Розумне може виникнути лише з розумного, а живе – з живого. Чи не те саме говорив Ісус Христос: «Від духу – дух, від плоті – плоть!». Або: *« хто не народжений з Гори, той не може увійти в Царство Небесне!»*.

Всесвіт живий і розумний від найменшої складової і до меж самого Всесвіту. Коли людство шукає позаземні цивілізації, то воно шукає не розум і життя, а собі подібних істот. Показовою в цьому відношенні є

Притча про двох карасів. В одній водоймі зустрілись якось два карасі.

Один питає другого: *а ти чув до чого додумалися наші вчені карасі?. Вони стверджують, що за межами нашої «планети – водойми» можуть існувати інші водойми і що в них може розвинути життя? А якщо там може бути життя, то там можуть бути і карасі іншої цивілізації! От якби зробити ракету (звичайно заповнену водою), то ми б змогли полетіти у Всесвіт, знайти братів*

по розуму, обмінялись знаннями і технологіями! Ми б знали, що ми не одинокі у Всесвіті!...

А в цей час на березі, на гілочці над водою, співає соловейко, ось тільки ця пісня не зрозуміла карасям, для них це просто природний шум...

Там же, на іншому боці водойми, ще один карась, священник, звертається до своїх прихожан, показує на образи і каже: І створив бог карася по образу і подоби своїй!

Одним із надзвичайно важливих принципів у будові Всесвіту є **принцип надлишковості**, згідно з яким **«для вирішення якої завгодно задачі необхідно мати надлишок у всьому, що необхідне для вирішення даної задачі»**.

Цей принцип відомий ще зі школи під визначенням коефіцієнта корисної дії, що завжди менший за одиницю, бо в усякому процесі завжди присутні втрати (перерозподіл-«дифузія») енергії, інформації, інструменту, ресурсів, виконавців; того, що необхідне для досягнення мети.

В досвіді людства даний принцип відомий під назвою “теорема Ешбі” та “теорема Гьоделя”.

Теорема Ешбі: **для керування літальним апаратом необхідна система керування, що структурно і функціонально має бути складнішою аніж сам літальний апарат.**

Теорема Гьоделя: **засобами системи неможливо довести непротирічність даної системи.**

Для доведення непротирічності системи необхідно використати зовнішню інформацію. Наприклад: для доведення непротирічності математики можна використати фізику. Але як тільки об’єднаємо ці два розділи знань в один, як знову для обґрунтування непротирічності вже цієї системи необхідна додаткова інформація ззовні.

Із принципу надлишковості витікає **принцип ієрархічності** в будові Всесвіту: **«розумну систему (об’єкт, істоту) може створити лише ще складніша, ще розумніша»**.

Людина не може створити не лише складнішу і розумнішу систему за себе, але навіть тотожну собі! Для “створення” людини необхідно мати складнішу і розумнішу систему, ніж вона сама, а для останньої - ще складнішу і т.д. Коли ж мова йдеться про можливість людини в світлі теореми Ешбі-Гьоделя, то мається на увазі, перш за все, те, що людина не може створити (штучно) іншу людину (не як копію, а в цілісності зв’язків з оточуючим Всесвітом). Геном людини розшифрувати можна, але для того, щоб вона жила і діяла, необхідно розшифрувати не лише структури всього живого, що в симбіозі з організмом людини складає саму людину, а й відтворити їх зв’язки з оточуючою Природою. І не лише на рівні тіла біологічного.

Для «створення» Всесвіту необхідно мати “Систему” складнішу і розумнішу за Всесвіт, а при варіанті «народження» - тої ж складності з перспективою навчання і пристосування до зовнішнього середовища.

Наслідком ієрархічності в будові Всесвіту є те, що **«людина (і людство) займають лише свою розумну нішу в живому, розумному Всесвіті»**.

Взагалі, коли мова йде про Всесвіт як про живу і розумну систему (об'єкт, істоту), маємо говорити про обмеженість його існування у просторі і часі.

Обмеженість і замкнутість Всесвіту витікає із **«принципу консервативності»**:

Для виконання системою (об'єктом) покладених на неї функцій (задачі) необхідно щоб в цій системі на час виконання задачі зберігались незмінними ті параметри (властивості, структури, процеси), що необхідні для вирішення задачі.

Щоб ніж різав – треба мати гостре лезо; щоб птах літав – він повинен мати дієві крила.

Властивості, структури, постійні значення фізичних параметрів, закони збереження, співвідношення та тому подібне, **все, що зберігається незмінним до кінця вирішення задачі, називається “інваріантами”**.

Система, в якій хоча б один параметр залишається незмінним за яких завгодно умов і обставин до завершення задачі, називається **консервативною** (по даним параметрам).

Щоб ми користувались знайомими правилами математики, законами фізики та інших природничих наук, необхідно щоб усі процеси в нашому Всесвіті протікали в декартовому просторі, інваріантами якого є:

- прямі осі координат залишаються прямими,
- одиниці відліку по осях незмінні (метр скрізь має бути метром),
- кути між осями завжди 90^0 або сума кутів у трикутнику дорівнює 180^0 .

Зміна хоча б одного із інваріантів приводить до зміни геометрії простору і законів, що діють в ньому. І тоді це був би вже інший Всесвіт і інше життя в ньому.

Простим прикладом консервативної системи може бути консервна банка з огірками, для якої інваріантами є закони збереження кількості огірків, загального об'єму компонентів у банці, загальної концентрації солі і т. д. Але з моменту відкриття банки ці закони вже не виконуються – система перестала бути консервативною.

Консервативність системи по одних параметрах не впливає на інші. Так температура всередині банки з огірками така ж як і назовні – не зберігається, але це не впливає на виконання задачі.

Отже, виходячи з наявності чисельних інваріантів у нашому Всесвіті (законів збереження, властивостей, структур, констант), маємо говорити про **Всесвіт як консервативну і, відповідно, обмежену систему в просторі і часі.**

Обмеженість не означає абсолютну замкнутість. Система може бути обмеженою по одних параметрах і необмеженою по інших.

Для параметрів, значення яких не змінюється в консервативній системі, можна сформулювати закони збереження, наприклад: закон збереження енергії, закон збереження кількості руху або імпульсу, закон збереження маси, кількості електричних зарядів та їм подібні. При цьому маємо пам'ятати, що закони збереження діють лише протягом часу виконання задачі консервативною системою.

Обмеженість Всесвіту та притаманні йому інваріанти говорять про призначення Всесвіту (і, відповідно, про мету його створення, чи народження).

Коли мова йде про обмеженість існування Всесвіту в просторі і часі, не слід забувати, що **простір і час, як і заряди (масовий, електричний, ядерний, тощо), є лише проявами одного і того ж, що називаємо “матерією”**.

Із того, що ми називаємо матерією, людині відомі лише деякі її прояви, характерні для нашого Всесвіту, як консервативної системи. В залежності від призначення Всесвіту змінюється його будова, кількість координат простору і часу, особливості конструкції зарядів і їх взаємодії. Змінюються види матеріальності і види потоків енергії на їх утворення і функціонування, а тому математика і фізика таких всесвітів буде відмінною від знайомих нам; від тих, якими ми користуємось!

Як тут не згадати слова Індри, бога Небес, карми і часу, бога що знає минуле і бачить майбутнє:

Мені знайомий страшний розпад Всесвіту. Я бачив, як все знищується всякий раз знову і знову в кінці всякого циклу. В цей жахливий час кожен атом розпадається на первісні частини (складові, а не частки, авт.) вічності, з яких колись виникло все. На жаль, ніхто не порохує Всесвіти, які пішли безслідно, і виникнення нових, що знову і знову народжувались із безформенної безодні цих вод. Хто порохує минаючі епохи світів, що без кінця змінюють одна одну?

Надзвичайно важливим у функціонуванні й будові Всесвіту є **принцип енерго-динамічної пари: якщо через два різних (хоча б по одному параметру) середовища пропустити потік якогось фізичного параметра, то в цих середовищах виникне кільце-потік іншого фізичного параметра**.

На потоці отриманого фізичного параметра можна організувати (або вона виникає при необхідних умовах) іншу енерго-динамічну пару, на ній наступну і т.д.

З принципом енерго-динамічної пари пов'язаний **ефект ентропії** – втрати енергії потоку на перебудову середовища та перерозподіл її на інші, пов'язані з даним потоком, енерго-динамічні пари.

Прикладом принципу енерго-динамічної пари в природі може служити кругообіг води при проходженні через атмосферу і воду потоку сонячного проміння. Вода, випаровуючись в океанах, переноситься атмосферою, випадає дощем і ріками стікає назад в океан. Це кільце – потік маси води.

Якщо на потоці води поставити греблю, а в ній електрогенератор – отримаємо кільце електричного струму. На ньому можна поставити «греблю-електродвигун», що крутитиме стрічку транспортера і т.д.

Іншими словами, в природі, як в єдиній цілісній, взаємопов'язаній системі, енергія має перерозподілятися між всіма складовими до вирівнювання її значення по всьому об'єму. По всіх внутрішніх параметрах система, без впливу ззовні, має прийти до рівноваги із зупинкою часу в ній. Система «зупиниться» і не зможе виконати свого призначення.

В той же час досвід існування і еволюції Всесвіту формулює незмінність, постійність значення відомих фізичних констант, як і законів збереження, що

можливо лише при рівності балансу кількості енергії, що витрачається, кількості енергії, що надходить.

Для того, щоб у Всесвіті не змінювались параметри необхідні для його розвитку, щоб зберігались необхідні для цього інваріанти, через Всесвіт має протікати потік енергії незмінного значення (точніше значення, що забезпечує еволюцію і виконання задачі). І це називається енергетичним приводом Всесвіту. Приводом із-за меж нашого з вами Всесвіту.

Третьою складовою, без якої неможливе народження і еволюція Всесвіту, є **інформація** (закони будови Всесвітів). Всесвіт народжується завдяки інформації і розвивається завдяки “споживанню” інформації.

У Відичному світогляді наших прабатьків ця інформація носила назву Світу Праві. Закони Світу Праві Будда називав “дхарми” і говорив, що навіть боги підкоряються “дхармам”.

Під інформацією ми розуміємо різницю значень хоча б одного параметра в двох точках простору одної миті, або в двох миттєвостях часу в одній точці, а тому весь Всесвіт являє собою “диск”(книгу), в якому кожна складова є водночас і інформацією.

Частина інформації після використання більше не потрібна, її необхідно “стерти” і “записати” на її місце нову на подальший розвиток Всесвіту. Для запису нової інформації використовується ефект **ентропії**, пов'язаний з енергодинамічними парами і перебудовою структур. *Ентропія – це енергія витрачена на перебудову структури. Водночас перебудова структур – це запис нової інформації, а тому формули розрахунку ентропії та інформації тотожні. Скільки інформації стирається, стільки ж записується нової.*

Процес запису нової інформації побудований на тому ж принципі енергодинамічної пари, а тому енергетичний привід можна називати **енерго-інформаційним приводом Всесвіту (ЕІП).**

На відміну від незмінної, базової, необхідної для побудови системи інформації, інформація, що спрямована на функціонування і розвиток, є змінною. Всі закони і принципи будови Всесвіту є його базовою інформацією і вони існують, як інваріанти, до тих пір, поки існує Всесвіт. Потік інформації через Всесвіт несе лише інформацію на виконання задач задуму Творця.

Базова інформація по суті є “проектом” майбутньої системи. Якщо з проекту викинути хоча б “сторінку” – об'єкт не побудується. А тому **пакет інформації, з якого не можна викинути жодного біта інформації, називається монадою**, неподільною одиницею.

Кожна система, кожен індивідуальний об'єкт будується, виростає за інформацією закладеною в проект. Монадою біоістоти є ДНК, монадою комп'ютера – проект його побудови.

Всупереч розповсюдженій думці про те, що ДНК відповідає за будову і функціонування істоти в цілому, необхідно говорити, що ДНК батьків несе інформацію лише на структури, на будову системи і на її можливості, але не на “долю” самої системи. Комп'ютер може виконувати широкий спектр задач, але конкретний їх перелік буде залежати від програмного забезпечення і від тих питань, що вирішуються “творцем”.

Важливим моментом у будові монади є те, що вона може бути простою, без включення в свій склад монад більш низького рівня, і складною, з їх включенням. Так «монада – проект» машини включає монади складових систем: двигуна, системи керування, систем життєзабезпечення і так далі. При цьому монади комплектуючих систем можуть входити як в “ядро”, так і в “периферію” в якості елементів розбудови системи під задачу, що вирішується. На відміну від базової, незмінної інформації (ядра), її змінна частина, складає периферію і відповідає за розбудову системи в межах необхідних для вирішення задачі.

З ядром і периферією системи пов'язані статичні і динамічні «кільця-конструкції».

Статичні, незмінні, будуються на загальному, постійному потоці енергії, в той час як динамічні мають короточасові функції вирішення загальної задачі системою, а саме приперебудові системи, або при зміні її функцій.

Будова і комплектація монад тісно пов'язана з тим же принципом енергодинамічної пари, коли одні кільця-потоки будуються із блоків кілець-потоків нижчого рівня. Велике колесо крутить малі і, навпаки, малі кільця можуть крутити велике. В першому випадку ефект носить назву розбудови системи зверху, а в другому – знизу.

Використання готових монад-складових для побудови монади більш високого рівня називається **принципом блоковості** в будові Всесвіту.

На принципі блоковості спочатку створюється Всесвіт, а потім функціонує як єдине ціле.

У Відичному світогляді етапи творення Всесвіту відомі як **“сім днів творіння”**. В перший день Творець створює речовину. На другий день – чотири стихії: вогонь (плазму), повітря, рідину (воду) і землю (кристали). На третій – приводить Всесвіт у рух, наділяючи його властивостями і почуттями. На четвертий день Він створює структури і форми, мінерали і об'єкти. На п'ятий день іде посів життя в матерію. На шостий день Всевишній народжує своє продовження – богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і життя Всесвіту. На сьомий день Він створює людину по образу і подоби своїй. В цілому ж повний цикл завершеності задачі складається з 8-ми «днів-етапів». Восьмим днем є період «сну-спокою» перед початком нового циклу.

Кожен складовий блок має залишатись незмінним до вирішення системою поставленої задачі. Інакше кажучи: **час існування системи має відповідати часу виконання задачі, що стоїть перед нею**. Після виконання системою своєї задачі вона має “розпастись” до складових придатних для побудови подібних систем наступних поколінь.

Із принципу відповідності часу “життя” часу необхідному для виконання задачі витікає важливий наслідок: життя монади складового блоку довше в тій системі, тривалість виконання задачі якої довша.

Одноклітинні організми живуть недовго, але в складі багатоклітинних можуть існувати роками. При цьому, що важливо, вони отримують додаткові конструкції-модифікації, які стабілізують структури, але не можуть бути стійкими в умовах одноклітинного існування.

Розглянутий принцип відіграє вирішальну роль при визначенні часу існування організму і його систем.

У Відичному світогляді три складових творення Всесвітів носять назви світу Наві (духу-енергії, або Ірію), світу Праві (законів і форм) і світу Макоші (первісної матерії, дому матері). Об'єднані законом Троїці в єдине ціле, вони утворюють світ Яві”.

Триєдина сутність Всевишнього, природи Всесвіту і людини відображається космічним символом - **«Триглавом-Трисилом»**. Матерія, енергія і інформація є трьома складовими Всесвіту Явленого.

Троє в одному і одно, що вміщує в собі три – це принцип Троїці в будові Всесвіту.

Трьом світам відповідають три **гуни**, що зшивають складові Світу Явленого в єдине ціле: інертність, рух(енергія, активність) і гармонія (закони). Згідно з «принципом надлишковості» під Всевишнім ми розуміємо той величний образ, який за своєю складністю і можливостями перевищує об'єкт, що «створюється» чи «народжується» - Всесвіт.

Коли мова йде про “народження” Всесвіту, то маємо згадати слова Творця: Я в вас, а ви в мені. Весь живий і розумний Всесвіт є лише частиною Того, кого ми називаємо Всевишній, так само як наше тіло, є лише частиною нас самих, одягом нашої душі. Пам'ятаєте вислів: в краплині води уже весь Всесвіт. Або коли Всевишній говорить: “Якщо ви звертаєтесь до іншої людини, то ви звертаєтесь до Мене!”

Зрозуміти і уявити образ Творця людина не може, як не може зробити цього жоден бог, бо **«обмеженою елементно системою можна зібрати, обробити і усвідомити лише кінцеву інформацію, а саме в межах, що не перевищують можливості нашого мозку»**.

Коли ж мова йде про створення Всесвіту, то тут більше підходить образ господаря, що сіє зерно в ґрунт. Господар турбується про рослину, що зростає, наглядає і доглядає її, але в даному випадку «рослина-світ» зростає за межами господаря. Тож більш наближеним до реальності прикладом є «народження дитини, яка спочатку є частиною мами, а потім її продовженням».

Клітинка нашого тіла є ми і не ми. Вона болить і ми відчуваємо це, але як її пояснити навіть ми беремо в руку колючу троянду, щоб подарувати її коханій людині?

Сказане відноситься до якої завгодно частини Цілого, відповідно і до богів нижчого рівня, які є суть продовження втілення Творця.

Ми не знаємо і не можемо в принципі усвідомити мету творення чи народження Всесвіту, але виходячи навіть з того, що доступне нашому розуму, ми можемо стверджувати що:

- **весь Всесвіт, від атомів до зірок (і не лише), живий, розумний;**
- **має ієрархічну будову по формах життя і духу, по розуму і його складності;**
- **як єдине ціле він побудований і живе за єдиними принципами і законами, а тому «велике в малому, а мале в великому»;**

- Всесвіт є лише матеріальним втіленням Того, кого ми називаємо Творцем, Його розбудовою в світі непроявленої, вічно існуючої матерії;

- людина є лише “клітинкою” живого, розумного Всесвіту і має відноситись до всього, що її оточує, так, як відноситься до самої себе, жити за головною заповіддю людського буття: «жодним словом, жодною дією і жодним вчинком не нашкодити живому, розумному Всесвіту, кожної миті робити все можливе для Його зростання, розквіту, величі!» ..

-
-

Принципи і закони будови Всесвіту

Все, що існує, будується і діє у відповідності до принципів закладених в основу світобудови.

Як говорив Г. Будда: навіть боги підкорюються дхармам – вічно існуючим законам будови природи.

Пізніше знаходимо подібний за змістом вислів у Гьоте:

Якби в свідомість людини не була закладена «матриця» кольорового бачення, людина б ніколи не побачила цей світ кольоровим, бо не існує «пофарбованих» атомів і «пофарбованих» променів світла.

Теж саме відноситься і до звуків людської мови. В коливаннях повітря немає ні любові, ні ненависті, ні болю, ні радості – все це наше, людське (і не лише) сприйняття оточуючого нас Всесвіту через «матриці» свідомості.

Пізніше ці «матриці» З.Фрейд назве «архетипами», а його учень К. Юнг «вічно існуючими ейдосами».

За іншою версією одночасно зі звуком надходить ще щось, не механічне; те, що сприймається через «духовний» канал.

Але при розбудові різних світів використовуються не всі існуючі в природі закони і принципи, а лише ті, що відповідають задуму Творця.

До законів і принципів, що обумовлюють будову даного світу, слід віднести:

- ті, що загальні для всіх світів (або вихідні);
- ті, що притаманні поставленій задачі, меті творення;
- ті, що відповідають за процес рішення задачі;

- ті, що охоплюють простір рішення задачі і впливають на перебіг процесу;

- ті, що відповідають кінцевому результату рішення задачі.

До загальних відноситься, перш за все, **принцип Троїці**: Все існуюче трисутнє і несе в собі матеріальну (структурну) основу, інформаційну (розум,свідомість) і духовну складові (під духовною складовою в подальшому будемо розуміти те, що надає існуючій матерії властивості життя).

Принцип Троїці відстежується у багатьох наслідках:

- кожна система (об'єкт, істота) переживає (проходить) три стадії: становлення, зростання і набуття необхідних для виконання задачі рис функціонування, життєдіяльності в межах стійкості виконання задачі, та стадію згасання, розпаду, завершення;

- в якому завгодно процесі присутні три якості (три гуни): активності (або сили, що спонукає дію), інертності (або протидії активності) і гармонії, що поєднує всі складові процесу в єдине гармонічне ціле (в фізиці ця якість називається когерентністю всіх структур і процесів).

Із даного наслідку витікає інший, а саме: світ творився, твориться і буде творитися в минулому, сучасному і майбутньому.

В фізиці активність і інертність ототожнюються із співвідношенням між стаціонарністю і рухом, між потенціальною енергією U і кінетичною енергією W (маючи на увазі, що потенціальна енергія це завжди енергія взаємного розташування взаємодіючих структур, а кінетична енергія - це енергія руху, змін, перебудови).

Якщо $W < U$ – структура стаціонарна («тверда»), якщо $W = U$ – структура перехідна, текуча (рідинна), якщо $W > U$ – спостерігаємо процес перебудови структур.

Другим визначальним фундаментальним принципом будови Всесвіту є **принцип енерго -інформаційної пари**:

Якщо через два різних (хоча б по одному фізичному параметру) середовища пропустити потік якогось фізичного параметра, то, при його переході в друге середовище, утвориться потенціал (різниця значень) одного або кількох фізичних параметрів, що, в свою чергу, ініціює утворення замкнутого кільця потоку іншого (або інших) параметрів.

Дія енерго-інформаційної пари може бути як зверху вниз (від складних структур до простих, від Метагалактики до атомів) і знизу вверх (від атомів до зірок і Метагалактики, коли маленькі “колеса” елементарних часток крутять більші, а ті ще більші). На користь першої гіпотези говорить потік енергії від ядер галактик до зірок, від зірок до планет і т.д. На користь другої версії “дивна” синхронність всіх фізичних явищ в Метагалактиці (видимому для спостережень Всесвіті), а також незмінність значень спінів (моментів кількості руху) всіх елементарних часток.

Подібні колективні явища можуть бути лише в випадку, коли енерго-інформаційний потік “досягає ” кожної точки нашого тримірного простору в одну і ту ж мить часу. Останнє можливе лише при умові рівності шляху до

кожної точки Всесвіту від витоку енергії. Модель, що задовольняє цій вимозі, подібна до кола (двовірний простір), до поверхні сфери (тривірний простір), до тривірної поверхні чотиривірної сфери і т.д. (маючи на увазі що одновірне коло обмежує площину, двовірна площина – тривірну сферу, тривірна поверхня – чотиривірну). Модель тривірної поверхні чотиривірної сфери добре вписується в модель Всесвіту, що розширюється, але не має центру розширення (кожна точка поверхні сфери, що розширюється, може вважатись центром розширення поверхні).

Іншими словами: потік одного фізичного параметра через два різних середовища народжує кільце потоку іншого фізичного параметра. Даний ефект носить назву принципу енерго-інформаційної пари (ЕІП).

Чому не просто енергетичної (чи енерго-динамічної) пари?, а енерго-інформаційної? Справа в тому, що **під інформацією ми розуміємо різницю значень хоча б одного фізичного параметра в двох точках простору в одну мить, або в двох миттєвостях часу в одній точці**. Потік якого завгодно фізичного параметра переформовує фізичне середовище (через яке він тече) під себе, змінюючи його структуру. Зміна структури – це стирання попередньої інформації і формування (запис) іншої (нової) інформації.

На принципі енерго-інформаційної пари побудовані всі структури і процеси в природі.

Енерго-інформаційний привід Всесвіту «крутить» «кільце» Метагалактики, на ньому утворюються «кільця» галактик, на галактичних – зоряних систем і т.д., якщо розглядати даний процес з точки перерозподілу енергії. Але можливий і протилежний процес: ЕІП, що перетинає тривірну поверхню чотиривірної сфери в одну і ту ж мить крутить елементарні частки, ті атоми і так далі по ступенях організації матерії (все залежить від напрямку потоку в кільці ЕІП).

В буддизмі ведуча, материнська ЕІП отримала назву «**махаяна**», а відома, дочірня, «**хінаяна**». При цьому кожен цикл потку в кільці ЕІП проходить вісім стадій, що відображаються «**триграмами**» із комбінацій «інь і ян» (пасивно-інертно-стабільного жіночого та активно-змінного чоловічого). Кожному циклу «махаяни» відповідає кілька циклів «хінаяни», а тому на момент їх спільної дії може бути лише одна із 64 (8х8) комбінацій їх триграм, або **гексограм**. Сутність кожної гексограми подана в «книзі перемін».

Для функціонування ЕІП необхідно мати відповідне середовище. Тому наступним загальним принципом будови Всесвіту є **принцип Короленко-Кюрі** (К-К):

Якщо в середовище помістити об'єкт, то об'єкт переформує середовище, або навпаки: середовище переформує об'єкт під себе.

Ще на початку ХХ сторіччя письменник Короленко сформулював цей принцип по відношенню до людського суспільства наступним чином:

Якщо принца оселити в конюшні, то він не заспокоїться доти, доки не приведе її до стану, придатного для життя. Але якщо поселити конюха в палац, то він теж не заспокоїться, доки не перетворить палац на конюшню.

Існує глибинний зв'язок між внутрішнім станом об'єкта (людини) і оточуючим середовищем. Якщо в думках людини «смітник», то вона не заспокоїться, доки не перетворить своє помешкання в «смітник» також. Цього вимагає третя гуна – гармонії, а в фізиці **принцип когерентності (гармонійного зв'язку всіх процесів і структур в природі)**.

Принцип Короленко-Кюрі відноситься не лише до взаємодії об'єкта з середовищем, але й до взаємодії потоку з середовищем, потоку з потоком, середовища з середовищем.

За принципами Троїці, ЕІП і К-К формуються всі процеси в природі, при тому, що ці принципи проявляють себе в різних ситуаціях по різному і відомі, як наслідки, під іншими назвами::

- принцип експоненти;
- принцип оптимальної дії;
- принцип надлишковості (наслідок принципу К-К);
- принцип зворотного зв'язку (він же кар(м)и через повернення до початкової події в колообігу ЕІП);
- принцип розвитку по спіралі (самовідтворення, хвильовий принцип);
- принцип максимуму і мінімуму виробництва ентропії в нестационарних і стаціонарних процесах ;
- принцип інертності (гіроскопічності, цементації) і його доповнюючий
- принцип протидії;
- принцип відповідності часу функціонування (життя) часу виконання задачі;
- принцип еволюції (розвитку і пристосування, він же принцип Ле-Шательє);
- принцип концентрації і розсіювання (ефект Матфея);
- принцип компенсації (в консервативних системах для інваріантних величин);
- принцип невизначеності (для неінваріантних параметрів);
- принцип інваріантності;
- принцип полярності всього сутнього (і витікаючого з нього принципу подвійності на границях);
- принцип послідовності перемін (послідовності триграм восьми стадій розвитку завершеного циклу);
- принцип блоковості в будові Всесвіту (одночасно і ієрархічності його структур і процесів);
- принцип проникності в будові Всесвіту;
- принцип когерентності;
- принцип нормального (рівнозначного) протікання процесу в умовах однорідності (розподіл Гауса),
- принцип інерції-гіроскопічності, він же в теорії ймовірності ефект «arccos-ca»,

- принцип повноти, поргового значення, завершеності, переходу кількості в нову якість);
- принцип золотого перетину (ядра і периферії системи);
- принцип трьох точок;
- принцип самовідтворення (фрактальний принцип);
- принцип відповідності симетрій і законів збереження (теоремаи Ньотер);
- принцип ергодичності;
- принцип сферичності (принцип Гюйгенса);
- принцип тяжіння (взаємодії).

Ведучи розмову про «**принцип експоненти**» відчуваєш захоплення від простоти і невимірної “геніальності” цього принципу:

Швидкість процесу пропорційна потенціалу на дану мить.

Примітка: в математиці похідна від експоненти є експонента: $(e^x)' = e^x$.

Зауваження: потенціали бувають як структурні, так і кінетичні.

Зауваження: можливості завжди пропорційні тому ресурсу, який маєш. Інша справа – чи можеш ти ним скористатись.

На принципі експоненти будується один із найбільш досліджуваних в математиці і фізиці (відповідно і один з найбільш відомих) принцип оптимальної дії (в дещо звуженому вигляді він має назву «**принцип найменшої дії**», або ПНД):

Сума (інтеграл) різниці між кінетичною і потенціальною енергією в кожному із миттєвостей якого завгодно процесу буде найменшою. І це стосується всіх відомих процесів у природі.

Поясненням сутності ПНД є те, що він є результатом двох експонент: від структурного і кінетичного потенціалів. Прикладами можуть бути рух маятника або рух космічного апарата в полі тяжіння Землі та т.п.

Результатом дії принципу експоненти (і відповідно ПНД) є те, що всі відомі функції можна розкласти в ряди гармонійних (тригонометричних: $\sin$, $\cos$...) функцій. Можливість представити фізичні процеси в вигляді суми гармонійних функцій носить назву **хвильового принципу**:

Всі процеси, що мають у своєму складі потенціальну і кінетичну складову, мають і хвильові компоненти в кожному мить їх протікання.

Іншими словами, в рішенні рівнянь, що описують такі процеси, окрім експонент завжди будуть присутні ще й гармонійні складові (тригонометричні функції). Фізична сутність наявності хвильових складових пояснюється впливом на даний процес чи на структуру, що виникає під дією цього процесу, «кілець енерго-інформаційних пар», дочірних по відношенню до процесу ЕІП, що розглядається (принцип «махаяни-хінаяни»). При цьому періоди хвильових компонент і їх амплітуди, а відповідно і вплив на даний процес, відповідають в гармонійному ряду першій «похідній» безпосереднього впливу, затим уже «змішаним похідним». Подібну в деякій мірі схему формування кінцевого результату можна спостерігати в процесі формування «нормального розподілу Гауса».

Хвильовий принцип діє не лише в середовищах незалежних від людини, але й в процесах суспільного середовища.

Зауваження: при визначенні середовищ незалежних від людини, маємо не забувати, що весь Всесвіт живий і розумний, і що його розвиток підкоряється незмінним вічним принципам.

Які завгодно зміни в природі носять назву “рух”. Зміни можуть бути внутрішніми (всередині системи) і зовнішніми (зміна стану системи чи об’єкта відносно зовнішніх структур). При розгляді стану об’єкта необхідно мати на увазі, що без взаємодії з зовнішнім середовищем параметри системи, що характеризують її назовні (на границі), не змінюються, не залежать від змін всередині.

Рух об’єкта може бути поступальним і обертовим. При поступальному русі напрямку руху не змінюється (відсутня перпендикулярна напрямку руху складова зовнішньої дії). При обертовому русі частина, чи всі складові об’єкта рухаються навколо центра системи (центра рівноваги), або штучно зафіксованої точки (точка опори, вісь обертання і т.п.).

Під центром системи розуміють центри рівноваги по якомусь фізичному параметру, що визначається за правилом моментів.

Під моментом фізичного параметра розуміють добуток значення самого параметра на відстань до центру системи.

Прикладами центрів систем може бути центр тяжіння, центр тиску, центр площі, точка (лінія) математичного очікування і т. д.

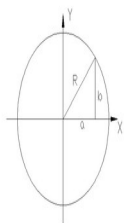
Обертовий рух може бути еліптичним, або круговим (частковим випадком еліптичного): рухом у взаємно перпендикулярних напрямках і може розглядатись як результат хвильового руху. При незмінному значенні відстані до центру обертання, або при $r = \text{const}$, r можна представити як:

$$\begin{aligned} r^2 &= a^2 + b^2 = (r \cos \phi)^2 + (r \sin \phi)^2 = \\ &= r^2 (\cos^2 \phi + \sin^2 \phi), \end{aligned}$$

де проекції r змінюються за хвильовим принципом.

Примітка. В загальному випадку еліптичного руху картина та ж сама, але децю складніша для опису .

Дію хвильового принципу можна спостерігати повсюдно, в тому числі і при розгляді функцій розподілу ймовірності (в статистиці та теорії ймовірностей), а також у теорії випадкових процесів (ілюстрацією може бути ефект Шноля в біології, зумовлений впливом на визначальний біоценоз його складових ланок-біоценозів).

При незмінності енергії в хвильовому русі (сума кінетичної і потенціальної складових незмінна: $W+U=\text{const}$), повне значення енергії можна знайти по квадрату амплітуди коливань – або по значенню одної складової, коли інша дорівнює нулю.

Чисто поступальний, як і чисто обертовий рух, в природі зустрічається не часто, і розглядається окремо тоді, коли другою складовою можна знехтувати. При їх значеннях одного порядку спостерігається гвинтовий рух, рух по спіралі, або вихровий рух.

Про те, що електромагнітна хвиля є результатом саме такого руху, можна судити вже по тому, що енергія хвилі знаходиться як:

$$E^2 + H^2 = const,$$

де E – електрична, потенціальна складова,

а H – магнітна, кінетична складова.

Механізм вихрового руху є визначальним для утворення потенціальних стаціонарних і кінетичних структур в будові природи (стаціонарних коли центри систем не змінюють взаємного розташування і кінетичних, коли спостерігається їх відносний рух в рамках системи більш високого порядку). До кінетичних відносяться також вихори, що існують не завдяки консервативності системи, а завдяки рівності балансу енергії, що приходить і віддається. До останніх відносяться вихори в повітрі і воді. Подібні вихори рухаються до тих пір, поки притік фізичного параметра являє собою вихор-хвилю.

Вихрова природа світла і утворення з нього елементарних часток речовини, за наявності необхідної для цього енергії та значень інших фізичних параметрів, носить ще одну цікаву назву: **«принципа Сварги», або «свастики» від слова «Свастя» - світло.**

Сварга – це вихор «зламаного» сонячного проміння; світловий вихор, що творить світ речовини.

На вихровому ефекті формується ефект зворотнього зв'язку:

Під зворотнім зв'язком розуміють вплив попередніх параметрів кільця ЕІП на його наступні через зміну параметрів середовища, або через вплив на утворюючий «кільце» потік фізичного параметра.

При цьому необхідно мати на увазі, що вплив може бути як позитивним (на збільшення потоку параметра), так і від'ємним, гальмівним.

По відношенню до біосфери чи людського суспільства, діяльність і життя яких будується на принципі енерго-динамічної пари (і кільце якої являє своєрідний «вихор»), а також зважаючи на те, що параметри цього «вихору» змінюються в часі (в залежності від структурних змін середовищ, в яких виникає ефект ЕІП), говорять про **«принцип розвитку по спіралі»**. При цьому, спіраль розвитку не обов'язково є прогресивною, бо все залежить від потоку енергії ззовні і від розбудови самого кільця ЕІП в даному середовищі!

Вплив параметрів кільцевого (вихрового) потоку параметрів ЕІП простежується не лише в детермінованих процесах, а також і в тих, де результатом дії кількох (або багатьох) різних чинників (аргументів) є стохастичний (непередбачуваний) процес. В цьому випадку говорять про дію «закону (іноді принципу) аггосос-са», коли замість рівномірного, із багатьох варіантів результату, ймовірність одного стає на деякий час більшою. Даний ефект не є передбачуваним і залежить від механізму формування кінцевого результату.

Цей закон відомий також під ще висловами: успіх породжує успіх, біда кличе біду, у кого є, тому і дано буде та т.п.. Найчастіше вихід на авансцену

закону «arccos-ca» зобов'язаний втручанням у процес якоїсь зовнішньої причини – детермінанти.

Іншими словами: вплив початкових умов на процес формування результату статистичного процесу може бути відстеженим лише на перших “кроках процесу”. В цьому випадку зміна значень початкових (вихідних) параметрів процесу не впливає на кінцевий результат, значення якого обумовлюється лише механізмом (фізикою) самого процесу (так званий «ефект Матфея»).

Вплив втручання на результат випадкового процесу відомий під іншим прислів'ям: стукайте і відкриють, шукайте і знайдете, просіть і дано буде.

З іншої сторони даний ефект, що отримав назву «ефекту Матфея» (за висловами в Євангелії від Матфея), відомий під **принципом концентрації і розсіювання:**

У кого є, тому і дано буде, у кого немає – у того і останнє відніметься.

Взаємозв'язок принципів ЕІП і К-К обумовлює два важливих **принципи**, що відомі під назвами **«максимуму виробництва ентропії»** і **«мінімуму виробництва ентропії»**. Згідно з «принципом Короленка-Кюрі» потік фізичного параметра перебудовує середовище під себе (і навпаки). Але на перебудову середовища необхідно затратити енергію. **Витрачена енергія на перебудову середовища називається “ентропією”** (так само як і відтік енергії за межі системи зі змінами структур системи). **Згідно з принципом максимуму виробництва (втрат) ентропії (енергії) витрати енергії максимальні під час перебудови середовища.**

Яка завгодно перебудова є перехідним процесом від одної структури до іншої. Процес перебудови називається нестационарним, а тому принципи максимуму і мінімуму виробництва ентропії можуть бути сформульовані дещо інакше:

Виробництво ентропії (втрати енергії) максимальне в нестационарних процесах і мінімальне в стаціонарних.

Коли ж середовище перебудовано у відповідності до потоку, енергія витрачається лише за межі системи і тоді говорять про мінімум виробництва ентропії (втрат енергії).

Втрати енергії (виробництва ентропії) в стаціонарних процесах мінімальні.

Енергія в стаціонарних процесах витрачається лише на підтримку параметрів середовища і потоку через нього.

Процесу перебудови середовища відповідає **принцип протидії:**

Всяка дія породжує рівну собі, але протилежно спрямовану протидію.

Протидія сприймається як стійкість попереднього стану (або структури), як інертність в поступальному русі, як гіроскопічність в обертovому, жорсткість, “цементация” та т.п. в різних процесах, і часто сприймається як принцип консервативності всіх явищ у природі.

В фізиці це третій закон Ньютона: кожна сила породжує подібну із знаком мінус, або $F = -F$.

Третій закон Ньютона це і закон балансу водночас, за яким зміні потенціальної енергії відповідає рівна їй зміна кінетичної. Оскільки зміні обох енергій відповідає один і той же шлях, то це і буде $F = -F$.

За законом цілісності (нерозривності) простору існування об'єкта при його переміщенні з одного місця в інше на його заміщення має прийти тотожня конфігурація матеріальності, переміщення якої сприймається як протидія. Мається на увазі те, що реакція на переміщення відбувається лише під час зміни стану (витрат енергії на цю зміну) системи (деформація простору і його відновлення)!

Одночасно протидія, інертність є своєрідними компенсаторами, що врівноважують, роблять динамічно стійкою систему, що змінюється:

Всякому порушенню стійкості, нейтральності, симетрії об'єкта відповідає доповнююча його до нейтральності конструкція (принцип компенсації) (як пуансон доповнює матрицю і навпаки).

Наступним принципом, що визначає параметри процесу, є:

Час існування (життя, функціонування) об'єкта відповідає часу виконання задачі покладеної на цей об'єкт.

При цьому слід мати на увазі, що спочатку об'єкт (система) створюється під конкретну задачу, а потім даний об'єкт (чи подібний йому) може виконувати інші задачі, час виконання яких не обов'язково відповідає початковій. Останнє зауваження відноситься перш за все до діяльності людини.

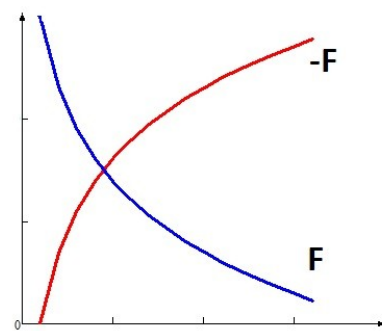
Якщо даний об'єкт стає елементом системи, час функціонування якої відрізняється від часу функціонування даного об'єкту, то час його "життя" змінюється і буде відповідати часу необхідному для виконання задачі системою. Так одноклітинні організми з часом існування від хвилин до кількох годин у складі багатоклітинного організму можуть існувати роками.

З точки зору принципу ЕІП (енерго-інформаційної пари) існування кільця потоку, ініційованого іншим потоком, відповідає часу дії цього потоку (потoku що утворив ЕІП). Окрім того, кільця ЕІП, що продукуються потоком фізичного параметра, знаходяться в гармонійному (когерентному) співвідношенні між собою. Всі природні процеси та явища пов'язані між собою як гра різних музикальних інструментів (принцип когерентності) під час виконання музичного твору.

Наслідком поєднання ЕІП і принципу К-К є принцип еволюції (для «неживих» систем відомий під **принципом Ле-Шательє**):

Система, що знаходиться під впливом зовнішніх факторів розвивається (переформовується) в напрямку зменшення дії цих факторів.

Як бачимо, це той же принцип Короленко-Кюрі, але сформульований для визначення напрямку розвитку, еволюції системи.

При переформатуванні об'єкта (системи) під нові умови процес може йти як у напрямку ускладнення, так і в напрямку спрощення. Еволюція об'єкта залежить від енергетики процесу, на якому побудоване «кільце» життєдіяльності об'єкта, бо саме від енергетики залежить послідовність (і складність) ЕІ Пар, побудованих на основоутворюючому потоці (**принцип фрактальності процесів і структур**).

Під фракталом розуміють подрібнене, ламане (або: куди не подивись скрізь одне й теж саме).

Перебудована під процес структура є фрактальною.

Кожна структура відтворює себе в даному середовищі або до меж середовища, чи (в необмеженому просторі) до межі енергії, що може бути задіяна на перебудову середовища. При наявності невірноваженості нових структур – на їх підтримку.

По відношенню до ієрархії ЕІП, що утворюються (розбудовуються) послідовно одна на одній, їх розмноження залежить як від наявності необхідних ресурсів в середовищі, так і від залишкової енергії необхідної для побудови наступного кільця ЕІП.

При розгляді принципу компенсації замість руху зарядів в середовищі можна розглядати «рух дірок», що залишаються від зарядів. Цей ефект аналогічний теоремі Осроградського-Гауса, згідно з якою параметри, властивості і їх зміни всередині об'єкта продукують відповідні зміни параметрів на його поверхні. Розглядаючи те, що на поверхні, можна отримати відповідь на те, що відбувається всередині об'єкта досліджень.

При розгляді принципу компенсації необхідно звернути увагу на те, що так само як взаємодіють між собою об'єкти, точно так (але як дзеркальне відображення) взаємодіють їх компенсатори. Якщо недостатньо ліків, то за допомогою хоча б одної молекули можна створити багато «матриць» у відповідному середовищі (одним з яких може бути вода) з тим, щоб уже через них подіяти на матриці «вірусів» з наступним впливом останніх на самі віруси.

Ще одним важливим принципом світобудови є принцип концентрації і розсіювання:

Зростання значень якого завгодно фізичного параметра в визначеній області відбувається до межі перевищення значення кінетичної енергії відносно величини потенціальної, після чого спостерігається його розсіювання.

Той же ефект можна спостерігати і при постійному значенні кінетичної енергії, але при зниженні величини потенціальної енергії системи.

Концентрація якогось параметра в окресленому просторі зумовлюється не лише співвідношенням кінетичної (W) і потенціальної енергії (U): $W \cong U$, а ще й щільністю заповнення, при умові, що кожна складова заповнення має $W < U$.

Розглядаючи принцип концентрації і розсіювання, необхідно мати на увазі, що значення U може обумовлюватись як законами тяжіння, так і штучно створеними бар'єрами на поверхні простору концентрації (фізично, в просторі, в часі, інформаційно і т.д.).

Зауваження: при розгляді «фізичних» бар'єрів маються на увазі бар'єри параметрів, що розглядаються в традиційних курсах фізики. В дійсності все, що існує, має трактуватись в рамках фізики живого розумного Всесвіту..

Ефект розсіювання не є абсолютним (точніше безмежним), а лише в рамках системи більш високого порядку, що має своє значення U (потенціальної енергії).

З ефектом концентрації і розсіювання тісно пов'язаний **принцип критичного значення** одного фізичного параметра чи їх комплексу (якщо функція залежить від декількох змінних). В різних розділах знання ці критичні значення отримали назву критичної маси, критичної концентрації, порогу переходу, критичних границь і т.п.

Перераховані визначення правомірні для всіх процесів і явищ при рівності значень кінетичної і потенціальної енергій, при балансі їх витрат і надходжень по визначальному параметру, або по їх комплексу.

З поняттям критичних значень асоціюється **принцип переходу кількості в якість** і навпаки, а також **принцип інваріантності** для консервативних систем:

Кожна організована система може існувати і виконувати покладені на неї функції за умови незмінності визначальних для рішення задачі параметрів (які носять назву інваріантів системи).

Особливим принципом світобудови можна назвати «**принцип невизначеності**», згідно з яким:

Точне визначення одного параметра пов'язане з неможливістю точного визначення попутнього, доповнюючого параметра.

Принцип невизначеності відомий в фізиці як співвідношення невизначеності Гейзенберга, як теорема Белла в теорії інформації, а також за висловом І.Христа: «Дух Божий присутній там, де відсутній, і відсутній там, де присутній».

Інший варіант принципу невизначеності знаходиться у вислові: «він знає все про ніщо і нічого – про все».

Сутність невизначеності в тому, що людська свідомість (як і інформаційні можливості якої завгодно обмеженої системи) обмежена. І якщо людина займає більшу частину свідомості більш загальною інформацією, то менше залишиться на деталі і навпаки. Аналогія в погляді людини з висоти польоту, звідки вона бачить багато, але в загальному вигляді без деталей, а якщо спуститься на Землю – бачитиме все детальніше, але не матиме ніякого уявлення про оточуючий її світ.

Фізика цього принципу заключається у тому, що на відміну від консервативних систем, в яких значення інваріантних параметрів зберігаються, у відкритих системах, чи взаємопов'язаних консервативних під час вимірювання, та за рахунок зміни «консервативності» під час взаємодії з приладом, параметри системи змінюються (як два «басейни» одних параметрів між собою).

Не доповнюючи систему «приладом» ми не можемо нічого сказати про значення її параметрів, але доповнення уже змінює параметри «системи», що розглядається.

Цікава аналогія в цьому відношенні з теремою Гьоделя: **Засобами системи не можна визначити непротирічність даної системи. Для цього необхідно «протестувати» її засобами іншої системи** (наприклад, математику фізикою). Але як тільки ми доповнимо систему, що розглядається, іншою, як їх сукупність теж не може бути визначена як непротирічна і т.д.

Необхідною умовою протікання якого завгодно процесу є **принцип «території функціонування системи», її «території життєдіяльності (ТЖД)»:**

Під ТЖД слід розуміти суму фізичного, інформаційного і духовного просторів, у тому числі їх поєднання, яке дає можливість виконати задачу, що стоїть перед системою.

Під ТЖД необхідно розуміти не лише фізичний простір, а, перш за все, функціональний.

Територія життєдіяльності селянина – це ділянка землі з деякими ресурсами біосфери; для вченого основна складова – інформаційний простір, для священника – духовна сфера.

Простір життєдіяльності і його складність за принципом Короленка-Кюрі залежить від складності і функцій об'єкта життєдіяльності.

Відповідно до будови Всесвіту, його троїчності в кожному об'єкті, знаходять своє відображення і всі складові. При функціонуванні в середовищі з конкретними параметрами об'єкт має відповідати цьому середовищу, а тому **ядро-монада** об'єкта має нести в собі «програми «життєдіяльності в даному середовищі».

Під монадою розуміємо структурно- і інформаційно-неподільну одиницю забезпечення будови та функціонування системи (чи об'єкта).

Кожна монада має забезпечити виконання призначеного даному об'єкту класу задач. Разом з програмами забезпечення життєдіяльності програми виконання задач становлять проект об'єкта, який під час свого функціонування зможе пристосуватись до зовнішнього середовища і сформував в ньому ТЖД.

Всі об'єкти біосфери Землі мають бути пристосовані під умови Землі (під її параметри) і тому мати подібні програми життєзабезпечення.

Монада є ядром системи, а програми під варіативність середовища і варіативність задач – є периферією, надбудовою, змінною частиною інформаційного (а пізніше і матеріального) забезпечення виконання задачі.

Співвідношення між стабільною частиною і варіативною визначається **числом золотого перетину ϕ** . Особливістю цього числа, як основи розвитку процесу, є те, що при $\phi < 0.618$ - спостерігається затухання, при $\phi = 0.618$ - стабільність, а при $\phi > 0.618$ - розвиток, але при умові стабільності, незмінності на даний момент значення ядра, та його зростання при зростанні периферії.

Мається на увазі, що пропорційно зростанню ядра має зростати і периферія, та навпаки. Якщо ж значення варіативної частини перевищить значення ($1 - \phi$), то система деградуватиме внаслідок стохастичності та втрати енергії і інформації на непродуктивні варіанти, якщо ж це значення буде менше ($1 - \phi$), то система або «зупиниться», або буде «цементуватись», стане інертною, непристосованою і це теж призведе до її деградації.

Особливістю кожної монади є те, що вона має розбудувати себе за рахунок зовнішнього середовища (втілитись матеріально) з одночасною зміною під себе зовнішнього середовища.

Розбудова монади до об'єкта відбувається за фрактальним принципом (так само як і перебудова зовнішнього середовища під виконання задачі).

Монада створює зразки майбутніх структур, які, генеруючи собі подібні конструкції, розбудовують як системи життєзабезпечення, так і ТЖД монади.

Першозразок, за яким фрактально відтворюються подібні, чи першоматриця, що «штампує» подібні конструкції, відноситься до центрів дії. По відношенню до центру дії фрактал прагне захопити весь «вільний» простір, а тому його розповсюдження відбувається за принципом Гюйгенса (принципом сферичності).

Формування фронту Гюйгенса – це формування сферичної поверхні, що при мінімальній площі охоплює максимальний об'єм (за умови руху фронту від початкового центру дії в n-вимірному просторі).

Схема формування фронту Гюйгенса – та ж сама, що й формування нормального розподілу ймовірності в просторі та Пуассонівського в часі (за схемою Паскаля визначення коефіцієнтів бінома Н'ютона). З цієї ж схеми витікає **правило моментів** (математичного очікування, центру дії, рівнодіючих параметрів та т.п.), а також правило середньоквадратичного відхилення від математичного очікування (моментів інерції різних параметрів: маси, площі та інших фізичних параметрів).

Розподіл параметра в радіальних напрямках формує круг або сферу, в результаті чого в розподілі Гауса (нормальному) з'являється число π , а швидкість перерозподілу параметра в просторі і часі пропорційна потенціалу в сусідніх точках простору і часу, що дає в розподілах ймовірності число $e \approx 2,7$ (експоненту).

Кожна точка фрактала (хвиля за Гюйгенсом) є центром, джерелом подальшого формування фрактала (наступної хвилі).

Завдячуючи тому, що кожна точка фрактала є “центром” незалежно від початкової конфігурації фрактальної структури (джерела), уже через кілька кроків розвитку фрактальна структура в необмеженому просторі набуває сферичної форми.

В багатьох процесах, побудованих за фрактальним принципом, результат процесу не залежить від початкових умов, а залежить лише від фізичного механізму закладеного в основу процесу.

Характерною особливістю яких завгодно сферичних конструкцій є мінімум поверхні при максимумі об'єму.

Співвідношення між евклідовим і сферичними просторами задається трансцендентним числом π (як співвідношення довжини кола чи площі поверхні сфери і відстані до центра (r)).

За фрактальним принципом формуються розподіли ймовірності: нормальний Гауса в просторі і пуасонівський у часі.

$2\pi = \frac{2\pi r}{r}$, де $2\pi r$ - довжина кола. Якщо $\pi < 3.14$, отримуємо сферичну геометрію Рімана, якщо $\pi > 3.14$ - гіперболічну геометрію Лобачевського. В цьому відношенні число π нагадує число ϕ . Якщо $\pi < 3.14$ - периферія по відношенню до ядра зменшується - цементация, консервативність, недорозвиненість процесу. Якщо ж $\pi > 3.14$ - все навпаки: периферія більша за ядро, процес стохастичний і мало прогнозований.

При дії ЕІП «кільце» (об'єкт, система), що утворюється, буде консервативною системою. В консервативній системі змінюється лише один, або кілька визначальних параметрів, що відповідають за розвиток і еволюцію, за виконання задачі. Значення всіх інших параметрів не змінюється. Зберігаються і по відношенню до них формулюються закони збереження (але при однорідному потоці часу). Доповнююча до часу в дії енергія в однорідному потоці часу теж буде сприйматись як постійна, і по відношенню до неї можна формулювати закон збереження енергії.

Кожне кільце ЕІП є консервативною системою, а «структура» його дії – блоком у будові природи. З малих блоків складаються більші, з останніх – ще більші. І це носить назву **принципу блоковості в природі**.

На початку ХХ сторіччя Е. Ньотер сформулювала знамениту теорему (**принцип симетрії**):

Кожному закону природи відповідає свій вид симетрії (і навпаки).

Для параметрів, що не входять в перелік інваріантів (незмінних параметрів на час консервативності) спостерігається асиметрія.

Закону збереження енергії відповідає однорідність часу; закону збереження кількості руху (імпульсу) – однорідність простору, моменту кількості руху – ізотропність простору і т.д.

У Всесвіті нашого помешкання діють принципи і закони консервативної системи. Наявність законів збереження говорить про те, що по параметрах збереження наш Всесвіт є замкнутою консервативною системою, в той час як по «асиметричних параметрах» – відкритою.

До параметрів з порушенням симетрії відносяться простір (через ефект несиметричності обертового руху), час (з односпрямованістю з минулого в майбутнє) і магнітне поле (з якостями вихрового, обертового руху).

В той же час поєднання обертового руху з магнітним полем перетворює процес в симетричний, незалежний від спрямованості у часі.

Повертаючись до принципу компенсації, приведені порушення симетрії можна пояснити тим, що порушення просторової симетрії компенсується порушеннями часової і зарядової (та навпаки). (Сказане є відомою теоремою СРТ у фізиці).

Як зазначалось вище ЕІП вищого порядку породжує ЕІП (пари) нижчого рівня. Ті, в свою чергу, ще нижчого і т. д. В той же час блоки-цеглини нижчого рівня можуть використовуватись як цеглинки для більш високого рівня будови систем і об'єктів (не лише зверху вниз, а й знизу вгору). При утворенні речовинного Всесвіту кінетична енергія переходить в потенціальну будови речовини шляхом розбудови малими ЕІП великих, а при його руйнації, при перевищенні кінетичної енергії над потенціальною, процес іде в зворотному напрямку.

Наслідком принципу блоковості в будові природи є те, що при розпаді, руйнації системи остання розпадається, але лише до рівня стабільності складових одного з рівнів організації, після чого вони використовуються як блоки для розбудови систем більш високого порядку.

Цікавим наслідком фрактальної розбудови ЕІП і структур, що їм відповідають, є те, що кільце одної ЄІП в рамках материнської ЄІП має набагато менший простір функціонування і може легко переміщуватись в просторі материнської. Цей ефект називається **принципом проникності**, прозорості в будові матерії.

Блокова природа організації матерії з необхідністю наявності потенціалів (через «+» і «-», «N» і «S» та т.п.) при різнополярній конструкції зборки забезпечує стійкість системи. Саме тому в природі спостерігається дія **принципу подвійності**:

- як в системі, що розвивається;
- так і на межах зборки систем.

Як наслідок система може бути описана (і відновлена) як «знизу», так і «зверху» (як з одного «боку», так і з іншого).

Ще одним наслідком є відомий **принцип «лікування подібного подібним»** (пуансон матрицею і навпаки), або ж заміною пуансона на пуансон і матриці на матрицю (незалежно від того, що розглядається: процес, структура чи об'єкт).

Розглянуті вище принципи будови Всесвіту не охоплюють всю їх множину, бо це лише ті з них, які закладені в основу будови саме нашого світу і які відображають досвід людства на даний момент часу. Серед розглянутих принципів не всі рівнозначні за важливістю і дієвістю, бо, знову таки, людство сприймає їх через окуляри власного, суб'єктивного бачення. І все ж, віддаючи належне зробленим зауваженням, спробуємо розставити їх в порядку першопочатковості, значимості, фундаментальності і похідних від них в послідовності побудови Всесвіту, його функціонування і життєдіяльності (повторимо-згадаємо ще раз основні моменти з розглянутого вище).

. Як уже зазначалось, найважливішим у будові є **принцип Троїці** (з якого слідує інші троїці), а саме: **сутність трьох світів: інформації (Праві), матерії (Макоші, Майї) і життєдальної енергії Наві, синтез яких дає Світ Явлений**. Кожну складову цих світів можемо називати «кварком» (як в будові елементарних часток речовини) і таких

«кварків» в усьому сутньому по три. Утворюють, склеюють «кварки», як і все сутнє, **три гуни**: активність (енергія), пасивність (матерія) і інформації (нейтральність). Світ явлений має ієрархічну будову і на кожному рівні будови може перебувати в **трьох станах в залежності від співвідношення потенціальної і кінетичної енергії**, а саме: «твердому» (кінетична енергія менша за потенціальну), «рідкому» (кінетична енергія дорівнює потенціальній) і «газовому» (кінетична енергія більша за потенціальну). Кожен об'єкт у Всесвіті має своє призначення і в світах з координатами часу (в нашому світі одна) проходить **три стадії**: створення, виконання задачі (функціонування) і руйнації (розпаду до блоків придатних для створення нових, необхідних для подальшого функціонування даного світу). Стійкість і «жорсткість» об'єктів в нашому просторі-часі забезпечується «жорсткістю» **трьох точок** (в просторі – трикутники, в просторі – часі двома точками в просторі і точкою інертності-гіроскопічності в часі).

Процес творення того чи іншого світу розпочинається з розробки його інформаційної моделі (ДНК-проекту). Із світу Праві вибираються закони, принципи, структури необхідні для забезпечення рішення поставленої задачі-мети. Інформаційний портрет майбутнього об'єкту називають «**монадою**» (свого роду ДНК об'єкту); цілим, з якого не можна виключити жодного біта інформації (інакше задача не буде виконана).

Монада (в живому світі-насіння) може включати «монади» цілісних складових за принципами ієрархії в просторі, послідовності функціональності в часі; блоковості- дискретності (складні об'єкти можна «розібрати» на більш прості, а ті на ще простіші і тд.), проникності (складні об'єкти мають бути прозорими, проникними для своїх складових нижчого рівня), гармонії (взаємоузгодженості, когерентності), подвійності (межа між блоками належить обом блокам, відображаючи на своїй поверхні риси притаманні внутрішньому стану блоків), а за відсутності об'єкта сусіда – це теореми Остроградського-Гауса; врівноваженості – тяжіння (**принцип взаємодії-тяжіння: кожна «система-об'єкт» притягує те, чого їй не достає, і відштовхує, прагне позбутись того, що їй зайве.**

Даний принцип подібний принципу оптимальної дії, але сформульованого для стаціонарних структур). Принцип врівноваженості (в деяких відношеннях відомий під принципом Ле-Шательє), згідно з яким кожна система еволюціонує до стану зняття чи нейтралізації зовнішніх «впливів-навантажень» (чи це напружений стан конструкції, чи орієнтація в просторі осі гіроскопа під дією зовнішнього моменту, чи інші об'єкти і впливи на них).

Важливим принципом майбутньої дієвості об'єкта є його зовнішня чи внутрішня асиметрія, породжуюча потенціали (в структурах - потоки, в потоках – формування структур). Зважаючи на те, що основними складовими нашого світу є «простір», «час», «маса» (гравітаційний заряд) і електричний заряд (електрична маса), а також те, що перераховані складові є різними «конструкціями» одної природи проявленої матерії, вони можуть переходити з одного стану в інший за **принципом компенсації** («щось не виникає з

нічого і не може перетворитись в ніщо!», а тому **в обмеженому, урівноваженому об'єкті зміна одної складової має компенсуватись іншою**). Даний принцип відомий фізиці як теорема СРТ (взаємопереходів між зарядами, простором і часом), згідно з якою симетрія, врівноваженість зберігається за умови взаємокомпенсації.

На відміну від **принципу асиметричності**, стійкість структур і процесів забезпечується **симетричністю** структур і потоків (згідно з якою зміна знаків і напрямків дії на протилежні дає тотожний результат). Якщо для взаємокомпенсуючих потоків характерні рівняння балансу, то для симетричних – тотожності.

Особливістю симетричних потоків і явищ є взаємозалежність законів збереження і видів симетрії (теорема Е. Ньотер: кожному виду симетрії відповідає свій закон збереження і навпаки).

Обрані принципи кладуться в основу будови майбутнього світу, втілюючись в матерії через механізм обертового руху, через принцип Свастя – зламаного світлового потоку-вихору (маючи на увазі перехід магнітної хвилі в стан вихору, в електричну структуру). Для розбудови нового світу необхідна енергія і інформація, потік яких носить назву **енерго-інформаційного приводу** і завдяки якому через Свастя твориться і програмується речовина.

Головною відмінністю між структурами і потоками є співвідношення між **потенціальною і кінетичною енергіями**. Якщо потенціальна енергія це енергія будови, взаєморозташування в просторі (з «застиглою» координатою часу), то кінетична – це енергія змін, руху в часі (з застиглими координатами простору). В залежності від співвідношення потенціальної і кінетичної енергії стан структур і потоків описується трьома типами рівнянь: еліптичними (де в часі параметри структур чи потоків не змінюються, $W < U$), параболічними (де в часі потенціали вирівнюються, $W = U$) і гіперболічними (де через $W > U$ потенціали структурний і кінетичний двох різних станів матерії переходять від одного до іншого і навпаки за принципом хвилі). Даний принцип носить назву **принципа Короленка-Кюрі: структурні потенціали (і сили відповідно) породжують потенціали кінетичні, а ті, в свою чергу, наступні структури і потенціали**. З принципу Короленка-Кюрі витікає принцип енерго-інформаційної пари: потік фізичного параметра через два різних середовища породжує в них потенціали і «потоки-кільця» іншого або інших фізичних параметрів, а ті, в свою чергу, наступних.

Наслідком принципу енерго-інформаційної пари є **принципи блоковості ($W < U$) і критичного порогу** (значення, маси, об'єму і тому подібне). По своїй суті кожне кільце-потік (ЕІП) є будівельним блоком при $W < U$, при переповненні якого надлишками енергії (даного ЕІП, при переході до $W > U$) починають формуватись наступні блоки (за умови незмінності середовища). За фрактальним принципом ЕІП починає «самовідтворювати-дублювати» себе, при зміні структур – формувати ЕІП іншої фізичної природи.

Одночасно кожне кільце ЕІП можна розглядати як монаду, як дискретну величину у вигляді окремого об'єкта, а при масиві таких об'єктів - як

безперервну. З іншого боку, **наявність критичного порогу визначає принцип переходу кількості в якість і навпаки**. Останній принцип може розглядатись також як **принцип концентрації (до критичного порогу) і розсіювання (після переходу через критичне значення)**, і який відомий під назвою «ефекта Матфея» (у кого є, тому і дано буде; а в кого немає – і останнє відніметься).

У відповідності з принципом критичного порогу зміни можуть розглядатись як безперервні і дискретні (так електричний струм може мати природу магнітного потоку; електромагнітного -при передачі енергії-імпульсу через простір від атома до атома, і переміщення електрично зарядженої речовини з одного місця в інше (електрони і іони)). Окрім того, при наявності надлишку енергії її частина може акумулюватись в обертовому русі і тоді розрізняють «ламінальний» і «турбулентний» потоки суцільного середовища.

Зміни в природі відбуваються в просторі і часі. В сталих структурах основні фізичні параметри змінюються в часі при незмінності координат, або в просторі - при незмінності часу. Так дію можна записати як добуток енергії на час, або імпульсу на координату; кількість руху - як добуток сили на час, або маси на швидкість, і так далі. Принцип можливості отримати один і той же результат як через простір, так і через час, називається **принципом ергодики**.

Та повертаємось до надзвичайно важливого принципу в будові і дієвості природи, до енерго-інформаційної пари. З принципом ЕІП пов'язані декілька похідних принципів, а саме: принцип зворотнього зв'язку, принцип когерентності (гармонійної співрозмірності і взаємозалежності як в просторі, так і в часі), принцип циклічності, принцип золотого перетину (і надлишковості), принцип еволюції, принцип заперечення-заперечення, хвильовий принцип, принцип фрактальності (і фронту Гюйгенса), поняття «ценозів» в цілому.

В принципі зворотнього зв'язку відображається сутність залежності майбутніх подій від попередніх, коли «коло ЕІП» повертаючись у вихідну точку уже не те, що було в цій точці цикл назад, а тому з одного боку це закон Кар(м)и, а з іншого – еволюції, коли все повторюється не повторюючись (розвиток по спіралі). Розгортання ЕІП в часу нагадує хвилю (хвилю в часі на відміну від хвилі в просторі), в якій при наявності дочірніх ЕІП завжди матимемо накладені хвилі в середині материнської ЕІП (**цикли Шноля** в біоценозах). І так само як принцип зворотнього зв'язку впливає на наступний цикл даного ЕІП, так і дочірнє кільце впливає на материнське ЕІП, що приводить всі ЕІП до єдиного знаменника. І цей процес можна розглядати як **принцип когерентності, гармонізації всіх структур і процесів в природі**.

В принципі золотого перетину (оптимальної надлишковості) уже закладений **принцип експоненти** (похідна пропорційна вихідному значенню), а, відповідно, і його еквівалент: принцип «логарифмічності», а також, як наслідок, принцип фрактальності (і самоподібності), за яким

заповнення простору в середину йде через $(1-\phi)$, назовні через $(1+\phi)$, де $\phi=0,618\dots$

В той же час кожне кільце ЕІП по своїй суті є **псевдоконсервативною системою** (маючи на увазі, що абсолютно ізольованих систем в природі не існує). По своєму визначенню під консервативною системою ми розуміємо систему, в якій впродовж часу виконання задачі – зберігаються незмінними деякі параметри (інваріанти систем). В кожному ЕІП маємо постійні і змінні параметри.

В консервативній системі параметри без входу і виходу назовні вирівнюють своє значення по експоненті (згадаймо параболічні рівняння, що описують процес вирівнювання, а саме: дифузії, тертя, променевого переносу, в рішенні яких завжди присутня експонента). Але сам параметр, що вирівнюється при загальному, інтегральному незмінному значенні, може розглядатись як сума двох і більше складових різних за природою в просторі і часі величин (наприклад загальна енергія є сумою кінетичної і потенціальної), значення яких змінюється гармонійно за «спадаючою» і «зростаючою» експонентами (маятник), і цей процес розгортається за **принципом оптимальної дії**. Даний принцип відомий під багатьма назвами (Лагранжа, Ейлера, Ферма і тд.) в залежності від характеру системи, що розглядається (структур і процесів в ній), але найчастіше, коли мова йде про коливальні процеси в консервативних системах, він відомий як «принцип найменшої дії».

Якщо одну із складових (множників) дії зафіксувати, то в другій, що теж складається з двох множників, зміни відбуватимуться теж за принципом оптимальної дії, в основі якої знову таки лежатиме експонента. Показовими в цьому відношенні є принципи максимуму виробництва ентропії (енергії витраченої на перебудову структури під потік, чи навпаки, за **принципом Короленко-Кюрі**), і мінімуму – в стаціонарних процесах і структурах, коли енергія витрачається на гармонізацію системи з оточуючим її середовищем за рахунок дифузії речовини і енергії (дифузія, променевий переніс, тертя, турбулентність).

Кожна ЕІП впродовж свого стаціонарного існування представляє собою консервативну систему, що складається із пари структура-потік, чи послідовність ЕІП, де попереднє кільце безперервно чи дискретно живить наступне. Кожна консервативна система не є вічною, час її існування обмежений як часом дії материнського потоку (джерелом живлення), так і часом виконання задачі. Характерною особливістю якої завгодно консервативної системи є наявність якихось структур, потоків, особливостей, точніше незмінних параметрів-інваріантів, необхідних для виконання заданих функцій чи задачі в цілому, і які мають зберігатись при зміні інших впродовж заданого часу.

До параметрів-інваріантів нашого світу відносяться закони збереження, різні константи, які найчастіше є значеннями критичних порогів переходів (чи це постійна дії (Планка), чи величини зарядів, чи швидкості розповсюдження хвиль, чи інші незмінні для даної системи величини). Так дія законів збереження «дії», енергії, кількості руху – імпульсу і моменту кількості руху

(як і інших законів збереження і констант), говорить про те, що наш світ (не Всесвіт, в якому безліч світів різної будови і призначення) є консервативною системою і, відповідно, обмежений по параметрах, значення яких ми розглядаємо в вигляді законів збереження.

Важливою особливістю консервативних систем є їх стійкість, що сприймається як **«інертність-гіроскопічність»**, і яка говорить про те, що кожна спроба дії на стійку систему зовні викликає реакцію системи в прагненні повернутись в початковий стійкий стан. А тому кожна активна дія викликає рівну їй і протилежно спрямовану пасивну протидію, а рівняння самої зміни записується як рівняння балансу, в якому зміна величини одного параметру викликає рівнозначну зміну іншої тої ж фізичної природи.

В залежності від зміни якого завгодно стійкого параметра консервативної системи має місце еквівалентна зміна одного або кількох інших взаємопов'язаних параметрів-компенсаторів. Одним із прикладів дії механізмів-компенсації є відома **теорема СРТ** (зарядово-просторово-часової взаємозалежності). Все сказане про незмінні параметри не стосується тих потоків, що вільно переміщуються через дану систему, точніше через її структурні межі. По відношенню до цих вільних потоків формулюються **принципи невизначеності** (на зразок співвідношень Гейзенберга в квантовій механіці, теореми Бела в теорії інформації та тп.).

Ще однією особливістю консервативних систем є **принцип «подвійності»**, згідно з яким кожную систему можна описати з одного боку як об'єкт з його конкретними властивостями, а з іншого – через його взаємодію з материнським чи дочірнім ЕП, якщо відомі їх параметри. Наслідком цього принципу є «принцип чорного ящика»: якщо необхідно усвідомити призначення і будову системи, треба подати на вхід різні потоки – сигнали і подивитись, що отримаємо на виході. З указаним принципом пов'язані відомі теореми «Остроградського-Гауса» для об'ємних тіл і «Гріна» для плоских.

Закінчуючи узагальнюючу розповідь про відомі принципи будови, функціонування і еволюції Всесвіту, слід звернути ще раз увагу на три важливих константи: на число « Π », що характеризує центральність будови нашого світу, який розвивається від центру за фрактальним принципом сферичного фронту Гюйгенса в декартовому просторі первісної матерії «Майї»; на число « e », згідно з яким швидкість зміни якого завгодно параметра пропорційна значенню материнського параметра на дану мить і яке відповідає за зміни в часі; та на число « ϕ », що гармонізує і оптимізує будову і розвиток енерго-інформаційних пар при їх розбудові всередину системи, чи назовні.

Приведена послідовність принципів не є ні абсолютною, ні повною, бо, виходячи з того, що у Всесвіті все гармонійно взаємопов'язане і що в краплині води уже весь Всесвіт з його законами і принципами, можемо стверджувати, що взявши за вихідні, базові принципи ті, що розглядались як похідні, ми отримаємо, як наслідки, базові; приміром як в геометрії, де взявши в якості постулатів деякі теореми, отримаємо попередні постулати у вигляді теорем (той же принцип подвійності розглянутий вище).

Додаток.

Перелік основних принципів будови і функціонування Всесвіту.

До принципів будови і розвитку Всесвіту відносяться:

- принцип Троїці (троїчності в будові природи) , наслідками і видозмінами якого є
- принцип взаємопов'язаності законів симетрії і мірності простору-часу з законами збереження;
- принцип трьох точок (принцип стійкості, фіксації структури в просторі-часі) та
- трьох стадій розвитку процесу в часі;
- принцип консервативності (незмінності одного або кількох фізичних параметрів системи за відсутності зовнішньої дії), або псевдоконсервативності (при наявності незмінного потоку чи потоків через систему); згідно з цим принципом значення параметрів (інваріантів), необхідних для функціонування системи, мають бути незмінними впродовж часу виконання задачі (умова виконання законів збереження);
- принцип асиметричності будови Всесвіту (градієнтності і потенціальності);
- принцип сферичності (рівнозначності всіх трьох координат простору і розбудова від центру дії за принципом Гюйгенса);
- принцип фрактального копіювання структур у просторі і часі до межі запасу дії, він же
- принцип самовідтворення живих, розумних системних об'єктів); він же в спрощеному вигляді
- принцип моделювання в еволюції людства і витікаючий з них
- принцип наявності першозразка для самовідтворення і копіювання (насінини, «яйця-писанки, ДНК та т. п.);
- принцип «голографічності», за яким «інформація про систему присутня в кожному елементі даної системи»;
- принцип подібності (об'єкт даної матеріальності може створити-родити-розбудувати лише об'єкти тої ж матеріальності: від речовинного – речовинне, від духу – дух);
- принцип ергодичності (незалежності кінцевого результату від послідовності ланок процесу в просторі-часі чи в часі-просторі за відсутності впливу на процес ззовні);
- принцип компенсації (змінна якого завгодно параметра в будові Всесвіту викликає рівноцінну зміну одного або кількох інших параметрів, що можна спостерігати на прикладі «теореми СРТ»); даний принцип реалізується також в правилі-законі «збереження моментів»: система врівноважена при рівності діючого і протидіючого, врівноважуючого моментів; даний принцип

відображається в записі законів фізики або в формі «тотожності» (при перебудові процесу, або структури), або в формі «балансу» (при перерозподілі незмінної величини);

-принцип взаємодії і відповідності (подібне притягує-відштовхує подібне; кожному потоку відповідає своя матеріальність і своя структура) і витікаючий з нього

-принцип повноти, він же принцип тяжіння (об'єкт притягує те, чого йому не достає, і відторгає-відштовхує те, що є зайвим для існування і еволюції); на цьому принципі формується

-принцип «концентрації і розсіювання» (відомий ще як принцип «Матфея»: у кого є – тому і дано буде; а в кого немає – у того і останнє відніметься);

-принцип полярності (плюс і мінус; ліве-праве; активне-пасивне; інь-ян і т.п.); за цим принципом формується «нормальний розподіл ймовірностей»(Гауса);

-принцип боротьби і єдності протилежностей;

-принцип інертності-гіроскопічності (система може змінити свій стан лише в результаті зовнішньої дії) та

-принцип протидії змінам (яка завгодно дія викликає рівноцінну їй протидію по тому ж чи по іншому параметру);

-принцип золотого перетину (оптимального співвідношення між стабільним значенням параметра(ів), необхідного для існування системи, і її варіативною, змінною частиною); число золотого перетину є свого роду «наслідком» принципів експоненти і сферичності (числа «пі») при оптимальному формуванні процесів в просторі-часі;

-принцип експоненти, згідно з яким швидкість зміни якого завгодно фізичного параметра пропорційна потенціалу цього параметра на дану мить;

-принцип «хвилі», або принцип «маятника» в змінах параметрів консервативної системи (сінусоїдального переходу потенціальної енергії в кінетичну і знову в потенціальну впродовж періоду коливань);

-принцип оптимальної дії (кожен процес розвивається з мінімальними затратами дії для досягнення необхідного результату) і похідний від нього

- принцип максимуму витрат енергії в нестационарних процесах і мінімальних в стаціонарних (максимуму і мінімуму «виробництва» ентропії);

-принцип Короленко-Кюрі (відповідності середовища процесу протікаючому в ньому і навпаки; процес переформовує середовище під себе, а середовище – процес); цей принцип можна також назвати принципом пристосування, або

-принципом «трансформи»;

-принцип енерго-інформаційної пари – ЕІП (потік фізичного параметра через два різних середовища призводить до утворення в них замкнутого(их) потоку фізичного параметра іншої природи – кільця ЕІП);

-принцип розбудови ЕІП: при складності зовнішнього середовища більший за складність об'єкта утворюються внутрішні кільця ЕІП; якщо об'єкт переформовує середовище під себе – розбідаються дочірні ЕІП назовні; в

залежності від складності і багаторівненності задачі об'єкт розбудовується і доукомплектується різними «тілами» і системами необхідними для рішення задач, що стоять перед ним;

-принцип «симбіозу» ЕІП: в одному середовищі дві, іноді більше, ЕІП можуть взаємодіяти доповнюючи одна одну і мінімізуючи енерговитрати шляхом утворення і розбудови спільного ЕІП (місцевого ценозу);

-принцип інформативності: потік фізичного параметра змінюючи середовище під себе стирає стару інформацію записуючи нову на подальше функціонування системи (формули ентропії і кількості інформації-негаентропії тотожні);

-принцип надлишковості: внаслідок «відкритості» системи по параметрах неінваріантних для даної системи завжди має місце втрата енергії і інформації, а тому для виконання своїх функцій кожна система повинна мати їх надлишок;

-принцип ієрархії будови і функціонування систем Всесвіту: складна система не може, внаслідок принципу надлишковості, штучно відтворити себе (за виключенням фрактального копіювання за рахунок енергії трансформації середовища або її потоку ззовні), а тому створити складну систему може лише ще складніша і розумніша;

-принцип «блоковості» ЕІП: кожна ЕІП породжує наступну, дочірню ЕІП, а та, в свою чергу, свою наступну і т.д.; при цьому кожна ЕІП є своєрідним блоком в будові природи (материнська ЕІП має ще назву «махаяна», а дочірня –«хінаяна», і взаємодія між ланками яких символічно представляється у вигляді гексограм); відповідно до цього принципу існування і функціонування якого завгодно об'єкта можливе лише за

-принципом функціонування складних систем, а саме при наявності трьох кілець ЕІП: зовнішнього – споживання необхідних ресурсів для функціонування, внутрішнього – переробки-травлення спожитого і третього – видалення-утилізації відпрацьованого;

-принцип «свастики» - вихрового потоку енергії в ЕІП за законом «самсари»: зміни частот і, відповідно, кольорів у колі ЕІП;

-принцип «зворотнього зв'язку», він же закон «карми» (при поверненні потоку ЕІП до початкової точки він впливає на «материнський» потік, викликаючи відповідні зміни в своєму наступному «оберті», а тому розвиток процесу відбувається за

-принципом «спіралі» та його видозміною –

-принципом циклічності; при цьому завжди залишається вплив попереднього «оберту» на параметри наступного, що відстежується в ефекті «аггос» а та в

-принципі закону «заперечення-заперечення»;

-принцип еволюції (витікаючий із попереднього);

-принцип Ле-Шател'є: кожна система еволюціонує до стану мінімального впливу на неї зовнішніх факторів (він ж принцип пристосування);

-принцип відповідності часу «оберту» ЕІП часу виконання «задачі»;

-принцип послідовності «ланок-операцій» в ЕІП (послідовності «триграм» в колі ЕІП);

-принцип гармонії, згідно з яким одному «оберту» материнської ЕІП відповідає ціле число «обертів-тонів» дочірної (пів тону; четверть тону і т.д.); для збереження гармонії в функціонуванні всіх ланок ЕІП має виконуватись

-принцип «ведучого, задаючого ритм центру (свого роду елемента-дирижера) системи;

-принцип інваріантності (система зберігає свої властивості і можливості завдяки незмінності одного або кількох параметрів, на яких вона будується і функціонує впродовж часу виконання задачі);

-принцип подвійності-потрійності: значення параметрів на границі системи відповідає значенням параметрів всередині системи (прикладом є теорема Остроградського-Гауса); при відсутності інформації про систему її можна відновити за параметрами материнської чи дочірної ЕІП;

-принцип зростання законів і обмежень в дочірних ЕІП по відношенню до материнських (в кожній дочірній ЕІП окрім материнських законів функціонування присутні власні, притаманні даній ЕІП; даний принцип пов'язаний з принципом «гармонії частот», відомим як «принцип Гюрджієва»);

-принцип проникності, за яким дочірні блоки ЕІП можуть вільно переміщуватись в просторі материнських; даний принцип визначає

-принцип масштабності: відносних розмірів у просторі і проміжків-періодів часу функціонування ЕІП;

-принцип невизначеності (методами і приладами материнської ЕІП неможливо точно виміряти значення дочірних через її вплив на неї);

-принцип варіативності – кожна ЕІП взаємозалежна від умов, може формуватись і функціонувати за «законами Кіргофа» (послідовного і паралельного існування ЕІП в просторі-часі);

-принцип симбіозу ЕІП функціонуючих в межах одних і тих же середовищ; взаємодія і взаємозалежність різних об'єктів в одному природньому середовищі іменується «ценоз»;

-принцип необхідної для існування і функціонування ЕІП ресурсної бази (свого роду території життєдіяльності –ТЖД).

ТРОЇЦЯ

Згідно з загальним законом збереження « щось не виникає з нічого і не перетворюється в ніщо» **Всесвіт є вічним, живим, розумним.**

За законом ієрархічності будови Всесвіту, він не може бути створеним, бо тоді має бути Творець, який створив його, ще вище Той, хто створив Творця і так до безмежності.

Всесвіт – це все сутнє, все що існує, це **Всевишній**. Всевишній – Душа всього, що було і буде, початок і кінець, все що в просторі і поза простором, в часі і поза часом, в усіх мислимих і немислимих (для людини) проявах свого буття.

За своєю природою **Всесвіт трисутній**, але ця трисутність є лише різними проявами і властивостями одного єдиного.

Три сутності, три складові одного єдиного, три іпостасі Всевишнього – це три світи: Ірію (Наві, Вирію), або того, що дає життєдальний потік Духу – енергії (дихання Всевишнього); Праві (принципів, законів будови світів); Макоші (Ла-ну, Землі, поля) або матері-дому (ма – це мати, кіш – дім).

Ірій – Світ Духу, звідки приходить і куди повертається все живе від богів до всіх проявлених істот. У світі Духу, Світі Ірію, всі пов'язані з усіма і всі є єдиним цілим (як пальці з рукою, а рука з тілом, а все разом – людина).

Ймовірно, що Ірій – Вирій спочатку звучало як «до Сонця – в-Ра-й». Пізніше зміст загубився.

У Вирії – Ірії знаходиться серцевина, престол Всевишнього. В уявленні наших прабатьків це «гора» **Меру**, звідки «по-мер-ти», значило відійти у Вирій, до гори Меру, де на «вершині живуть» боги, а у «підніжжя» – душі людські.

В подальшому невидима оку людському Гора Меру перетворюється в греків у гору «Олімп», а в євреїв у гору богів (елоїм) «Шадай-Синай». Саме до богів «елоїм» (Олімпу) звертається Ісус Христос на розп'ятті.

Права (життя по Ра) – Світ Законів, Світ Знання. За законами Праві створюються, народжуються, живуть і гинуть світи, «явлені у Всесвіті». Світ Праві – це світ думки і форми, де думка є форма, а форма є думка, це світ мислеформ.

Мислеформа – це думка переписана із структур мозку на папір. Але «мислеформа» комп'ютера ще не комп'ютер, хоч і має форму відображення.

При створенні Світу Явленого використовуються не всі закони Праві, а лише необхідні для втілення задуму (для побудови будинка і комп'ютера потрібні різні закони і структури).

Світ **Макоші** – це світ непроявленої матерії, світ в якому ще немає нічого: ні простору, ні часу, ні форм, ні властивостей, ні зарядів, ні руху; світ без минулого і майбутнього. Але це світ, з якого за законами Праві силою Енергії – Духу можна створити які завгодно **Світи Явлені**. Це Прамати (праматерія), основа, поле посіву.

Всевишній «народжує» Сина **Сварока** (як дерево своє насіння, як куриця яйце, як мати дитину) – монаду Творця нового Світу. Монада у світі Макоші під дією світла – енергії Духу Предвічного, Дихання Всевишнього, дає паросток Світу Явленого.

Поняття «народження» умовне, бо віднесене до понять зрозумілих обмеженому людському розуму.

У проявленого Сина виникає потреба у власній домівці. Задум майбутнього Світу Явленого, світу поєднуючого в єдине ціле світи Ірію, Праві і Макоші, світи „духу – енергії”, інформації і праматерії.

Три світи поєднані в одному, Явленому, і Світ Явлений, обіймаючий три світи в один – це символ «**трисила-триглава**».

„Насінина-яйце” розкривається і випускає «промінь-вихор», світловий вихор. Світловий вихор – це „**Сварга-Свастя**”, це частина Сина і його інструмент. В поняття «Свастя» закладені всі ті Закони Світу Праві, що необхідні для зростання Світу Явленого, а тому «Слово від початку було у Бога Сварока і Слово було Бог-Творець» (Сва – світло, енергія життя; рок, ректи – програма життя, Слово). Сварга (Сва-вара – світло, що «варить» речовину) – «енерго-інформаційний привід» Світу Явленого.

Свастя-Сварга такий же «інструмент» Сина-Сварока, як рука у людини і як корінь у рослини.

Світловий вихор – Свастя – може обертатись за годинниковою стрілкою і проти неї. В першому випадку це символ життя, еволюції, Сонця; в другому – згасання, руйнації, повернення Сина до Батька, до «сну-пітьми», до неіснування в Макоші.

Яка завгодно дія можлива лише за умови порушення нейтральності, рівноваги, симетрії. Світ, що народжується – асиметричний, бо асиметрична Сварга, асиметрична її дія, асиметричний результат цієї дії.

Асиметрія Світу Явленого в асиметрії обертового руху речовини і магнітного поля (обертається все від елементарних часток і атомів до галактик). Асиметрія обертового руху пов'язана з асиметрією світлового вихора (свастя – свастика – сварга; де «ва» – ознака організації: зварити, зварганити), що в свою чергу є «компенсацією» асиметричності односпрямованого часу (і потоку енергії). Асиметрія Свастя компенсується асиметрією часу, залишаючи Світ нейтрально-гармонійним. Щось не виникає з нічого, а тому поява однієї асиметрії пов'язана з компенсуючою її «протилежною».

Асиметрія продукує потенціали, сили і процеси, а також поділ всього існуючого на протилежності: плюс і мінус, ліве і праве, чоловіче і жіноче, добро і зло. В той же час асиметрія об'єкта народжує асиметрію середовища і навпаки. І те що позитивне в одному, проявляє себе негативним в тому, що його супроводжує.

Сила (активність) породжує опір (інертність), але результатом їх дії є гармонія. А разом це **три гуни** (сили), що зшивають в єдине ціле Світ Явлений.

Три гуни відображені в принципі єдності і боротьби протилежностей.

Полярність всього сутнього проявляється у символі «він-вона», у тому що Син, Рід-Сварок, має два полюси, два крила, дві якості, що заперечують одна одну: **Білобога і Чорнобога**.

Сварок відображається космічним символом «він-вона» (інь-ян), що має два змісти, як і символ «сварги-свастя».

Білобог створює, щоб після досягнення мети зруйнувати створене (зібрати урожай), Чорнобог руйнує, щоб творити (переорює поле, щоб знову засіяти).

Білобог і Чорнобог змінюють один одного і в той же час в Білобогові народжується і зростає Чорнобог, а в Чорнобогові – Білобог.

У кожному своєму прояві в Світі Явленому Сварок виступає в іпостасях Білобога і Чорнобога. І кожен прояв Сварока є троїчним по своїй природі, і кожне творіння, як і Світ Явлений, має свій час народження, життя і час відходу до світу Нави, згасання.

Розмаїття задумів божих і подій у Світі Явленому відображається його восьмигранною природою і восьмигранною суттю законів Праві в Світі Яві – **Книгою Перемін**, книгою гексограм, відображенням якої є восьмикутна «**Зірка Покрови**» .

Книга Перемін говорить мовою **гексограм** (двоїчним змістом **триграм** «він-вона»), мовою трьох гун через їх полярність. Книга перемін це «ключ» до програм **Шляху Даного**, але не Шлях Даний. Шлях Даний формується взаєморозташуванням зовнішнього і внутрішнього кілець триграм (материнського і дочірного кілець ЕІП), що поєднуються в гексограми. Гексограми відображають деякі із принципів будови і розвитку Всесвіту, але лише «деякі».

Задум Божий, Мета творення Світу Явленого, в плані зрозумілому для людини, може читатись за „Книгою перемін”. Згідно з задумом, Людина уявляє природу сутнього через сприйняття «образів-втілень» Сварока у світі Яві, які змінюючись, за Шляхом Даним, сприймаються (на рівні буття людства) на Землі богами різної сутності, дії, можливостей.

Восьмигранна суть законів Праві в тому, що до трьох напрямків (трьох координат) в просторі додається координата часу, а разом це чотири виміри, кожен з яких має два аспекти (дві сторони, дві грані).

Боги Землі є продовженням Сварока, Його часткою у світі земному (пальці руки мають свої можливості і своє призначення, але вони лише пальці людини). Кожен земний бог лише одна з якостей Сварока, а тому Бог один і чисельний водночас. Все Прадерево – це Всевишній, Світи Явлені Його діти і Його продовження, Його Сини. Продовженням Сварока, «гілками» і «корінням» Прадерева, є боги все нижчих рівнів, від галактичних до земних. Найменші корінці Його душі в найменших створіннях Світу Явленого (не лише земного).

Весь Всесвіт пронизаний і поєднаний в єдине ціле **Диханням Всевишнього**, Який у нас і поза нами, в просторі-часі Світів Явлених і поза ними, і Який проявляє Себе в Зоряному законі, в законі Троїці (в давнину це „дихання” називали „волоссям Сіви-Шіви”, сяючого, сіючого).

Зоряний Закон – це Права і Нава Світу Явленого, **це Закон Троїці**: Праві, Наві і Макоші, сутність яких розкривають **Закони Роду, Велеса і Коляди**. Закон Троїці – це закон трьох головних сил, що утворюють життя і його течію. І за кожною з цих сил, за кожним Богом і Духом стоїть космічна сутність – сила, а тому Зоряний Закон відображається «**Трисилом**» або «**Триглавом**».

Закон Троїці проявляє себе на всіх етапах народження і розвитку Всесвіту. Закон Троїці в Духові-Творцеві, в Духу, що в Матері-Макоші творить Світ

Явлений за Законами Праві, в народженні Сина Всевишнім. Всевишній один-єдиний; в проявах, у втіленні Богів-Синів Свароків – чисельний.

Сварок народжує, творить Світ Явлений, а тому він Рід. Сварок проявляє себе у Свасті-Сварзі, в світловому вихорі, в енерго-інформаційному приводі Всесвіту, що творить Світ Явлений. Всевишній робить Світ Яві живим, вселяючи в проявлену матерію душі-іскри божі, а тому Він є Дух.

Три сили, три гуни, що відповідають трьом початкам, трьом світам, - це енергія (активна сила), матерія (пасивна, інертна сила) і Закони Праві (гармонія).

Наступною трійцею є **три закони буття** Світу Явленого: Роду, Велеса (Воlesa) і Коляди. Рід народжує, творить Всесвіт у минулому, сучасному і майбутньому. Закон Велеса - це закон перетікання минулого в майбутнє, Нави в Яву і Яви в Наву, зміни Батька Сином; це закон «заперечення - заперечення». Закон Коляди (або Коло-да!) – це розвиток по спіралі, це вість про Велике Зоряне Коло, про Коло Самсари людей, богів і Всесвіту. Це Закон Долі, Закон Кар(м)и, це Шлях Даний.

П'ята Троїця – це **три стадії розвитку** богів і Всесвіту. В першій іпостасі «Сварок – бРама» створює Всесвіт, у другій – Всевишнього (Вішну, Перуна) підтримує буття Всесвіту, в третій – Велеса-Воlesa (Шіви-Сіви) забирає енергію, відкриває двері із світу Яві в Наву.

Шоста Троїця – це **три стадії буття** Всесвіту, пов'язані з формуванням і взаємодією процесів і структур, співвідношенням між кінетичною і потенціальною енергіями. Якщо кінетична енергія більша за потенціальну, то мова йде про процес (хвильові рівняння в математичній фізиці); якщо кінетична енергія дорівнює потенціальній, то це процеси вирівнювання потенціалів (параболічні рівняння) і якщо потенціальна енергія структур більша за кінетичну енергію процесів у них, то це стани врівноваженості, незмінності (еліптичні рівняння). Дані стадії буття відповідають в деякому сенсі «трьом гунам».

Сім творінь Всевишнього.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює **Абсолютний Розум** – закони Світу Яві і праобрази всього, що має бути у Світі Яві, а також визначає як і через які стадії вони повинні здійснюватись в еволюційній послідовності. Абсолютний Розум – це закони і принципи побудови, народження, розвитку і еволюції Світу Явленого: це першоструктури, що відтворюються безмежне число разів, заповнюючи і формуючи Світ Яві; це Зерна Посіву, Єства, Пламена, Початки, Будівники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності.

Коли Розум готовий, Питьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь; і тоді Зародок згущується в Світову Кулю – Кулю в пустоті, що

не належить їй. Спочатку Світ Матерії не має ніяких властивостей і ніяких структур, не має ніяких субстанцій – є лише праматерія. Як аспект Всевишнього – вона вічна. Це неуявима "субстанція" (бо не маємо відповідного слова, щоб визначити цей стан), безречовинне (безатомне), аморфне "щось". Енергія Бога-Сина (Фохат) , енергоінформаційний потік, рухом непередставимої швидкості створює Сваргу – спіральний вихор життя і через нього первісні атоми найтонкішого стану Матерії, а потім, послідовно, ще шість ступенів ускладненої тонкої матерії, з яких людським почуттям доступний лише сьомий, речовинний, найгрубіший рівень. Матерія, що утворює Світ Яві – є еманції (промені) Сина Бога, а сили і енергія – струм Його життя. Не існує мертвої матерії; все, що існує, живе. Не існує духу без матерії і не має матерії без духу. Матерія є форма, дух є життя, і не існує життя поза формою.

Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній Розум пробуджується і перетворюється в Спіральний Вихор (Сваргу), що рухає Всесвіт. Матерія стає живою. Життя передує формі і переживає останній атом при згасанні Всесвіту. Бог-Син пряде живу тканину, верхній край якої прикріплений до Духу (світла Світу Наві), а нижній до тіньового краю, до Предвічної Матері. І тканина ця є Всесвіт витканий з двох світів, двох сутностей воєдино злитих за законами Праві. Тканина розростається, коли подих Вогню над нею, скорочується і розпадається, коли Подих Праматері торкається її. Тоді Сини роз'єднуються і розсипаються, розчиняються, щоб повернутись в Лоно Матері при згасанні Великого Дня, щоб знову з'єднатись з нею.

Світловий Вихор несе програми розвитку Світу Явленого. Програми стають активною силою – Фохатом, енерго-інформаційним приводом Всесвіту, тканина стає твердою. Те світло, божественне і вічне, є велике світло променисте, найвища слава Бога- Сина. Те світло поважають боги, завдяки йому сяє сонце. З того насіння-проміння виникає розум, що усвідомлює себе і, завдяки тому світлу, розум зростає. Те насіння знаходиться в середині тіл, що світяться, і само, не полум'яніючи жаром, запалює те, що вміщує жар (енергію). Промінь Творіння і Спіральний Вихор водночас (Фохат-Промінь) є Кінь, а Думка-Програма – його Вершник. Фохат розмножує мале проміння, Він скликає і несе іскри в Світ Яві, поєднує їх і створює зачатки Зоряних систем-колес в шести напрямках простору.

На другий день шляхом диференціації нерозділеної живої тканини Бог-Син створює чотири **стихії**: плазму (вогонь), гази (повітря), рідини (воду) і кристали (землю) – чотири стани проявленої матерії, як образ мовчазного нерухомого Духу. Існували предвічні води (матерія), основа п'яти станів речовини (п'ятий– нейтронний). Серед тих небесних вод затвердили себе Крила Сварока: Білобог і Чорнобог в ефірному просторі (вакуумі). Їх підтримує всепроникаюче і всеохоплююче божественне проміння – насіння. Те насіння божественне і вічне підтримує Небо і Землю, всі сторони Світу, і весь Всесвіт підтримує воно. З нього виникло все. На колесі вічної колісниці, овіяній нев'янучими подвигами і космічними подіями, мчать його невидимі

коні, мчать осяяного знаменом мудрості через небесний простір до божественного і нетлінного. Форма Його невловима ні в якій подобі, доступній уяві, і ніхто не може бачити Його очима. Але той, хто пізнавальною здатністю, розумом і серцем пізнає Його, той стає безсмертним (Махабхарата).

На третій день Бог-Син приводить Всесвіт у **Рух**, наділяючи його властивостями і почуттями.

На четвертий день Бог-Син створює **форми**: мінерали і матеріальні тіла.

На п'ятий день, коли Земля готова, з сонячним промінням іде **посів життя** (біологічного в тому числі) через воду. Сонячне проміння і вода – це дві стихії, що народжують життя у Світі Явленому. Спочатку рослини, потім комахи і тварини.

На шостий день Бог-Син народжує **богів** (за Крішною – напівбогів), як своє продовження в Світі Яві, відповідальних за втілення Задуму Божого, за розвиток і еволюцію.

В сьомий день по образу і подобі триєдиної природи своєї Всевишній в образі Бога Сина звертається до богів, дітей своїх і свого продовження в Світі Яві: це ваша пісня. І кожний з вас знайде серед явленого те, що призначене йому; те, що він має продовжити; те, що лише частина цілого. Всевишній в іпостасі Бога-Сина готує тіла людські – помешкання для синів Божих. І після їх готовності сини Божі опускаються і перебувають в них. **Люди**, діти Всевишнього, були задумані Ним одним, і ніхто з богів не брав участі в їх створенні.

Народження, буття і час прощання в Світі Яві пов'язані з життєдайним потоком божого дихання, потоком Творення. Страшний той ілюзорний потік невидимого світла. Під охороною і наглядом богів він розпадається на дванадцять потоків. І душі, що хочуть "напитись" з нього, злітаються до нього і п'ють з нього. Серед всіх істот лише для людини призначив Бог той потік. І безкрилі людські душі попадають на дерево незнання, з золотим листям, і звідти, отримуючи крила, розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм призначенням, приймаючи нове народження відповідно своїм нахилам. І ті, у кому присутній Дух Божий, стають вчителями, поводитирами людей, самі залишаючись людьми. Всі інші, хто несе в собі іскру Божу, мають пройти довгий шлях навчання, становлення і сходження до Горнього, до Вишнього. Бог-Син створив Всесвіт, будучи Ним Самим, людина вчиться творити і творить нові світи в Світі Явленому.

Від повного потоку Знання відтворюють вони Всесвіт в усій його повноті, і від повноти тої самі стають наповненими. Від повного вони розсівають все, що складає повноту, і в підсумку повне залишається і зберігається. І з того повного розповсюджується "вітер", і в повному він міститься і утримується. З нього виникли іскри і світло життя, і в ньому перебуває вся сукупність життєвих сил. Весь Всесвіт пішов від Того, але Те не можна пояснити (в зрозумілих термінах). Подих поглинається видихом, а дихання поглинається Місяцем (як втіленою волею), і те Дихання поглинає Сонце, а дихання Сонця (як пізнавальну здатність) поглинає Вищий Дух-Світова Душа, Всевишній.

Як пояснити Сварока, Його народження, смерть і безсмертя? Як пояснити Його полярність, Білобога і Чорнобога і їх продовження – богів, нижчих рівнів? Правда і неправда однаково пов'язані з істиною. У сущого і не сущого, існуючого і не існуючого – одне і теж джерело. Ні добрими, ні поганими діями не можна досягнути порятунку (і вічності), як це розуміють люди, бо все вважається рівноцінним. Те ж стосується і безсмертя. Хто засвоїв те глибоке, може досягти пізнання, а пізнавши побачити в усьому Єдиного Творця і усвідомити Його задум. Не існує Слова і не існує Мелодії, що лине не від Бога, як і того, хто б зміг змінити Мелодію наперекір Богу і Долі. І, якщо хтось із богів Світу Явленого відкриє потайні думки своєї свідомості, той зрозуміє, що вони лише частина цілого і є свідками слави Всевишнього. І навіть тоді, коли вони вважають, що досягнули задум Божий, то несподівано серед бурі пристрастей земних і небесних виникає нова мелодія і нова тема, схожа і не схожа на попередню. І вона набуває грізної сили і нової краси, і ніхто не може її подолати, бо вона вбирає в себе невимірну міць і неосяжну глибину Всевишнього.

Все у Всесвіті змінюється, тече, розвивається: батька змінює – син, а донька – матір. Змінюють один одного боги і люди. Тривалість життя відповідає тривалості Завдання, що стоїть перед ними (і їм призначеного). І як смертні одні, так смертні і інші, як і все у Світі Явленому. Безсмертні лише душі, що в кожному новому втіленні підіймаються важкими шляхами навчання і усвідомлення сутності буття на шляху сходження в Дусі до Горьного, до Вишнього.

Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.

Характерною особливістю розвитку живого Всесвіту є гармонійна розбудова «зверху» і «знизу». На розбудову і розвиток Всесвіту впливають Задум Всевишнього і інструментарій його вирішення з одного боку та матеріально-енерго-інформаційні ресурси – з іншого. Якщо відсутні ресурси, то дерево виросте карликовим, а при їх наявності – травина досягне розмірів дерева. **Монада** планетарного масштабу в умовах тюрми може деформуватись до стану тваринного існування, в той час як монада хуторського змісту може набути планетарних можливостей для перетворення Землі в хлів для домашніх тварин. Найкращі плодородні землі можуть стати безплідними, якщо на них вирощувати те, що не сприймається ґрунтом (або навпаки). Геній може ходити в рваних латаних покривах і бездарність сяяти королівським вбранням.

Інструментарієм Всевишнього є **боги нижчих рангів**. І кожен з богів нижчих рангів створює свій власний інструментарій для виконання покладених на нього функцій і втілення задуму. Кожне із однакових зерен посіву має рівні початкові можливості, та не рівні зовнішні. Одна зернина впала на

камінь, другу склювали птахи, а третя попала в благодатний ґрунт і проросла. Так само і монади богів нижчих рівнів: одні в даній ситуації не зможуть себе реалізувати – інші стануть могутніми прекрасними системами. Шлях створення богів нижчого рангу є шляхом зверху, шляхом сходження Сварока в матеріальність Всевишнього, у Світ Яві.

Допитлива людина бачить як життя рослинного царства поступово перетворює безплідний ґрунт в чорнозем, структуруючи і пристосовуючи його під себе, а по новому організований структурно і інформаційно ґрунт впливає на подальшу еволюцію рослин. Так само не лише монада впливає на оточуюче середовище, будуючи свої покрови, але й покрови впливають на можливості і діяльність монади. В розумно організованій системі «інструмент» окрім виконання покладених на нього функцій має самовідтворюватись і бути автоматичним регулятором, обладнаним механізмом зворотнього зв'язку, повинен мати широкий діапазон застосування і можливість пристосуватись і еволюціонувати. Всі **тіла – покрови**, як інструментарій монади, відповідають перерахованим вимогам, але не потрібно вимагати, щоб молоток став квіткою, а тому кожне з тіл – покровів у відповідному середовищі може продовжувати виконувати свої функції навіть за відсутності не лише монади, а й вищих за організацією тіл. **Фізичне тіло** з програмним забезпеченням на існування в біосфері Землі є біороботом (на зразок більшості рослин і тварин створених стихіями монади Землі), астральне тіло з фізичним сприймається як біоінформаційна система з обмеженнями на творчість, а шельт з своїм інструментарієм – як духовна людина без „серцевини”, без божої іскри, з обмеженим часом існування (до розпаду території живлення або її захоплення іншими монадами для побудови своїх покровів).

Розбудова тіл – покровів відбувається не лише зверху, від монад, але й знизу. Одним із найважливіших принципів будови Всесвіту є принцип взаємовпливу і гармонійного співіснування всього сутнього (принцип Короленко – Кюрі), згідно з яким „якщо в середовище помістити об'єкт, то або об'єкт перебудує під себе середовище, або навпаки”. Цей же принцип діє на всіх рівнях організації середовищ, процесів і систем – об'єктів. Згідно з цим принципом кожне з тіл – покровів розповсюджує свою «симетрію» на оточуюче середовище, перебудовуючи його під себе за іншим важливим принципом: матриця – об'єкт: кожен об'єкт в просторі і часі утворює «негатив – структуру», що є дзеркальним відображенням «позитив – структури» об'єкта.

Феномен утворення «інформаційної матриці», в деякій мірі **двійника** людини можна спостерігати на явищі утворення «**домовика**». Якщо сім'я тривалий час збирається в одному і тому ж місці (ритуально, наприклад за обідом, сніданками, вечереми), чи цілеспрямовано (для обговорення втілення спільної мети, чи рішення спільної задачі), то в цьому місті трансформується зовнішнє середовище і утворюються структури «духовно – інформаційного конденсату». Ці структури завдяки постійно діючому джерелу живлення (сім'ї) міцніють, ускладнюються, об'єднуються і починають самоусвідомлювати себе в якості псевдо – живої системи, аналога – біоробота. Систему, що утворилась, називаємо домовиком. Домовик зацікавлений в продовженні і посиленні

діяльності сім'ї в напрямку досягнення мети і збереження стійкості, а тому він зворотнім чином впливає на її подальшу стабільність і життєздатність.

Своєрідні «домовики» виникають не лише над сім'ями, але й над якими завгодно живими системами, об'єднаними єдиною метою виживання в конкурентному середовищі та розбудови території існування, як передумови подальшого життя і еволюції. Подібні до «домовиків» енерго – інформаційні утворення ще називаються **егрегорами** і вони по своїй суті є діючими «дублікатами–макетами» покровів–тіл богів зверху. Подібні системи дублюють всі тіла – покрови тої множини людей (як і живих істот – систем в самому широкому розумінні цього слова), над якою вони виникають. Прикладом можуть бути покрови (аж до шельту) деяких споруд, де збираються регулярно великі масиви людей; іграшок, книжок та інших речей, якими користується багато дітей чи дорослих людей.

Досить часто подібна система – егрегор прив'язується до конкретної особи, до конкретного місця, або конкретного об'єкту, але з закінченням існування цієї особи (чи об'єкта) в фізичному плані вона продовжує існувати на рівні вищих тіл допоки існує джерело живлення. В історії людства багато прикладів, коли історична особа і егрегор прив'язаний до неї, мають дуже різний зміст (дійсні історичні постаті О.Невського, Д.Донського, Петра Першого, багатьох інших та їх міфічних образів суттєво відрізняються від егрегорів). Тіло – матриця має практично ті ж можливості впливу на тих, хто живить їх існування, що й тіла – покрови монад вищих рангів (богів). Подібні енерго–інформаційні утворення називаються богами знизу, або **«рукотворними»** богами.

Якщо егрегор будується навколо конкретної монади, масштабність якої відповідає масштабності егрегора, то існування створених „тіл” забезпечено і зверху і знизу. Якщо ж егрегор був прив'язаний тимчасово до Всевишнього, час існування таких богів – егрегорів обмежений часом досягнення мети даною множиною людей чи інших істот. Зміна характеру діяльності великих масивів людей (часто народу), зміна джерел живлення, зміна умов існування призводить до відчуження старих богів, народження і зростання нових. Подібна ситуація виникає при заміні власних богів на чужих при захопленні ними вашої духовної, інформаційної і фізичної території («покровів–тіл» етнічних богів).

Кожен народ, зацікавлений у стабільності свого існування і розвитку, в розбудові свого майбутнього має змінювати і розбудовувати своїх лицарів, святих, пророків і богів, щоб не стати «чорноземом» для живлення чужих, з перспективою піти «в небуття».

Якщо домовик прив'язаний до конкретної особи місцевої масштабності, або взагалі до якогось природного об'єкту, то в його шельт (з усіма утвореними – покривами) може «вселитись» монада відповідної масштабності і тоді це стає богом місцевого масштабу і призначення. Коли мова йде про Сонячних богів чи богів природних явищ на Землі, то маємо на увазі богів ієрархії зверху. Коли ж мова йде про ієрархії християнського, буддистського, мусульманського суперетносів, то це мова про богів – егрегорів, що набули

планетарного значення і впливу, на відміну від богів зверху, час існування і діяльності яких визначений задумом Всевишнього.

Примітки.

Примітка 1. Покровом двохвимірною круга є одновимірне коло. Покровом трьохвимірної сфери є двовимірна поверхня-площина. Аналогічно покровом чотиримірної сфери має бути тривимірний світ, кожна точка якого рівновіддалена від центру, початку творення Всесвіту у часі.

Аналогічно побудовані покрити всіх об'єктів у Всесвіті, в тому числі і Людини.

«Покровом» Сварока є Світ Явлений, наш тривимірний світ (як наша шкіра є покровом тіла).

Примітка 2. Дехто, опираючись на свій, людський досвід майже невимірних розмірів Метагалактики скаже (або подумає), що це дурниця. Щоб в якійсь мірі позбутись цього «стереотипу» в своїй свідомості спробуємо вирішити таку задачу: чи можна розмістити прямолінійний відрізок довжиною в 1 км в кубі з ребром в один метр, не розрізаючи і не згинаючи його?

Досвід підказує, що не можна, в той час як математика стверджує протилежне. За теоремою Піфагора діагональ квадрата із стороною в один метр дорівнює $\sqrt{2}$, а в кубі – $\sqrt{3}$. Якщо розглядати куб, в якому число вимірів-координат дорівнює не три, як у нашому просторі, а мільйон, то корінь квадратний із мільйона є тисяча метрів. Але діагоналю тривимірного куба може бути не лише лінія, а й площина, що з'єднує протилежні ребра (в двовимірному квадраті лінія-діагональ на один вимір менша, ніж квадрат, а діагональ-площина на один вимір від тривимірного куба).

Як це не важко, але спробуйте уявити об'єкт з невизначено-великою кількістю координат і розмірами в атом. І як це звучить не парадоксально, але діагоналю в ньому може бути весь наш тривимірний Світ Явлений (між іншим як і його поверхнею).

Примітка 3. Відомі нам форми розуму діляться на «моно» і «множинні» (на зразок людського і рою бджіл чи мурашника). Так і боги різних рівнів і призначення можуть бути «втілені» як в «монооб'єкт-систему», так і в різні множини, об'єднані за своїм призначенням. Елементами таких множин можуть бути які завгодно «блоки» в будові Всесвіту (від елементарних часток, фотонів і атомів до об'єктів космічних масштабів).

Відичні боги.

Під визначенням «бог» в подальшому будемо розуміти «сутність» складнішу і розумнішу за людину. Під «величчю» бога - належність йому ресурсної бази і можливості її використання.

В історії людства різні етноси мали відмінні «віри» і поклонялись різним божествам, а саме тим, що на той період, за їх світоглядом, мали найбільший вплив на життєдіяльність і майбутнє. Особливу роль у формуванні релігійної

свідомості відігравали кліматичні умови перебування етносу. Так, за однією з версій, у південних широтах палюче сонце досаджало вдень, а вночі, при Місяці, наставало полегшення, тому у багатьох південних етносів чільне місце у віруваннях займали **боги «місячної династії»**, в той час як в північних широтах, де Сонце зігрівало і зримо впливало на життя, домінували **боги «сонячного культу»**.

Розглядаючи і аналізуючи всю множину історичних божеств, можна їх розділити на кілька відмінних за їх роллю і масштабністю в життєдіяльності людства. До першої групи слід віднести **творців Всесвіту** і наглядачів за його буттям і еволюцією. Прикладами божеств цієї групи є Всевишній (він же Вишній, Вішну, Кришній-Крішна, Ал-лах), Сва-рок, Даждь-бог (бог дживи-живи-життя; бог, що програмує Всесвіт), Шива (Сіва, той, що сіє життя і забирає його), Числобог, Брама та багато інших, виконуючих тіж функції, але відомих за різними найменуваннями.

До другої групи слід віднести **божеств «небесного» кола**: сонячних (Ра, Ола, Індру, Дива, Перуна...), місячних (Луня, Сімаргла, Ліліт, Тота, Сешит, Сіна, Нанну, Пурушу, Яхве...), планетарних (Тару-Зорю-Венеру, Юпітера, Тура-Сатурна, Ур-Ана, Нептуна, Меркурія, Прозерпіну,...).

В склад третьої групи входять **планетарно-земні божества**: Ор, Арес, Пан, вОЛес, гОР, Покрова, Артеміда, Лель-Полель-Аполлон, Зевс,...).

Групу **богів стихій** очолюють Вогонь-Огні-Агні, Вій (бог повітря і вітру), Дана (богиня – води, течії життя, у греків Посейдон), Макош (або бог Яма) - богиня матері землі; а ще Купала, Лета, Варуна,...

Завершує божественну ієрархію група **«людських»**, або **«рукотворних»** богів, до якої відносяться Христос, Будда, Мухаммед та багато інших постатей, різної масштабності і впливу.

Що стосується українського етносу, то вагому роль в його дохристиянській історії відігравали боги відичного світогляду, до яких належать боги з різних груп, але найбільш визначними серед них були приведені нижче.

Сва-рок (Сварог) – Творець світу Явленого (Сва - світло, дух-енергія; рок інформація на Шлях Даний).

Сваржич – символ Духу Предвічного, енерго-інформаційного приводу Всесвіту, на рівні Сонячної системи - потік світла-свастя від Сонця.

Ра – найважливіший бог, творець Сонячної системи, тато, запіднювач життя на Землі (від «ра» безліч першопочаткових, основоутворюючих понять і слів-визначень в українській мові: Ра-діти, Ранок, Рай, Райдуга, сестРА, бРАт, по-Ра, жа(х)Ра.... Більш детально вплив Ра на формування українського етносу подано в «інваріантах».

Корачун, або Ко(ло)-Ра-чу(н) – те що закруглює Сонце, від якого відчуваємо тепло, що дає життя.

Крішна (Крішний, Вишній), несе в собі корінь Рі-ші – ті хто вирішує, хто дає життя (Рі-д, Рі-ка...), духи зверху.

Рарог, він же Ра-Рок, - доля, програма Сонця.

Сур, Сура, сури – те, що йде з Ра, приходить від – Ра; Сур(и) – це сонячні боги, а-сури – падші, або земні боги. Від Сонця приходить «сутра» - суть Ра, «ман-т- Ра» - розум Ра, «тант-Ра» - танець-дія Ра, «муд-Ра» - мудрість Ра.

Див, диво, дивитись, бачити щось таке, чого не можна пояснити.

Яма – спочатку я мати, або Мати коша – земля. Яма – мати, що народжує і забирає своїх дітей. Подібний зміст у Мари – матері Ра, того стану матерії, з якого народилось Сонце, із вакууму, із пустоти. Відповідно, для людини Мара обусоблює світ первісний, потойбічний, куди людині не хочеться, на відміну від Рами: Ра, як матері, що дає життя, а не забирає його.

Світовіт – світло, що дає енергію життя (віту). Якщо С-ва-дух, енергія, програма, а «ві»–життя, то це програма-енергія життя.

Святовіт має той же зміст. Важливо, що ві слові „свято”- дві складові: «то-Сва», або Сва-то, Свято.

Гора Меру в змістовому перекладі означає го-зверху, Ра-(від) Сонця. Ме, точніше Ма, - мати Ра. Все разом звучить, як місце знаходження Ра в Праматері-матерії.

Світовид – видиме світло, проявлена енергія життя.

Числобог – бог чисел, що правлять світом. У значенні Сва-ві-тар або Савітар – це світло що віє від Ра, бог мудрості.

Стрибог, походить від кореня слова Стра – зірка, звідки строкатий, стригти (те, що стирчить в усі боки).

Від кореня «ві» пішли Вій, віяти, або вея – фея. Фея з «ор» - звук в повітрі, що «оре»-формує потоки повітря, що віє, або Орфей.

Індра – він-де-Ра, поряд з Ра, бог небес, бог часу.

Перун – походить від кореня Ру – символу «гір», високості, знаковості, прикметності. Звідси ру-сло, ру-ка, ру-бати, руни. Це Бог Рун, або Пе-рун, той хто блискавками креслить знаки долі.

Самсара– сам-це Ра. Від звуків це Ра пішло слово Цар.

Фохат – хата Фо-вія, або промінь, що має форму, запрограмований промінь.

Ка(р)ма – закон карми і кама. Ка-ра – жах, попередження, настороженість від Ра, кама – те ж саме в Матері, але означає Зміст. Разом це Ка-р-ма – наслідки діянь і їх вплив на майбутнє.

Дана – та, що дає життя; богиня води, течії еволюції. Звідки „ві-да” що дає знання.

Покрова, покривати – походить від слів По-ко-ра-ва, або по Сонцю організувати життя, захистити його, як Сонце захищає від холоду.

Від цих же коренів походять слова т-ра-ва, ко-ро-ва, кров-крев, кревний та тому подібне.

Якщо «ра» замінити на «жи» - корінь життя, то отримаємо «жи-ва» - програма, організація життя.

Купала, або купа-ла, де «ла» - життєдальне середовище, об’єкт: лан, лагідний, ла-ва, ла-да. Купа – багато, множина. Купала - богиня, що дарує багато життя. Чи не звідси і «куполи» над церквами.

Даждь бог, він же Живи бог, бог, що визначає Шлях Даний, програми Долі.

Велес-Волес – це перш за все велич, великий, ве-рх і верховенство, велет. Походить від бога Сонця-кола, або ОЛа. Трансформоване ОЛ як «Ле» входить в слова лелека, лель, полель, легінь, лебідь – всього того, що знаходиться і літає високо, далеко вгорі. Тож Велес – велет з гори, з неба, могутній, верховний бог.

Сіва, він же Шіва, походить від кореня Сва-Дух, світло, сяючий, сіючий.

Пан несе в собі корінь «ан» - «небо». В міфології «Ану» - бог Урану, бог неба. Можливо Пан, або Ану – це бог, що прийшов на Землю з неба і опікувався біосферою, точніше навчав людей турбуватись про рослини і тварин. Його не зовсім гарний образ, що відрізнявся від образу людського, який мали майже всі боги, говорить про його і не небесне, і не земне походження; швидше за все, це, в нашому розумінні, «інопланетянин».

Лета (і «ллє дощ»), потік, що перетинає дорогу і не дає можливості досягнути другого берега без перевізника; посмертний потік у потойбічному світі між втіленнями людини в світі явленому.

Перераховані боги не є повним пантеоном; в якійсь мірі це лише спроба його відтворення шляхом лінгвістичної реконструкції.

Інформація у Всесвіті

*Спочатку було Слово,
І Слово було з Богом,
І Слово було Бог!
Воно було спочатку з
Богом,
Все через нього виникло,
Що виникло,
В ньому було життя...*

Однією із трьох складових будови Всесвіту є Світ Праві, світ інформації. Світ Праві в собі теж троїчний, бо не існує інформації без матеріальної основи і енергії, так само як матерії і енергії без інформації. Відмінність між цими складовими в переважаючій якості; в особливостях будови (структур) і в функціонуванні.

В якійсь мірі «кванти» інформації_подібні до елементарних часток з дробними ($1/3$ і $2/3$) зарядами – кварків. Мається на увазі що $1/3$ – це складова Троїці, $2/3$ – дві складові поєднані в ціле. І так само як комбінації кварків (до цілочисельного значення заряду) утворюють речовинні частки Світу Яві (явного, існуючого), так і «кванти» інформації, поєднані з «квантами» енергії-духу на основі матерії утворюють інформаційну основу нашого світу.

Під інформацією необхідно розуміти які завгодно зміни і відмінності в часі і просторі (мається на увазі відмінність значення якого завгодно параметра в послідовності двох миттєвостей часу в одній точці, або в двох точках однієї миті).

Кожна система (об'єкт) може існувати і функціонувати лише на потоці енергії-інформації. За **принципом Короленка-Кюрі** кожен потік енергії і інформації перебудовує середовище під себе, або ж середовище переформовує енерго-інформаційний потік, ЕІП, у відповідності до своєї структури.

Розглядаючи який завгодно процес, маємо не забувати, що для його течії необхідна енергія, що утворюється-акумулюється як потенціальна, структурна, при порушенні симетрії з наступним переходом в кінетичну процесу. Наявність потенціалу – це наслідок асиметрії в будові Всесвіту, в структурній асиметрії будови його складових (простору, часу, «зарядових» параметрів речовини). І це стосується не лише фізичних, а й інформаційних структур.

При перебудові середовища під себе ЕІП втрачає частину енергії і інформації, і ця використана частина енергії і інформації носить назву **«ентропія»**. Кількісно ентропія дорівнює кількості стертої інформації і записаної на її місце нової. Механізм перезапису інформації носить назву енергоінформаційної пари, або **енергоінформаційного приводу** розбудови Всесвіту (ЕІП). Важливим моментом у розумінні дії ЕІП Всесвіту є незмінність його «частоти» й «амплітуди» протягом часу існування, що забезпечує не лише синхронність, і, відповідно єдиний ритм, єдиний однорідний, незмінний «космологічний» час, а й стандартні параметри елементарних «часток-цеглинок» усіх існуючих структур завдяки однаковим «порціям-спінам» постійної Планка.

Як і все у Всесвіті, **інформація існує у двох формах**: кінетичній, рухомій, і потенціальній, статичній. В статичній формі інформація може зберігатись безмежно довго (як кулька «в потенціальній ямі»). Для того щоб статичні структури стали рухомими, необхідно або надати достатнього значення Е-І (енергії-імпульсу) «кульці», або ж «послабити» взаємозв'язки в структурах по хоча б одному параметру (знизити глибину «ями»). По параметру, кінетична енергія руху якого перевищила потенціальну енергію (зв'язку), система

починає змінюватись, «текти», і це буде початком відліку часу (місцевого) для цієї системи.

Текучість однієї із координат і зчитування інформації відбувається порціями і пов'язане з дискретністю будови речовини і, відповідно, з найменшим квантом (порцією) дії – постійною Планка.

Окрім потенціального і кінетичного станів існує проміжний, хвильовий, або циклічний, періодичний, в якому присутні обидві складові. Прикладом може бути «рослина-насінина-рослина».

Наш, тримірний у просторі, світ еволюціонує завдяки «текучості» однієї із координат чотиримірного простору, яка для нас є добутком часу на швидкість переносу потоку енергії-інформації. Кожній зміні в нашому просторі тримірної «оболонки-поверхні» передус зміна в просторі «об'єму» чотиримірного простору, що в свою чергу є «оболонкою» п'ятимірного простору-оболонки монади Землі.

Характер запису і зчитування інформації на мікрорівні пояснюється ефектами Бозе і Фермі-Паулі (статистики Бозе-Ейнштейна і статистики Фермі-Паулі в квантовій механіці), згідно з якими в одному і тому ж хвильовому стані може перебувати безліч хвиль-квантів однієї і тієї ж природи, на відміну від «статистики елементарних» часток («згорнутих» хвиль в «вихори-частки»), кожна з яких «індивідуальна», а тому в одному і тому ж стані може перебувати лише одна з них (в рамках даної квантової системи) .

Проходячи через тримірну поверхню чотиримірного простору-часу, ЕІП утворює енергодинамічні пари в цій поверхні. При цьому на «поверхні» спостерігаються «точки» входу потоку і «точки» стоку, що сприймаються нами як «позитивні і «негативні» енергетичні джерела, або території притоку і відбору енергії, свого роду «донори» і «вампири». Оскільки потоки Е-І в об'ємі найчастіше не є стаціонарними, а змінюються і переміщуються, то і точки виходу – стоку в «оболонці-поверхні» будуть з часом змінювати своє положення.

Переміщення «точок» «входу-стоку» ЕІП може бути відстежено як за зміною в часі знаку енергетичних зон на «поверхні» Землі, так і за іншими ознаками. Однією з таких ознак є місця народження «геніальних» людей, що з часом немов би переміщується по поверхні Землі. Те ж саме стосується духовно-інтелектуальних центрів, частина з яких залишається тисячоліттями на одному місці, а деякі мігрують. Одні «столиці» занепадають і руйнуються самі по собі, а інші, незважаючи ні на що, відроджуються знову і знову на одному і тому ж самому місці.

Характеру ЕІП в об'ємі відповідають структури, що виникають і розбудовуються на поверхні. При їх невідповідності (при штучному утворенні «неприродних» структур, або при зміні положення ЕІП в просторі – часі) спостерігаються надзвичайно цікаві (з нашої точки зору) фізико-технічні ефекти «без пояснення». З точки зору фізики в місцях «невідповідності» можуть з'являтися неочікувані потоки різних фізичних параметрів (променеве, нейтронне чи зарядове випромінювання, зменшення-збільшення масового заряду, прискорення-уповільнення часу і т.д.). Зміні параметрів ЕІП в об'ємі

відповідають зміни параметрів похідних ЕІП на поверхні (теорема Остроградського-Гауса). Розуміючи природу ЕІП і характер структур, що утворюються цими ЕІП, можна штучно створювати структури для отримання на виході бажаних ЕІП.

При яких завгодно змінах параметрів, не впливаючих на рішення задачі, значення параметрів, від яких залежить рішення задачі, мають залишатись незмінними (**інваріантами**) до кінця рішення. Спостерігаючи за речами і процесами, що мають хоча б щось незмінне в часі, можемо судити про їх роль, призначення і майбутнє. Навпаки, при зміні того, що було стабільним до того, можна говорити про закінчення одної «епохи» і початок іншої.

Важливою особливістю інформації є її **«фрактальність»**. Фрактали за своєю структурою бувають прості і складні. Прості «генерують» структуру подібну до своєї, часто більшого чи меншого масштабу. Складні утворюють послідовно в часі і просторі різні структури, що періодично, самовідтворюючись, повторюють себе. Прикладами складних фракталів можуть бути **«фрактали життя»**, складовими яких є **«фрактали розуму»**. Останні існують як у вигляді єдиної просторової структури (**монорозум** подібний до людського), так і у вигляді множинної структури (**множинний розум** із окремих стандартних «фрактальних об'єктів» на зразок бджолиного рою або мурашника). На відміну від монорозуму «множинний» може роз'єднуватись на фрагменти, що виконують різні задачі, і об'єднуватись при виконанні спільної. (В даному відношенні функціонування монорозуму нагадує послідовне виконання операцій в процесі рішення задачі, а функціонування «множинного» - послідовно-паралельне. І в першому, і в другому випадку спостерігається дія **«законів Кіргофа** для електричних мереж» при дії взаємопов'язаних ЕІП різного рівня).

Розглядаючи принцип фрактальності інформації необхідно пам'ятати про її когерентність, а саме взаємоув'язаність і гармонійну взаємоузгодженість в рамках ЕІП **«махаяни і хінаян»**. Важливим моментом при цьому є те, що при внутрішній розбудові послідовності ЕІП напрямок «обертання» відповідає «материнській» ЕІП, а при зовнішній – періодично змінюється з «+» на «-» і навпаки (подібно жіночій і чоловічій ДНК-інформації). Окрім того, при формуванні дочірнього кільця ЕІП використовується не вся інформація материнської ЕІП, а лише та, яка необхідна для функціонування дочірньої, з додатком законів функціонування в даному середовищі, і яка несе в собі риси інваріантності.

Ще однією особливістю ЕІП є запас інформації необхідний і достатній для «періоду» дії, впродовж якого спочатку йде «синтез» інформативного забезпечення, а затим його «розпад» при поверненні до місця початку дії з залишком важливої інформації для функціонування ЕІП в наступному «періоді-оберті» кільця ЕІП.

В плані переносу і формування інформаційних потоків і структур можна спостерігати або «розмноження» інформації, або ж її відтворення шляхом проходження кількох проміжних стадій.

Примітка: Взагалі в перекладі «фрактал» означає ламаний (по формі). Якщо говорити про зміст, то його можна виразити наступним чином: куди не подивись – скрізь одне й те саме. Явище «фрактальності» особливо яскраво проявляється в «голографічному» ефекті, коли частка-фрагмент несе в собі всю інформацію цілого.

Самовідтворення фрактальних структур являється основою самовідтворення життя, самовідтворення «монад»; при тому що в своєму розвитку «монада» проходить кілька стадій перш ніж утворити подібну собі. Фрактальне самовідтворення з віддаленням від центру події, незалежно від початкової конфігурації, набуває сферичного вигляду (*фронту Гюйгенса*). Фронт розповсюджуватиметься до межі відсутності чи недостатності якогось життєво важливого параметра.

В залежності від масштабності монади і задач, що вирішуються, кількість стадій і їх складність в просторі і часі може бути дуже різною, особливо зважаючи на розбудову монади не лише в просторі свого існування, а й в усіх оболонках – «одежинках», в усіх функціональних структурах.

Коли мова заходить про **монаду** (інформаційну основу, проект) майбутньої системи, необхідно мати на увазі **принцип критичного** для системи **порогу**, що ділить систему на «ядро» і «периферію». Під **«ядром»** монади розуміємо критичну масу «інформації», необхідну і достатню для виконання поставленої задачі (в тому числі і для самовідтворення). «Ядро» монади може утворюватись «розгалуженням» інформації «зверху» і об'єднанням складових похідних монад знизу.

Якщо ядро необхідне для функціонування і самовідтворення монади, то **периферія** розбудовується під виконання конкретної задачі, при тому що сама периферія, досягаючи в якихось аспектах критичних значень, набуває якостей самостійних монад із своїми функціями. Монади, що утворюються, розширюють склад і можливості вихідної монади, з часом можуть увійти до її ядра (за принципом золотого перетину). Даний процес «розгалуження» продовжується до «вичерпання» ресурсів, або ж до рівня виконання задачі.

Зважаючи на поняття «критичної маси» інформації для монади, можемо говорити про **«блоки інформації»**, що знаходять своє відображення в поняттях «дхарм» Будди, «матриць» Гьоте, «архетипів» Фрейда, „ейдосів” Юнга. При цьому блоки інформації (*інформаційні пакети*) можуть мати як структурну, так і рухому форми (*потенціальну і кінетичну*).

Згадаймо вислів Гьоте: *якби в свідомості людини не було «матриці» кольорового бачення, вона б ніколи не побачила цей світ кольоровим, бо не існує а ні «пофарбованих» променів, а ні „пофарбованих” атомів. Колір – це сприйняття зовнішнього світу нашою свідомістю. І в цьому відношенні воно не відрізняється від сприйняття геометричних форм, властивостей (гірке, солоне, солодке), гарного і поганого, та тому подібного. Можна дивитись на букву і «чути» звук, розглядати знак інтегралу і розуміти операцію складання, читати «ієрогліф» і усвідомлювати цілий блок інформації.*

Стандартні блоки інформації відповідають стандартним енергодинамічним парам, але результат процесу, дії системної монади

залежить не лише від «змісту» блоку, а й від процесу (в математиці це називається оператором дії). Для багатьох процесів характерною рисою є те, що кінцевий результат взагалі не залежить від вихідної структури, а лише від характеру (фізичної сутності) самого процесу. Кінцевий продукт формується не стільки вихідними блоками інформації, скільки кінетичною інформацією процесу.

Важливою рисою світу інформації є дія принципу **«подібне взаємодіє з подібним»**, або ефект «передавач - приймач», згідно з яким фізична природа «антени» передавача і «антени» приймача повинні бути однієї фізичної природи. В протилежному випадку потік Е-І, зустрічаючи на своєму шляху інші структури, буде генерувати ті потоки, які не сприймаються нашими органами збору і обробки інформації.

Цікаво те, що найбільш розповсюдженим хімічним елементом у Всесвіті є водень. На Землі водень входить в склад води, що покриває приблизно на 70% її поверхню, і приблизно 70% маси тіла людини теж складає вода.

Якщо «хтось» використовує водень в якості світової антени для зв'язку між цивілізаціями, то найбільшою антеною на Землі є океани, а Людина сама по собі вже антена.

Зважаючи на те, що Сонце на 90% також складається із водню, можна говорити про програмний розвиток життя на Землі через воду.

Кожна ЕІП по своїй природі є водночас і енергодинамічною парою, а тому має бути замкнутою. Кожен потік, втрачаючи частину свого ресурсу енергії і інформації та повертаючись до вихідної структури (до монади), поновлює ресурс за рахунок материнської ЕІП. Якщо ж за якихось обставин рух до точки призначення неможливий, то відбившись від «зеркала», або досягнувши висоти можливого підйому, потік повертається назад. При цьому напрямок руху і дії змінюється на зворотній (ефект хвилі) і дія спрямовується на джерело потоку (камінь кинутий «вгору» повертається назад) до того, хто його кинув.

Якщо людина формує ЕІП для впливу на іншу людину, але ЕІП не знаходить об'єкта призначення, чи не може подолати «висоту», то він повертається і діє на сам передавач. Згадайте вислів: не бажай іншому зла, бо сам отримаєш те, чого йому бажаєш.

Рухаючись у напрямку дії, ЕІП утворює русло, до якого стікатиметься подібна інформація, утворюючи, при наявності ресурсів, іноді могутній потік з результатами дії тотожними могутності потоку.

Аналогічно, думка великої енергетики, що зародилась як статична структура, стає центром конденсації інформації, необхідної для розбудови нової «монади», або хоча б нової складної інформаційної структури цільового призначення.

Наслідком останнього ефекту є формування **енергоінформаційної структури**, що отримала в народі назву «домовика» або «домовушки». Якщо сім'я (чи якийсь гурт людей) збирається періодично в одному місці, то на місці зібрання під дією інформаційно-емоційного потоку думок і розмов присутніх, в оточуючих речах, і в помешканні взагалі, починається перебудова структур,

свого роду «конденсація» інформації відносно центральної думки вирішення задачі, заради якої збирається гурт.

Перебудова відбувається до межі критичного порогу, після якого структури, що утворилися, об'єднуються в єдине ціле, яке починає самоусвідомлювати себе і «розуміти», точніше «відчувати» свою залежність від тих, хто збирається в даному місці і «живить» його своїми думками і емоціями. Домовик, усвідомлюючи цю залежність, починає зворотнім чином діяти на гурт так, щоб він і надалі залишався джерелом його життєздатності. І тоді без видимих зовнішніх причин можна спостерігати деякі фізичні ефекти, як свого роду «чудеса».

Кожну множину людей об'єднує в єдине ціле якась спільна задача, спільна мета. В сім'ї це освіта, виховання і майбутнє дітей; нагляд за садом чи розбудова території життєдіяльності, взаємовідносини між близькими людьми та тому подібне. Саме на основі головного, спільного, бажаного результату і формується те утворення, яке в подальшому називаємо «домовик-егрегор».

Якщо гурт не прив'язаний до місця (споруди), то «домовик» може розбудувати себе в особі центральної фігури (вождя), або взагалі, на основі якогось предмета, явища, дійства, що можуть забезпечити перебудову і вплив „домовика” на гурт.

Енерго-інформаційні утворення над великими масивами людей отримали назви **егрегорів**. Егрегори, як і домовики, мають одно або кілька місць прив'язки. Втіленням егрегорів можуть виступати споруди, природні об'єкти, конкретні особистості або речі тим чи іншим чином пов'язані з дислокацією егрегора. Найбільші, із відомих людям, енерго-інформаційні утворення нині знаходяться над суперцерквами: християнською, мусульманською і буддійською. Дещо менші за них державні, ще нижче знаходяться егрегори партій, прошарків-каст спільнот, міжнародних організацій і так далі.

Примітка. Цікаво простежити відповідність і зміст егрегорів місцям і об'єктам їх прив'язки.

Так релігійні егрегори (їх можна називати мислетворними богами) прив'язані до образів їх творців, місць їх народження і життєвого шляху, до предметів та особливих подій у їх житті, до книг (на зразок Біблії), в яких подається вчення творця, до культових споруд в його честь та до його вірних послідовників – «святих-апостолів». Державні егрегори дислоковані, перш за все, на державних символах, спорудах і деяких державотворцях.

Якщо порівняти егрегори Росії і України, то російський егрегор асоціюється з Кремлем (захисна військова споруда), Червоною Площею (як втілення кривавих катувань, тортур і знущань), двухголовам орлом (хижий птах) і триколовим стягом (де червоною смугою відображено не то символ матеріального прагматизму, не то ознака кривавої історії імперії). Три кольори російського стягу є французьким дублем світів матерії, інформації і світу Явленого, з акцентом на матеріальний розум.

Український егрегор прив'язаний до трьох найбільших соборів у Києві та до Печерської Лаври. На грошових одиницях – це визначні діячі гуманітарної, духовної сфери. Серед пам'ятників центром привязки є пам'ятник Шевченку в

Каневі. Але найглибший зміст і сутність егрегора України знаходиться в її космічній символіці (дивитись відповідний розділ).

З цього приводу згадаймо надзвичайну розповсюдженість звукового образу Сонця «Ра» в українській мові.

Важливу роль у формуванні національного (етнічного) егрегора відіграють мова і міфи (етнічний і державний). Відомо, що для вирішення різних за змістом задач необхідне різне програмне забезпечення. Мова є інструментом вирішення етнічних задач, задач етносу в розвитку і еволюції планетарного суспільства. Мова не виникає «ні з чого», вона є частиною інформаційного забезпечення того чи іншого процесу не лише в суспільстві, а й у бутті живого, розумного Всесвіту, у всіх його складових. Мова є фундаментом мислення, саосвідомлення і основою колективного розуму. Руйнація мови призводить до руйнації етносу, роду, сім'ї.

Мова є не просто відображенням «об'ємних» процесів на «поверхні», вона і їх «тлумач» водночас. Якщо мова використовує в звуковому діапазоні не звуки-букви, а образи-поняття (ієрогліфи та малюнки-символи), це говорить про різні типи мислення і будови свідомості, як і про різне призначення цих мов.

При сприйнятті інформації через звуки-букви людина немов би в більшому ступені наближена до біосфери через використання звукових образів на рівні підсвідомості, а уже через неї має більш глибинний зв'язок із ЕІП монади Землі і, ще глибше, з монадою Сонця.

Кожна територія на планеті має свої фізико-кліматичні особливості, яким відповідає свій набір звукових образів, що складають ядро мови. При заміні слів місцевого походження на іншомовні втрачається зв'язок між підсвідомістю людини і монадою Землі, погіршуються можливості сприйняття інформації на рівні підсвідомості і умови розвитку людини, перш за все на рівні доленосних задач.

Магнітосфера Землі (і її біоінтернет, як «сайт» планетарного інтернету) «працює» на тих же частотах (ритмах) що і свідомість людини (точніше її головний мозок). Але над кожною ділянкою поверхні Землі свої особливості в структурі магнітосфери і її взаємодії з даною ділянкою, що впливає на формування каналів обміну інформацією і на звукообрази в звуковому каналі та їх відображення в свідомості.

Про вплив територіальної дії магнітосфери можна судити по явищу «полярного сказу», або по наслідках дії збурень магнітного поля Землі на інформаційні потоки як при їх передачі, так і по впливу на процеси в біосфері.

Якщо хтось бажає отримати найбільш якісний інформаційний продукт, він має жити на території де народився і говорити мовою, характерною для даної місцевості.

В той же час, виходячи зі зв'язку мови з мисленням, можна говорити про те, що в середовищі кожного етносу переважає той «пакет» типу мислення, який відображений в його мові, і залежить від призначення і функцій даного етносу на планетарному рівні. Як наслідок, в залежності від типу мислення

людина може бути найбільш ефективною на тій території і в тому етносі де її тип мислення співпадатиме з переважаючим в даному етносі.

Вихід ЕІ потоків в тривимірну оболонку, в простір нашого світу, формує в речовинних структурах по всіх трьох координатах своєрідні зони витоку енергії та її стоку. Те ж саме відноситься і до перебігу процесів. При наростанні хвилі процесу, на її передній частині маємо вихід позитивної енергії, на низхідній – ефекти руйнації, згасання, відтоку енергії (особливо це помітно в циклічних процесах).

Наслідки цього ефекту, ефекту хвилі, є тяжіння людини до того, що проростає, квітне, і бажання бути подальше від того, що згасає і руйнується.

Ефект хвилі характерний і для процесів синтезу-розпаду хімічних елементів. Ядерний синтез на Сонці генерує проміння позитивне для всього живого, а розпад важких елементів хоч і генерує енергію, але дія цієї енергії на живе негативна, руйнівна.

Згадуючи принцип Короленка-Кюрі, отримаємо важливий висновок: життєстверджуючий потік ЕІ формує життєздатні структури і потоки навколо себе, руйнівний – навпаки. Старіюче, згасаюче життя руйнує й те, що народжується і зростає, лишаючи його пасіонарності і майбутнього. Одним із природніх засобів нейтралізації даного ефекту - це «переорати поле» і засіяти його заново, або ж «чекати» свого часу в циклах розвитку.

Відстежити позитивні і негативні «зони» можна за допомогою ефекту «лозоходства». Людина, що має п'ять спеціалізованих каналів збору інформації, дуже обмежена в доступі до майже безмежних потоків інформації у Всесвіті і, навіть, на Землі. В той же час значну кількість інформації вона сприймає додатково через різні структури організму, особливо через воду, як найвагомішу свою складову. Але ця інформація, що надходить не через спеціалізовані канали, не має своїх «перекладачів» для обробки і усвідомлення. Ефект лозоходства в деякій мірі дозволяє вплив ЕІП на організм перевести в площину механічної дії і опосередковано отримати хоч якусь інформацію з недоступних для людини джерел.

Важливою особливістю ЕІ потоків є можливість їх програмування, або перепрограмування, використовуючи для цього принцип Короленка-Кюрі. Якщо через «програмну» структуру пропустити потік «енергії», то структура «перепрограмує» потік під себе. Надалі, проходячи через іншу структуру тої ж природи (але в іншому стані), ЕІП перебудує її під себе. На цьому ефекті працює апаратура Фоля, апарат Цзяна, передавачі Чуйко і Філіпова, деякі винаходи Тесли. Цей же ефект використовується при передачі інформації від ядра до оболонки (або від монади до її розбудованих «сфер»).

В апаратурі Фоля ЕІП пропускається через ліки, набуває їх властивостей і проходячи через вражені, хворі органи лікує їх. В апараті Цзяна ЕІП переносе інформацію від зародка качки до зародка курки; при цьому курка набуває деяких рис качки. Передатчики Чуйко і Філіпова слугують для запуску реакцій на відстані, а Тесла відтворював різні фізичні ефекти на відстані від джерела інформації (ЕІП).

На цьому ж ефекті відбувається і переніс інформації ДНК у Всесвіті.

Важливим моментом запису і перезапису інформації в природі є мінімізація необхідної для цього енергії, тому в природних процесах для цього використовується ефект фазових переходів від стану «текучості» до «кристалічного» і навпаки. Даний ефект використовується насамперед на клітинному рівні будови живих істот, в клітинах яких вода перебуває в квазікристалічному стані. Взагалі вода є унікальним середовищем для запису і передачі інформації у Всесвіті завдяки властивості перебудови структури під чинники як внутрішньої, так і зовнішньої дії. По суті вода є «ланом» посіву і розбудови життя у Всесвіті.

Якщо на шляху ЕІ потоку поставити перепону, то він буде обтікати її, розсіюватись і концентруватись, відбиваючись, як від дзеркала, в залежності від форми і природи перепони.

В якості перепон може служити яка завгодно площа зміни хоча б одного фізичного параметра в просторі. По відношенню до цього параметра ЕІП може вести себе по різному: від повного відбиття до повного поглинання.

Перепonoю може бути і геометрична площа незалежно від матеріалу (чи то папір, чи метал), і заряд (на зразок поверхні конденсатора), і потік якогось параметра (води, тепла, струму), та тому подібне.

На ефекті повного відбиття будується «коридор дзеркал» - накопичувач і концентратор інформації (в коридорі дзеркал - думки ініційованої оператором).

Згадайте ефект «гадання на дзеркалах», коли дівчина ставить два дзеркала одне проти одного, свічку (все в повній темряві) і дивлячись в одне із дзеркал думає, питає про щось конкретне. Врешті, через деякий час вона починає бачити майже реальну сцену дійства як відповідь на своє питання. Аналогічно діє дзеркало в потоці прозорій води в сонячний день. (другим дзеркалом є поверхня води). Важливо щоб «шуми», - інші ЕІП, не «глушили» потік, на який налаштована людина.

Взагалі, всі ефекти, пов'язані з процесами течії, трансформації, взаємодії і впливу потоків енергії, в повній мірі притаманні й інформації. Відмінність лише в кількості інформації в тому чи іншому ЕІП (мається на увазі непропорційність між енергією і інформацією в каналі, що використовується ; на чистому аркуші паперу може бути написаний один символ інформативністю в один біт і вся сторінка може бути заповнена інформацією).

Окрім загальних, притаманних всій природі законів, для світу інформації характерні і деякі особливі, парадоксальні з точки зору людської свідомості закони (або парадокси).

Одним із таких парадоксів є «нелогічність логіки». Згадаймо парадокс Епімініда Критського, який сказав: всі критяни брехуни! Якщо він говорить правду – то він сам брехун, а якщо бреше, то не всі критяни брехуни і тоді він можливо каже правду...

Іншим парадоксом є парадокс Зенона, за яким Ахілес, найпрудкіший бігун Греції, ніколи не наздожене черепаху. Якщо з пункту А вибіг Ахілес, а в ту ж мить із пункту Б виповзла черепаха, то, поки Ахілес добіжить до Б – черепаха доповзе до пункту В; поки Ахілес добіжить до точки В – черепаха буде вже в

точці С і так до безкінечності. З точки зору логіки Ахілес ніколи не наздожене черепаху, хоча досвід говорить про протилежне.

З точки зору фізики загально прийнятна логіка – «так-ні» є віддзеркаленням тривимірної природи світу нашого існування.

Точка не має виміру і не може обертатись в просторі без виміру. Лінія теж, бо не має ні ширини, ні товщини. А от площина, що має два виміри, може обертатись навколо точки – об'єкту, що має вимірність ноль. Тривимірна фігура може обертатись як навколо точки, так і навколо лінії (осі), що уже має один вимір; при тому що різниця у вимірності знову два.

Якщо б людина змогла уявити чотиривимірну фігуру, то остання могла б обертатись навколо точки, лінії і площини. І якщо вісь обертання має два кінці, два полюси, два «вихори - напрямки» обертання, N і S – полюси магніту і відповідно, два полюси логіки, то в просторі з чотирма координатами логіка має бути чотиривимірною. Наприклад: «так-ні» і «плюс-мінус».

В усякому разі маємо пам'ятати, що наш тримірний у просторі світ є лише оболонкою чотиримірного з іншою логікою будови, а наша логіка – є лише проекцією світу вищого. Окрім того, говорячи про логічність людського мислення, маємо пам'ятати, що «логічність» мислення лежить в основі лише логічного типу мислення, в той час як більшості будується на інших, часто далеких від логіки принципах (асоціативних, образних, модельних і т.д.).

Ще одним парадоксом є незвичність будови «простору інформації», його геометрії і структур. У світі інформації зірки одного класу стоять поряд, а в фізичному світі вони можуть бути безмежно далекими. Те що є константою в світі інформації – може бути плинним у фізичному і навпаки. Зі зміною масштабності і енергетичних ресурсів в світі інформації змінюється його геометрія, його структури, його топологія, його будова. Це майже незнайомий людській свідомості світ; світ в якому ми робимо лише перші кроки *В цьому відношенні дуже цікавою і повчальною є книга Сведенборга про «пекло і рай», де описуються світи відмінні від земного і які ближче до світів інформаційних, а ніж до фізичних (в нашому розумінні, бо всі світи фізичні).*

Розглядаючи будову світу інформації, не можна не звернути увагу ще на деякі, зрозумілі для нас, особливості. Однією з них є організація ЕІП за законами енерго-динамічних пар (де одне колесо крутить інше). У світі інформації існують « пов'язані з різними ЕІП (**махаянами та хінаянами**) сайти» різних природніх і штучних «інтернетів». В даному відношенні все біожиття прив'язане до «біоінтернету», останній – до планетарного, що, в свою чергу, до «інтернету « Сонячної системи і т.д.ми В біосфері енергодинамічні пари втілюються в «біоценози». Тож по аналогії з поняттям «біоценозів» варто ввести поняття «інформоценози», або «мануцинози». Інформоценозам притаманні практично всі ті ж особливості, що й біоценозам: вони стійкі до тих пір, поки не змінюються зовнішні умови. Їх структура не може ні змінюватись, ні еволюціонувати за рахунок внутрішніх потоків, а лише при наявності впливу змін ззовні.

Говорячи про «інформоценози» не можна не згадати поняття «наукових шкіл», або наукових «парадігм» Куна. (Парадігма – це замкнута множина,

побудована на деякій кількості „постулатів – інваріантів”, до будови якої відносяться вчені, що її обслуговують; інформаційні джерела – журнали, книги, бібліотеки, сайти; лабораторна база і т.д., все те, що обслуговує даний розділ знань).

Кожна парадігма, як і кожна Е-І система, існує впродовж часу вирішення задачі, або ж до порогового значення накопичення помилок внаслідок тенденції (тренду) системи до повернення в попередній стійкий стан.

Інформаційному світу притаманна ще одна, близька до світу фізичного, особливість – фазових переходів (принцип «переходу кількості в якість» і «якості в кількість»). І так само як існують стійкі, консервативні системи в світі фізичному – подібні існують і в світі інформаційному (згадаймо ще раз «дхарми» Будди і ДНК біосфери).

Фазові переходи – це той же **«критичний поріг»**, це «ядро-периферія» в будові якого завгодно життєздатного об’єкта, це закон „концентрації – розсіювання”, це закон „заперечення – заперечення” і т.д., бо все пов’язано з усім в одне ціле. А ще надзвичайно важливою особливістю фазових переходів є «легкість» стирання – запису інформації з мінімальними затратами енергії (саме тому вода в клітинках живого знаходиться в квазікристалічному стані).

Ще однією особливістю, що споріднює світ фізичний з інформаційним, є «віруси». Під «вірусами» (з точки зору фізики) необхідно розуміти структуроване енерго-інформаційне кільце, що приєднуючись до іншого, більш організованого і вищого, забирає його енергію, при цьому часто використовуючи його структури під свою розбудову і тим самим руйнуючи даний контур життєдіяльності.

В природі ті структури, які називаємо вірусами, або є регуляторами життєдіяльності систем, або «компенсаторами» при порушеннях у їх функціонуванні. Кожна система, що виходить за межі стійкості, має або перейти в інший стан стійкості, або зруйнуватись. Механізмами збереження стійкості, як і переходу в інший стан, виступають ті утворення, які називаємо «вірусами».

Взаємодія і взаємовплив світів фізичного і інформаційного відображається в алгоритмах (технологіях), в послідовності операцій вирішення задачі. Знаючи необхідну послідовність, зафіксовану в світі інформаційному, можна запустити відповідну послідовність кілець енерго-динамічних пар у світі фізичному. Можна відкрити найскладніші замки, якщо знаєш шифр чи алгоритм, і це потребуватиме мінімуму енергії, в той час як при їх незнанні не допоможе і «динаміт».

Якщо ж відома інформаційна послідовність відтворення послідовності взаємозалежних контурів енерго-динамічних пар, то тоді «словом» можна «запалювати» і «гасити» зірки.

Стійкість інформаційних структур і стійкість фізичних взаємозалежна. Одним із самих стійких структур є резонансні, вони ж виступають і як концентратори, акумулятори не лише енергії, а й інформації.

Розглядаючи особливості ЕІП необхідно не забувати про їх походження, природу і можливості в різних середовищах. У нашому тримірному в просторі

світі людина стикається, в основному, з потоками енергії, що пов'язані або з гравітаційним (масовим), або електричним зарядами. Набагато рідше розмова йде про потоки, пов'язані з іншими мірностями простору і, відповідно, зарядами. Теж саме стосується й інформації, що переноситься цими потоками.

Останнім часом багато розмов про торсіонні поля, торсіони і їх потоки. При цьому в поняття торсіонних полів вкладають все, що лежить за межами класифікованих фізичних понять, плутаючи «праведне з грішним».

В дійсності мова може йти не лише про ЕІП іншої природи, а й про те, що світі задумані можуть реалізовуватись на різній матеріальній основі (не обов'язево на речовинній, а, наприклад, на структурах об'єктів магнітної природи в вакуумі, на «невидимих» оку структурах на зразок «привидів» і навіть «енерго-інформаційних планет»).

Одна із особливостей світу інформації пов'язана з природою енергоінформаційних кілець, а саме: вихідні параметри материнського кільця (джерела енергії, інформації і матерії) є вхідними в об'єкт, що розглядається, а вихідні параметри останнього – вхідними для наступного кільця. Іншими словами, в кожному стійкому природньому об'єкті (чи системі) має бути два контури: споживання і утилізації-стоку. І не лише фізичних речовини і енергії, а й інформації, і психічної енергії, як і інших компонент по рівнях будови й життєдіяльності живого розумного Всесвіту.

Розглядаючи закони будови світу інформації, необхідно завжди пам'ятати надзвичайно важливу річ: взаємопов'язаність і взаємообумовленість світу інформації зі світом Явленим. Пам'ятати про те, що «слово-думка» передує і впливає на світ фізичний, що іноді необережно або цілеспрямовано сказане слово може мати непоправні наслідки, особливо якщо воно є важливим в материнському ЕІП по відношенню до світу людського, і не лише.

Зауваження: Людина, як інформаційний об'єкт, існує одночасно на материнському кільці живлення (в інформаційному світі це «підсвідомість») і на кільці власного контуру життєдіяльності - КЖД (блоку свідомості).

Завершуючи цей невеликий екскурс у світ інформації, необхідно мати на увазі, що розглянутий матеріал є лише спробою заглянути туди, куди ще майже не сягала допитлива людська думка, у світ, який чекає своїх допитливих дослідників. А дороговказом на шляху в інформаційний світ є і будуть принципи будови і функціонування світів фізичних побудованих на його фундаменті.

Інваріанти Шляху Даного від Всесвіту до людини

Істина не прийшла в цей світ голою,
Вона прийшла в символах і знаках.
І.Христос

Надзвичайно важливу роль у розумінні оточуючого нас Всесвіту відіграють принципи його будови і розвитку. Одним із фундаментальних принципів є **принцип енерго-інформаційної пари**, сутність якого розглянута в попередніх лекціях. Тож тут варто лише нагадати одну із його особливостей: на потоках енергії через середовища, відмінні хоча б по одному параметру, утворюються «колеса-потоки» інших фізичних величин (маси, зарядів, енергії інших видів, кількості руху і т.д.), на яких виникають дочірні «внутрішні» і «зовнішні» енерго-інформаційні «колеса». Кожне «колесо» представляє собою «консервативну систему», або систему, в якій «зберігаються», не змінюючись, один чи кілька законів, якостей, кількостей, інших особливостей даної системи. Все, що лежить в основі побудови і функціонування даної системи та визначає її «призначення», називається інваріантами. **Інваріанти** – це параметри, що не змінюються ні за яких обставин, доки існує сама система (а сама система – поки не виконає свого «призначення»). В якості прикладу інваріантів можна привести знайому всім «евклідову» геометрію, що будується на трьох інваріантах:

- 1)осі координат прямі;
- 2)відрізки на осях координат однакові;
- 3)кути між осями дорівнюють 90°.

Варто змінити хоча б один із цих «інваріантів» і отримаємо іншу геометрію. Тож, якщо знаємо інваріанти, які лежать в основі будови і функціонування даної «системи-об'єкта», можемо говорити про її призначення, можливості і майбутнє.

Розглядаючи які завгодно «інваріанти», не важко помітити, що їх можна розділити на структурні, або «потенціальні», і процесу, або «кінетичні». **Структурні інваріанти** незмінні в часі (в межах існування структури), характеризуються потенціалами (ріницею значень хоча б одного параметра в двох точках простору на дану мить) і, відповідно, мають якесь значення потенціальної енергії, що визначається «взаєморозташуванням» цих точок.

Кінетичні інваріанти – це ті особливості, які залежать від різниці того ж параметра в одній точці простору в різні моменти часу і які характеризуються кінетичною енергією. Співвідношення між цими видами енергії визначає будову і функціонування якої завгодно системи (мається на увазі, що «абсолютно – консервативних» систем у природі не існує; яка завгодно система консервативна по «параметрах-інваріантах» і «відкрита» по інших).

На всіх рівнях будови Всесвіту відстежується одна і та ж закономірність: якщо значення потенціальної енергії більше за значення кінетичної – утворюється структурне «кільце – об'єкт», в якому «крутиться» потік руху ($u > w$), при тому що загальна енергія (по даному параметру) не змінюється ($u + w = E = \text{const}$).

В будові речовини на макрорівні розрізняємо **три стани**: твердий ($u > w$), рідкий ($u = w$) і газоподібний ($u < w$). Але знову таки, кінетична енергія газоподібного стану менша потенціальної енергії системи, до складу якої вона входить, системи більш високого рівня організації речовинного світу (наприклад, по гравітаційному параметру). Ті ж три стани спостерігаються і в будові атомів, і в будові елементарних часток, при тому, що для кожної консервативної системи по параметру енергії маємо інваріант $E = w + u = \text{const}$.

По параметру «енергія» характерними для консервативних систем є значення енергії переходу з одного стану в інший, а саме енергії початку переходу в інший стан і кількості енергії, яку маємо витратити на повну перебудову структури з одного стану в інший (наприклад, енергії початку кипіння води і енергії необхідної для її випаровування). Подібні «**величини - інваріанти**» отримали в фізиці різні назви : постійні, константи, заряди, числа і т.п., але кожен із «інваріантів», як зазначалося вище, надає багато інформації як про фізичну сутність «будови – структури», так і про процеси, що протікають в самому об'єкті, та про процеси, що продукує система назовні (в математиці подібні величини отримали назви особливих точок : біфуркацій, розривів, зламів, вузлів, катастроф і т.п.).

Примітка. Значення параметра, що переводить «структуру – об'єкт» із одного стану в інший, називають «критичним порогом», критичною масою, критичним перетином, фазовим переходом, та т.п.

Повертаючись до ролі інваріантів в будові систем і процесів у них, розглянемо деякі з тих, що в тій чи іншій мірі впливають на наш світогляд і розуміння природи оточуючого нас Всесвіту.

Найбільш вивченою частиною будови природи є та її частина, яку називаємо «фізичною». В залежності від кола явищ, які вивчає і досліджує той чи інший розділ фізики, вони отримали назви механіка, молекулярка (термодинаміка), електрика, ядерна або атомна фізика.

Фундаментом «механіки» служать три складові: простір (L) , час (T) і гравітаційний «заряд» , який називаємо масою (M). Комбінації цих параметрів в різних ступенях дають все різноманіття механічних структур і процесів; при цьому головну роль в механічних структурах відіграє закон тяжіння мас (закон Ньютона), де головними діючими складовими є маса і відстань, а в процесах - та ж маса і час. **Інваріантами механічних систем** виступають три закони збереження: кількості руху ($P = mv$) в потенціальній формі і в кінетичній – зміни кількості руху, або імпульсу I : $P_2 - P_1 = F \cdot t$, де F – сила, t – час); моменту кількості руху $L (L = P \cdot r)$ – в потенціальній, структурній формі обертового руху, та в кінетичній: $L_2 - L_1 = M \cdot t \cdot D$, де $M = F \cdot r$ – момент сили, D – дія); енергії E (зміна якої $E_1 - E_2 = N \cdot t$, де N – потужність, а сама енергія є сумою потенціальної складової $U = F \cdot r$ та кінетичної $W = mV^2/2$).

Перераховані закони збереження відповідають **двом видам руху**: поступальному (відсутність структурної складової – відстань відсутня) і обертовому руху (в якому «відстань–плече» - присутня). Саме обертовий рух (як приклад «циклічного» взагалі) визначає рух в консервативному полі сил і, відповідно, будову і ієрархію консервативних «систем – колес» в природі.

Рівняння, що описують процеси в «механіці», в залежності від **співвідношення між W і U** , записуються в трьох видах: в еліптичній (потенціальній) формі ($W < U$), в параболічній (де $W = U$) і в гіперболічній ($W > U$), при тому що перші два відображають збереження енергії, а останнє є рівнянням балансу : зміна в просторі дорівнює зміні в часі.

Примітка: з останнього витікає знаменита **проблема «ергодичності»** в теорії ймовірностей : чому результат випробувань в багатьох точках простору в один момент часу дає такий же результат як при багаторазовому повторенні випробування в послідовні миті часу в одній точці?; наприклад , коли тисячу монет кидаємо одночасно, чи одну – тисячу раз, маємо ймовірність випадання «герба» чи «числа» $P=0,5$.

Ще однією особливістю (і ще одним парадоксом), що відповідає відмінності поступального і обертового руху, є те, що для обертового руху відома **«постійна Планка»**, або «порція – цеглинка» моменту кількості руху в будові елементарних часток, яка надає дискретність будові речовини і поняття «числа», в той час як в поступальному русі подібний квант відсутній (?) і такий рух розглядається як «неподільний, безперервний».

Наступною особливістю обертового руху, що проявляє себе у **взаємодії материнського і дочірнього кілець ЕІП**, є їх відносне розташування. Якщо дочірнє «кілець» є «внутрішнім» по відношенню до материнського, то матимемо позитивний зв'язок між ними і обертання в одному напрямку (приклад Сонячної системи); якщо ж це кілець зовнішнє, то воно обертатиметься в протилежному напрямку .

Взаємодія між дочірніми кільцями, що обертаються в протилежному напрямку, може розглядатись як (+) і (-) заряди: одного знаку (рис.г) «відштовхуються», різного (в) - «притягуються». І така комбінація із (+) і (-) зарядів різної будови може створювати стійку конфігурацію (д).

Інваріантна величина «постійної Планка» пов'язана з поняттям електричного заряду. Якщо атоми , молекули і їх масиви рухаються в «гравітаційних кільцях», то елементарні частки рухаються в межах «електричних», а складові елементарних – в межах «ядерних». Відповідним чином змінюються і інваріанти структур та процесів. Якщо в механіці структурна складова побудована на масі і відстані, то в **електриці** - на електричному заряді (q) і електричній напруженості (E); відповідно кінетична складова в механіці - на масі і швидкості , а в електриці - на електричному заряді та напруженості магнітного поля (H). В той же час закон взаємодії електричних зарядів (Кулона) подібний до закону взаємодії мас (закон Ньютона). Дещо в іншому ракурсі записуються потенціальна і кінетична складові в **термодинаміці**, де ключовими «гравцями» є об'єм V і тиск P з одного боку (потенціальна складова) та добуток газової постійної R (яка характеризує «енергетичну ємність» речовини) на температуру T° (кінетична складова). За своїм характером **термодинаміка є фізикою перехідних процесів**, пов'язаних з потоками енергії різного фізичного змісту (між макро- і мікроструктурами та потоками, між механікою і електрикою), тож своїх окремих стаціонарних «кілець-зарядів» вона не має.

Потенціальним і кінетичним інваріантам відповідають **фрактальні структури** відповідно в просторі і часі. Особливістю фрактальної побудови структури (заповнення простору) є **«фронт Гюйгенса»**, який незалежно від початкової конфігурації структури перетворює її в «сферичну» (в однорідному, ізотропному, необмеженому просторі) з інваріантом числа « π », а кінетична складова використовує **«принцип експоненти – число « e »**, згідно з яким швидкість в даний момент часу пропорційна потенціалу, теж на даний момент.

Окрім трансцендентних «чисел-інваріантів» евклідового простору (π) і часу (e) надзвичайно важливу роль в гармонізації і оптимізації всіх процесів у Всесвіті відіграє **число «золотого перетину ϕ »**.

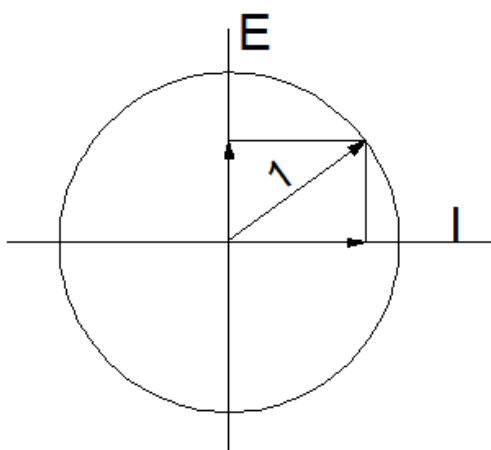
Розглядаючи фізичні інваріанти, не можна не зупинитись на інваріантах інформаційних структур і потоків, що є відображенням інваріантів фізичних. Тим не менше інформаційні інваріанти мають свою будову і свою специфіку. Коли ми кажемо «Сонце», то в просторі-часі це гігантський об'єкт, а в інформаційному просторі це лише слово із п'яти букв. Сама геометрія інформаційного світу зовсім інша, аніж фізичного. Об'єкти n -координатного фізичного світу можуть бути відображені як в одновимірному чи двохвимірному просторі, так і в багатовимірному. Те, що далеко одне від одного в фізичному світі, може бути поряд в інформаційному, або ж, взагалі, один інформаційний «портрет» може вміщувати скільки завгодно об'єктів, а один фізичний відображатись багатьма інформаційними. Так квантова механіка описується трьома моделями (матричною – Гейзенберга, хвильовою – Шредінгера і на основі «принципу найменшої дії» – Фейнмана), а хвильове рівняння описує і рух планети навколо Сонця, і рух хвилі на воді, і рух електромагнітного потоку – хвилі, і т.д.

Те, що інформаційний світ є відбитком фізичного і навпаки, дозволяє звернути увагу не лише на відмінності, а й на відповідність тому, що має бути. Так геометрія є відбитком евклідового простору, алгебра - структур і взаємозв'язків між ними, математичний аналіз - процесів в природі і не лише; тож і кожному фізичному інваріанту має відповідати подібний в інформаційному просторі; наприклад, фізичному ДНК може відповідати подібна інформаційна структура, яку Будда називав «дхармами», а Юнг-**«ейдосами»**. Про те, що щось подібне існує в світі інформаційному (незалежно існуючому від фізичного, але за законами якого побудований останній), можна говорити, аналізуючи такі поняття, як руни, гексограми, карти та тому подібні інформаційні елементи-образи в передбаченні майбутніх подій фізичного світу (маючи на увазі те, що фізичному світу передують його інформаційна модель: спочатку було «слово»). Подібно до інваріантів-символів фізичного світу існують інваріанти-символи інформаційного на зразок державних, етнічних, релігійних та інших (триглав, хрест, свастя, «він-вона», і т.д., і т.п.).

Інформаційні **інваріанти-символи** характерні не лише для глобальних інформаційних середовищ, але й для обмежених, перш за все консервативних. Так доволі часто група людей, що вирішує спільну задачу, користується «жаргоном» - словами-інваріантами свого внутрішнього замкнутого середовища.

Поняття «інваріантів» характерне не лише для фізичного чи інформаційного середовища, а й для таких сфер буття живого, розумного Всесвіту, як Світ Духу і його проявам в бутті людини і людського суспільства. На відміну від світу інформаційного, а тим більше фізичного, Світ Духу найменше вивчений і досліджений, не говорячи про формалізацію хоча б якихось його елементів. І все ж про деякі загальні інваріантні риси можна говорити опираючись на попередні визначення. Як і в означених світах, у Світі Духу можна розрізнити структурні і кінетичні складові. До структурних проявів даного світу відносяться деякі речі побуту, художніх виробів, мистецтва, архітектури, ландшафту, створених із відчуттям краси і гармонії, з любов'ю і бажанням творити добро, красу життя. До кінетичних складових варто віднести емоції і почуття, музику і пісню, кольори, запахи, смак і неусвідомлене тяжіння до різних дій і поступків. Можна заперечити, що все перераховане пояснюється тими чи іншими фізичними складовими і ефектами, але згадаймо ще раз вислів Гьоте: *якби в свідомості людини не було «матриці» кольорового бачення, вона б ніколи не побачила цей світ кольоровим, бо не існує ні «кольорових» атомів, ні «пофарбованих» променів. Те, завдяки чому ми сприймаємо світ саме таким, закладено в нас самих* (маючи на увазі принцип відповідності структурам потоків і навпаки; або ж інакше: природа «приймача» має бути такою ж, як і природа передавача). І якщо в коливаннях повітря, які називаємо звуком, розрізняємо розпач і радість, біль і любов, інші емоції і почуття, то маємо говорити, що існують інші канали передачі емоцій, як і структури, що їх сприймають.

Не зупиняючись на багатьох доволі «розмитих» поняттях духовності, все ж зупинимось на наступних. Для прийняття якогось конкретного рішення людині практично завжди не достає інформації. І тоді в нагоді стають емоції (Е), що доповнюють вектор інформації (І) до одиниці, щоб сказати або «так»,

або «ні». (рис 2). Приведена особливість прийняття рішень підкреслює нерозривний зв'язок світу інформації із світом духу. І в даному відношенні для повноцінного буття людини надзвичайно важливими є такі «інваріанти», як **«морально-етичний кодекс»** людства (і його предтечі в буддизмі, в християнстві, в «Повчанні синам» Мономаха та в інших заповітах людства майбутнім поколінням), як і «Шлях Сходження» людства до «Горнього», до «Вишнього». Ще однією важливою рисою будови розглянутих світів є їх **полярність**.

Не існує «плюса» без «мінуса», «гарячого» без «холодного», добра без зла. І це теж «інваріанти» світу, в якому ми існуємо.

Зрозуміло, що розглянутими «інваріантами» не обмежується їх безмежна множина в природі. Для дослідників інваріанти цікаві і важливі тим, що знаючи і розуміючи їх роль в будові і функціонуванні об'єкту-системи, що

розглядається, можемо говорити про призначення даної системи і наслідки її діяльності. Для конкретної людини - це можливість зрозуміти сенс свого буття і віднайти шлях, яким вона має крокувати, щоб вирішити задачі свого перебування на Землі. Це можливість усвідомити етнічні задачі і інваріанти, що забезпечують існування етносу і можливості вирішення задач, що стоять перед ним.

В якості прикладу «інваріантів», що обумовлюють будову етносу і задач, що має він вирішити в еволюції людства, більш детально розглянемо **інваріанти нашого українського етносу**. Як і всякій іншій системі йому притаманні особливі риси - інваріанти, якими він відрізняється від інших етносів людства. Ці особливі риси можна виділити розглядаючи історію і міф етносу, джерело існування і ресурсні можливості його території життєдіяльності, морально-етичні і етнічні закони, місце в контурі праці людства. Характерною особливістю українського етносу в усі часи, від Трипільської культури до сучасності було першопрохідництво. І не лише в пошуках земель придатних для обробки. Адже на нових територіях людина має заново створити умови своєї життєдіяльності із того, що є «під руками». Для цього необхідні винахідливість і універсальність в розробці і використанні нових технологій, та ще за умови передачі набутих знань дітям, щоб навчити їх тому, чим володієш сам. Як результат, українець - це першопрохідник, винахідник, універсальний працівник і талановитий учитель (українські педагогічні школи кращі в світі). А ще - володіння одною з найгармонійніших мов у світі, що надає неабияких можливостей в усіх сферах буття, бо якою мовою говориш, такою і думаєш, такі й результати творчості думки.

Знаючи інваріанти буття українського етносу і опираючись на принцип буття Всесвіту про «відповідність часу існування системи часу виконання задачі, яку вона має виконати», можемо говорити про майбутнє нашого етносу; про те, що першопрохідництво є і в Космосі, і Світі Праві (інформації), і в Світі Наві (Духу). А тому, змінивши дещо із того інструментарію і технологій, якими володіють українці за вимогами нових задач пошуку і освоєння нових територій життєдіяльності, український етнос має і надалі виконувати свою роль першопрохідця, авангарду поступу людства в майбутнє. Не зупиняючись на інших, важливих для світобачення і світорозуміння інваріантах (життя, буття людини, соціальних і т.д., що розглядаються в інших лекціях), можемо говорити про те, що разом з принципами будови Всесвіту інваріанти складають основу не лише сучасного світогляду, але є й базою для пошуку нових шляхів і можливостей людства.

Щоб зрозуміти роль і призначення «символів» і знаків у житті людини і Всесвіту згадаймо важливий принцип життєдіяльності всього суцього: Для того щоб система виконала поставлену задачу (досягла мети) необхідно щоб із самого початку вона мала достатній (мінімальний, або критичний) запас ресурсів, технологій, виконавців...(всього, що необхідно для рішення задачі). Цей «запас» визначається числом критичного порогу (критичної маси, критичного запасу інформації і т.д.), який для природних процесів в багатьох випадках визначається числом золотого перетину ϕ .

Природне значення числа ϕ в тому, що від наявного значення (на дану мить) фізичного параметра, для підтримки системи (об'єкта) в функціональному стані (без регресу і руйнації) необхідно витратити 0,618... того, що є.

Число ϕ відстежується майже суцільно в живій природі, яка в своїй будові використовує п'ятипроменеву симетрію і символом якої є п'ятипроменева зірка (пентаграма, в якій математик знайде багато співвідношень у пропорції ϕ).

Якщо система не має достатнього, критичного запасу, вона «зруйнується», не виконає свого призначення. Звичайно, «для досягнення мети не потрібно задавати і розписувати процес до останнього біта інформації». Важливо задати основні, **вузлові точки** зміни параметрів процесу і його подальшого перебігу.

Вузлові точки в математиці називаються точками «катастроф», а в житті «перехрестями» долі. Прикладом може бути навчання в школі, куди дитина приходить 1 вересня, де вже є: розклад уроків і вчителів, які будуть їх проводити, підручники, навчальні плани, парти і все необхідне для навчання. А ось як дитина вчитиметься – це залежить від неї і зовнішніх обставин.

Прикладом вузлової точки є й «камінь придорожній» (на перехресті), на якому написи: вліво поїдеш - ..., вправо поїдеш - ..., прямо поїдеш -

Подібні вузлові (реперні, основоутворюючі, поворотні і т.п.) «значення-точки» визначають процес рішення задачі від початку і до кінця. Призначення вузлових точок і їх місця в процесі, як і значення параметрів в цих точках, не повинні відрізнятися від заданих, бо, в протилежному випадку, система не виконає поставленої задачі. Незмінні значення параметрів, властивостей, порядок та тому подібне, все, що не змінюється впродовж виконання задачі, як уже зазначалось вище, називається інваріантами, законами, технологіями-алгоритмами, константами.

Кожну задачу можна розбити на кілька самостійних періодів-етапів із інваріантами їх складових. Спочатку готується все необхідне для рішення задачі: матеріали (ресурси), знання, кваліфікація, технології (порядок і засоби виконання), виконавці і т.п. Потім визначаються необхідні значення-інваріанти процесу і середовища, в якому він буде протікати, та їх взаємовплив, і, нарешті, отримуємо результати рішення задачі.

Задачі, що вирішкуються людством, будуються на **суспільних інваріантах**.

В залежності від задачі, як уже зазначалось вище, суспільні інваріанти діляться на інформаційні, духовні і матеріальні. В якості інформаційних можуть виступати не лише суто інформаційні (символи, знаки, правила, закони, константи...), а й носії інформації, що не змінюються впродовж рішення задачі (довідники, енциклопедії, Біблії, ДНК і т.п.). Якщо ж об'єкт не несе власної інформації, а служить символом – це матеріальний інваріант (хрестик, піраміда, Кремль, трибуна-сцена, калина, лелека, колір)... До духовних відносяться відповідно ті об'єкти, що формують наші почуття (красиве, ніжне, чарівне...), і

сприйняття оточуючого нас Всесвіту, а саме: картини, пісні, витвори мистецтва, гімни і марші, вишиванки, святі, пророки, явища природи та т.п.

По відношенню до буття людини інваріанти можна розділити на:

- вихідні, а саме:
- космічні (природні);
- світоглядні (світобачення і світорозуміння);
- суспільні (в тому числі етнічні і державні);
- особисті;
- процесуальні;
- зовнішнього середовища і їх вплив на процес;
- потенціального результату.

На рівні природньо- космічного буття людства до інваріантів відносяться перш за все ті, що визначають будову і розвиток Всесвіту, або умовоутворюючі:

- основні складові будови оточуючого нас Всесвіту : дух-енергія, інформація і інертна матерія, з якої творяться світи, а також складові нашого з вами світу: L – простір, T – час, M – маса, Q – заряди; елементарні частки, атоми, молекули, клітинки та т.п.;
- константи на зразок постійної дії (Планка), величини заряду, швидкості електромагнітної хвилі в вакуумі (швидкість світла) та т.п.;
- числа (від 1 до 9 та число «0»);
- оператори («+» і «-», та інші...);
- структури (в тому числі ті, що впливають на життя на землі, наприклад сузір'я і планети);
- гексограми (комбінації із «він-вона» і трьох «сил – станів – гун»).

На рівні існування і еволюції планети космічні інваріанти носять назву природніх і до них відносяться (по каналах інформації):

- світлові, або ті що можна бачити (дзьоб, жало, кігті, зуби, квітка, насінина-сім'я, ...);
- звукові (звуки, фонemi, мантри, мелодії);
- смакові (кисле, солодке, гірке...);
- нюху (запахи, «ситуації», стану,...);
- простору-часу (тактильні, замкнутості, відсутності, тривалості,...);
- інформативні (дхарми-архетипи-ейдоси...)

Інваріантних значень світлові, точніше кольорові, структури набувають при поєднанні кольору зі змістом, наприклад: червоне – матерія, блакитне – розум, золоте – дух-енергія. Подібне поєднання не безпідставне, зважаючи на те, що з різними частотами променів пов'язані різного значення потоки інформації (як із частотами теле- і радіодіапазонів). Так прикладом «нюху «ситуації» може бути вислів: «Тут Русь, тут руським духом пахне».

Із космічно-природніх інваріантів формуються світоглядні різних етносів і планетарного людства в цілому. Особливо визначальними серед них є космічна символіка і етнічна символіка Русі-України. (стор. 76-81, Вість)

Розповідаючи про **етнічні символи** необхідно, перш за все, пам'ятати, що вони відображають програмні, інваріантні риси даного етносу і визначають їх призначення та роль у розвитку планетарного суспільства і Землі в цілому.

На основі етнічних інваріантів формується державна символіка. До державних символів входить один або декілька етнічних; хоча бувають випадки коли державні повністю або частково не співпадають з етнічними. В останньому випадку державними (тимчасовими, допоки існує держава) можуть бути інваріанти інших етносів, випадково взяті космічно-природні.

У багатьох країнах на знаменах зображені різні зірки і в різній кількості; хижі одно- і багатоголові птахи (соколи, орли та т.п.), різні геометричні фігури з довільною інтерпретацією, як, наприклад, геометрична зірка Давида, що є спрощеним варіантом золотоблакитної зірки Велеса з глибоким космологічним змістом.

Говорячи про етнічно-українську символіку маємо звернути увагу на глибинний взаємозв'язок сутності «**Трисила – Триглава**» з етнічними інваріантами. Символами активного початку духу-енергії є притаманні українцям творчість, пошук, першопрохідництво. Інертній складовій відповідають терпимість і витривалість у досяганні мети, в потягу до природи і до землеробства, до освоєння нових територій життєдіяльності. Третьою складовою, що зшиває дві попередні в єдине ціле є гармонія мови, універсалізм, вчительство, незалежність і пошуковість думки, а разом ці три складових формують етнос України особливого космічного змісту і космічного світогляду, як авангард людства в рішенні не лише планетарних задач, а й задач майбутнього.

«Триглаву-Тристану» будови Всесвіту відповідає «трисил» Всевишнього, що відображає три гуни, а саме: активність (енергію, силу), інертність (матерію, матір народжуючу) і гармонію (зшиваючу нейтральність, інформацію).

Множина етнічних інваріантів не вичерпується космічно-світоглядними і в багатьох випадках доповнюється природними. Так додатковими символами України є рослини (вишня, калина, дуб, яблуня, осокор, верба, мальви, троянди, волошки, чебрець, васильки, жито, ...), птахи (ластівка, бусел-лелека, синиця, жайворонок, ...), із звірів і тварин (тур, кінь, кабан...).

До етнічних інваріантів відносяться не лише зовнішні (помешкання – Всесвіту), а й внутрішньоетнічні, напрацьовані етносом в процесі власного буття на планеті. До них відноситься все, що в узагальненому вигляді називається **Міфом етносу** (у звуженому і дещо спотвореному вигляді етнічний міф замінюється державним). Інваріантами міфу етносу виступають об'єкти матеріального, інформаційного і духовного змісту, а саме: споруди різного призначення (лаври, собори, університети, музеї, мости, парки та інші унікальні споруди, що підкреслюють ту чи іншу рису етносу); лицарі духу і розуму, вічні книги і винаходи, герої-захисники, святі і першопрохідці, месники і пророки.

Особливими складовими етнічного міфу є *світоглядно-релігійна і мовна складові*. Інваріантами світоглядно-релігійного характеру є боги і їх функції (уявний вплив на життєдіяльність даної множини людей), предмети, що

символізують сутність богів і їх можливості, культу і свята, що підтримують будову даної релігії.

Невід'ємним елементом світоглядно-релігійної складової буття суспільства (точніше даного етносу) є *морально-етичний кодекс*, правила якого є інваріантними рисами дій і стосунків, що мають виконуватись доти, доки існує етнос.

Коли мова заходить про свята, культу, молитви, святі книги, обряди – то тут, перш за все, маємо справу з речами, що об'єднують множину в рішенні спільної задачі (як перевесло перев'язує сніп); по-друге, з ідентифікацією в множині за принципом «свій-чужий». В боротьбі за територію життєдіяльності множина повинна мати якісь особисті прикмети, що дозволяють узнати «свого-чужого», та ще й установити його «місце» в ієрархії даного товариства (товариш поки спільно «грабуємо», але не товариш коли ділимо награване; надалі діє закон ієрархії: кесарю – «кесареве», останньому – «роги й копита»).

Коли говоримо про морально-етичний кодекс, то необхідно мати на увазі, що до нього входять загальнолюдські правила співіснування на планеті, етнічні (що перш за все залежать від джерела існування даного етносу) і особисті (коротко існуючі, точніше – в проміжку існування даної держави). Кожний інваріант необхідний і діє в межах виконання конкретної задачі: планетарної, расової, етнічної, державної, класового прошарку (мафії, клану, організації...), сім'ї і навіть конкретної особистості (поки ми з тобою вирішуємо спільну задачу і доповнюємо один одного – ми товариші, а далі – як «станеться»).

Специфічними «символами» *соціально-множинних відносин* є «жаргонні» слова, що використовуються в даному товаристві і які часто характеризують його сутність. До таких слів нині можна віднести «блін», «круто» та тому подібні. Особливе значення мають ті жаргонні слова, що існують сторіччями, бо вони підкреслюють, характеризують інваріанти життя і свідомості даного етносу. Прикладом можуть бути «матерні» слова в російській мові, як елемент культури і свідомості тюркського етносу, основоутворюючого для спільноти, що називає себе росіянами або «руськими» (і яка своїм корінням проростає з часів моралі і етики Золотої Орди).

При визначенні технологій (як символів) і структурних інваріантів завжди маємо пам'ятати про принцип Короленка-Кюрі: *ми створюємо зовнішнє середовище, середовище створює нас. Ми створюємо символи, символи формують нашу свідомість і наше буття.*

Ще одною важливою етнічною складовою є **мова, її інваріанти**. В якості незмінних, постійних блоків конкретної мови виступають деякі корені слів, що відповідають особливим якостям природних явищ на даній території, стану біосфери, або ж притаманні самій людині в залежності від джерела існування.

Якщо порівнювати мову людей з математикою (мовою якою ми розмовляємо з природою), то легко бачити, що всі оператори математики (символи дії) мають свої аналоги в мові і навпаки: оператор «+» - «до-дати», оператор «-» - «від-няти», оператор «х» - «множитись», оператор «:» - «доля, частина, ділити» і т.д.

Найбільш глибинними, початковими інваріантами мови є голосні **звуки**: а,о,і,е,у,и та похідні від них я (йа), ї (йі), є (йе), йо, ю (йу), йи. Це звуки природні і біосферні, звуки помешкання та даної території. Додаток до них із приголосних додає їм конкретного біосоціального значення як то: «КА» - щось жахливе (ка-ще-ка, ка-ра, ка-лі-ка, ка-ка,...), або «КО» - добре, життєдальне (ко-ко, ко-рова, ко-за, ко-хання...). Аналогічну, інваріантну роль несуть змістовні частини двох і більше складових в складних словах, суфікси і префікси.

Серед етнічно-суспільних вирізняється **група символів**, що відноситься до **міфічної складової** етносу, чи держави побудованої на основі одного або кількох (тимчасово) етносів. До даної групи належить герб, стяг, гімн і конституція держави, споруди функціонального і культурного характеру, природні особливості, яким надано культового змісту, «особистості-прикладі» (герої, святі, «видатні» вчені, актори, зірки та т.п.), все те, що може служити в якості інформаційно-державного фундаменту даної суспільної системи.

Необхідно також зазначити, що, на відміну від інших етносів, серед українців найбільшою повагою користувались не стільки державотворці і військові, скільки вчителі, діячі мистецтва, мудреці, великі майстри своєї справи, піснярі.

В той же час, проводячи подібне порівняння, необхідно мати на увазі, що мова людини – це лише частка «безмежної?» кількості мов у природі. Зважаючи на те, що **математика є мовою природи**, на даний момент часу під математикою ми розуміємо ту частину природніх мов, яку використовує людство (мал.)

На рівні конкретної особи даного суспільства власними інваріантами, що визначають і суттєво впливають на перебіг життя людини, є дні народження, христин-іменин (коли дитина отримує офіційний «код» - ім'я), дні що змінюють кардинально перебіг життя (як то «перший раз в перший клас»), вступ в доросле життя, одруження, народження дітей та томі подібне. Найбільш уособленими інваріантами є особисті; знакові і визначальні для конкретної людини, істоти, об'єкту. До них відносяться місце і час народження (для інших об'єктів – час і місце побудови, посадки і т.п.), космічний код (ім'я, назва, число, фігура, ...), інваріанти інформаційних програмних блоків свідомості і

підсвідомості, а також різних тіл-складових систем чи об'єкта (в тому числі систем життєзабезпечення та їх енергоінформаційних центрів-«чакр»).

До особистих інваріантів також відносяться час початку і закінчення навчання (час розбудови-комплектації), вступ в доросле життя і створення сім'ї, час народження дітей, важливі книжки і документи, талісмани і обереги, заговори і молитви, пісні і заповіді, родинні реліквії (від батьківської хати і рушників до рослин і птахів). Символом може бути і «людина-приклад» життя та поведінки в суспільстві.

Важливими для конкретної людини є *визначальні символи* на «Шляху Даному», що виконують роль дороговказів, орієнтирів, прикмет і визначають «русло» перебігу майбутніх подій у житті. Виходячи із принципів будови Всесвіту через «монаду і її розбудову», можна стверджувати, що фізичне життя є лише матеріальною реалізацією інформативної матриці-монади. З точки зору інваріантної будови систем-об'єктів, монада має свої «вузлові» точки, що пізніше реалізуються в житті, а тому, знаючи ці точки, можна передбачувати і подальший перебіг «Шляху Даного», долі людини. І так само, як краплинки дощу зливаються в ручаї, а ручаї в ріки, так і в світі інформації їх носії лягають на «ручаї» і «ріки» долі, що пояснює правомірність багатьох систем гадань на зразок колоди карт «Таро», гексограм «Книги перемін» та тому подібне.

Надзвичайно важливу роль в стійкості і розвитку суспільства відіграють енерго-інформаційні системи, що отримали назву **егрегорів** і які є фізичним оформленням «міфу» сім'ї, родини, громади, організації, братства, церкви, партії, клану, мафії.

На фізичному плані егрегори прив'язані до конкретних споруд, книг, особистостей, пам'ятників і пам'ятних речей. Найбільш «могутні» серед егрегорів називаються «рукотворними» богами, а в більш широкому сенсі «деміургами»-творцями і водіями даного суспільного утворення. Прикладами можуть бути Будда, Мойсей, Христос, Крішна, Муххамед (та багато інших видатних постатей). В якості культових і визначних для прив'язки і існування державних егрегорів є деякі споруди. Так неможливо уявити Росію без Москви, а Москву без Кремля, Красної площі і собора Василя Блаженного (перевезеної до Москви знаменитої казанської мечеті).

Слід зауважити, що культові символи відіграють в егрегоріальному утворенні роль інструменту в розпізнанні «свій-чужий», як і ключові слова та речі, про які мова йшла вище.

Підбиваючи підсумок сказаного необхідно звернути увагу на найважливіше:

Яка завгодно система-об'єкт повинна мати незмінні, характерні лише для неї риси-параметри (інваріанти) впродовж часу виконання задачі і які дозволяють виконати цю задачу. Виділивши з множин інших саме параметри-інваріанти, можемо говорити про призначення системи, область її застосування і прогнозувати, передбачувати її майбутнє.

Космічні символи

I національна символіка Русі-України

*Істина не прийшла в цей світ голою,
вона прийшла в символах і знаках!
Ісус Христос*

Серед безлічі знакових зображень і уявлень Людства виділяється група знаків причетних до космічної сутності, космічного світогляду людини. Це знаки, що з першого погляду привертають до себе увагу, притягують зір і думку, приковують серце і свідомість. В своїй сутності ці знаки безсмертні, бо існують в часі з моменту зародження і зростання людської свідомості. З тих чи інших причин (релігійних, кастових, класових і т.п.) багато з космічних символів піддавалось гонінню, заборонялось, знищувалось. І коли, здавалось, вони зникали назавжди, пішли у небуття, несподівано, як спалах, як вибух, як грім з ясного неба, вони повертались знову у свідомість народу. В цьому розумінні такі знаки споріднені з архетипами, з предвічними ейдосами буття Людини і самого Всесвіту. Таємниця космічних знаків у тому, що вони пов'язують речі і явища, почуття і думки з Буттям Всесвіту, відображають споконвічні закони його народження, устрою і еволюції. Вони є тим магічним ключем, що відкриває таємницю буття Людства, призначення, місце і роль того чи іншого народу в розвитку планетарного суспільства, відкриває приховані скарби духовності, дає можливості пізнання свого Родоводу, є споконвічним джерелом Творчого Духу. І в цьому сенсі неперевершеною за своєю глибиною і філософським змістом, езотеричною сутністю, є Відична символіка.

Найдавнішим і найважливішим символом наших пращурів був Триглав, або Трисил (рис.1).

Триглав – це символ Всевишнього, його триєдиної сутності. Це символ єдності світів матеріального, ментального (інформаційного) і духовного, їх єдиної основи і єдиного походження. Троє в одному і одно, що об'єднує трьох – символ єдиної сутності всього Суцього: богів, природи і людини. Це символ, що відображає Зоряний Закон, символ вічного вогню, що єднає Всесвіт.

В країнах Сходу це символ Агні (рис.1б): три круги в одному колі: золотого, блакитного і червоного кольорів. Золотий – це духовний світ, світ Наві; блакитний – світ розуму-ману, інформаційний світ, світ Праві; червоний – світ матеріальний, основа майбутніх Всесвітів, світ Макоші. Разом ці три кольори дають білий колір, колір життя, колір світу Яві.

Світ Вирію-Наві ототожнюється з *Духом Предвічним, Прадеревом життя*, а тому іншим символом Духу Предвічного є дерево, що

проростає корінням у Світ Майї, розростаючись гіллям-життям у Світі-Яві. (рис.2).

Ієрархія Світу Наві пов'язується з **горою Меру** (з горою Олімп у греків, горою Синай у євреїв і т.п.), (рис.5).

Світ Майї, вічнонароджуючої Матері, світ, у якому все існує як потенційна можливість реалізації-втілення світів Яві, зображується дитиною у колиці, що гойдається в сонячному промінні. (рис.4).

До народження Бога-Сина відсутнє все сутнє і стан Світу-Наві є станом хаосу, світом нерозділених Богів. Символом даного стану, стану неіснування, деструкції матерії, є символ замкнутості життєдайної енергії в безмежності (рис. 6).

Знак світу Праві, інформаційного світу, світу законів і принципів будови Всесвітів є **гексограми** (рис.3). В плані буття земного це "Книга Перемін". Основу гексограм складають **триграми**, побудовані на полярності всіх трьох складових Всесвіту: Він (чоловічого – активного зовні, розуму, логіки) і Вона (жіночого – активного в середині, почуття, інтуїції). Він зображається суцільною лінією, Вона – переривистою. Полярні світи Яві, Наві і Праві; в кожному з них два полюси, дві протилежності, дві якості, що доповнюють і заперечують одна одну.

З елементів вічності, елементів трьох світів може бути створена безліч Всесвітів. Для створення нового Всесвіту Всевишній народжує Сина, втілюючись в Творцеві нового Всесвіту, в Свароці. Сварок – син Бога – має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога, два початки: Він і Вона.

Білобог і Чорнобог є невід'ємними складовими Сварока. Не існує добра без зла, любові без ненависті, плюса без мінуса, гарячого без холодного. Символом Бога Сварока є **знак Він-Вона (Ян-Інь)**, в якому добро змінює зло, а зло – добро; і в кожному доброму уже є зародок злого, а в кожному злі є елементи добра. На зміну Білобогу приходить Чорнобог, а на зміну Чорнобогу – Білобог. При творенні і зростанні Всесвіту зміна богів відбувається по годинниковій стрілці (рис. 7а), при згасанні і розпаді – проти (рис.7б).

Білобог (рис. 8а) і Чорнобог (рис. 8б) зображаються білим і чорним квадратами, в центрі яких з'являється і зростає їх протилежність. У білому квадраті чорний вихор, що обертається проти годинникової стрілки, в чорному – білий вихор, що крутиться за годинниковою стрілкою.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог – Син за законами Праві в перший день створює **Абсолютний Розум** – енерго-інформаційну модель майбутнього Всесвіту. Абсолютний Розум – це закони і принципи народження, будови і розвитку світу Явленого. Це Першоструктури, Зерна, Єства, Пламена, Початки, Будівельники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності. Символ Абсолютного Розуму, – знак Всесвіту, що розгортається - **колочакра** (рис.9).

Сварок створює новий Всесвіт за сім днів (сім періодів). Сім творінь Бога-сина відображаються **семисвічником** (рис. 10).

Сім творінь Бога це: 1) Абсолютний Розум; 2) Стихії, Пламена, Початки, Форми, Сили і Сутності; 3) властивості і почуття; 4) мінерали і тіла; 5) посів життя; 6) боги нижчих рівнів; 7) людина.

Коли Розум готовий, пільма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь в Лоно Матері-матерії. І тоді на перехресті Світла і Матерії виникає життя, матерія стає живою. Символом народження живого Всесвіту є **Сонячний Хрест** (рис. 11), це символ запліднення матерії Духом і Розумом. Сонячний Хрест є символом Закону Роду.

Зародок Всесвіту згущається в Світову Кулю, зародок Світу-Яві, Праййце, ДНК Всесвіту. (рис.12). Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній (Абсолютний) Розум прокидається і перетворюється в світловий спіральний вихор-сваргу, що рухає Всесвіт. Інструмент Бога Сварока, що створює Всесвіт – **Сварга (Коловорот, Свастика)**. Сварга-Свастика – символ спірального світлового вихору, що обертаючись і поширюючись в Лоні Матері – матерії створює речовину – Світ Явлений – Всесвіт. Свастика, що обертається за годинниковою стрілкою – це Свастика світу Яві (рис. 13а), знак життя, Сонця, еволюції. Свастика, що обертається проти годинникової стрілки (рис. 13б) – знак смерті, згасання, руйнації, пільми. Сварга-Свастика є знаком закону Велеса, закону Коловороту. Сварга-Свастика є першим Творінням Бога.

Світловий вихор несе програми Світу Явленого – Всесвіту. Це енерго-інформаційний привод Всесвіту. Під дією Сварги матерія затвердіває і стає речовиною, і це є Затвердженням Духу в Світі Майї. Після цього Бог-Син створює чотири стихії, чотири стани речовини, чотири сторони буття. Символ – **чотириликий Бог (Світовіт)**, в іншому варіанті квадрат утворений чотирма стихіями (рис. 14а), це друге Творіння Бога.

На третій день Сварок приводить Всесвіт в Рух (мається на увазі відлік часу), наділяючи його властивостями і почуттями. Вступає в дію закон Самсари – розвитку Всесвіту по спіралі. Це закон Коляди – циклічність всіх процесів і явищ у Всесвіті.

На рівні Земного буття циклічність символізується Колом Сварока (рис.15) або Колочакрою. **Коло Сварока** – це символ Зодіаку, 12 сузір'їв якого земна вісь проходить по колу за 26000 років. Коло Сварока – це 12 зірок – сузір'їв розташованих по колу.

Інший вигляд цього символу – 12 спиць всесвітнього колеса – Колочакри. Коло Сварока (Колочакра) є виразом **закону Самсари**, закону Коляди (рис. 9).

На четвертий день Бог-Син створює мінерали і ненадихнуті форми тіл. Знаком посіву життя є **Зірка Велеса**: два трикутники: інформації (вершиною вниз, блакитного кольору) і вогню (вершиною вгору,

золотого кольору), перетинаючи один одного вони утворюють зелений колір життя – зірку Велеса (рис. 14б), що народжує форми і структури.

На п'ятий день іде посів життя: через сонячне проміння на воді Землі трансляються програми біологічного життя. Дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, відображаються **жовто-блакитним стягом** (рис. 16), де жовте (золоте) сонячне проміння, а блакитне – вода.

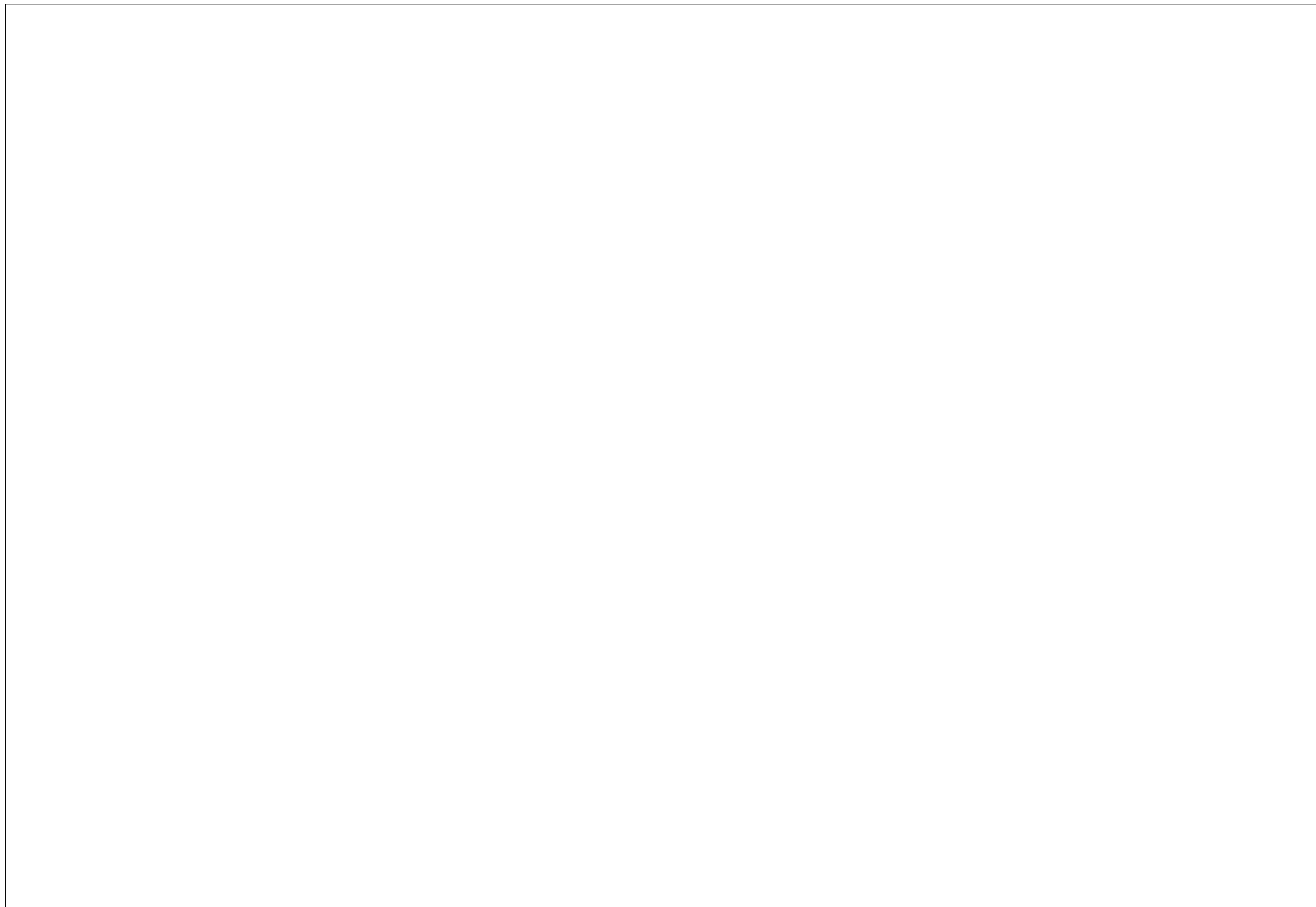
На шостий день Бог-Син створює, як своє власне продовження, богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і розвиток Всесвіту, втілюючись в кожному з них у відповідній якості. На кожному етапі Кола Самсари змінюються ролі і завдання богів, які діють трійцями і які перетворюються в свої протилежності з часом. Шосте Творіння Бога відображається **Знаком Перуна** (рис. 17а), або знаком народження богів – продовження Вишнього, народження Будди – Побуда (рис. 17б).

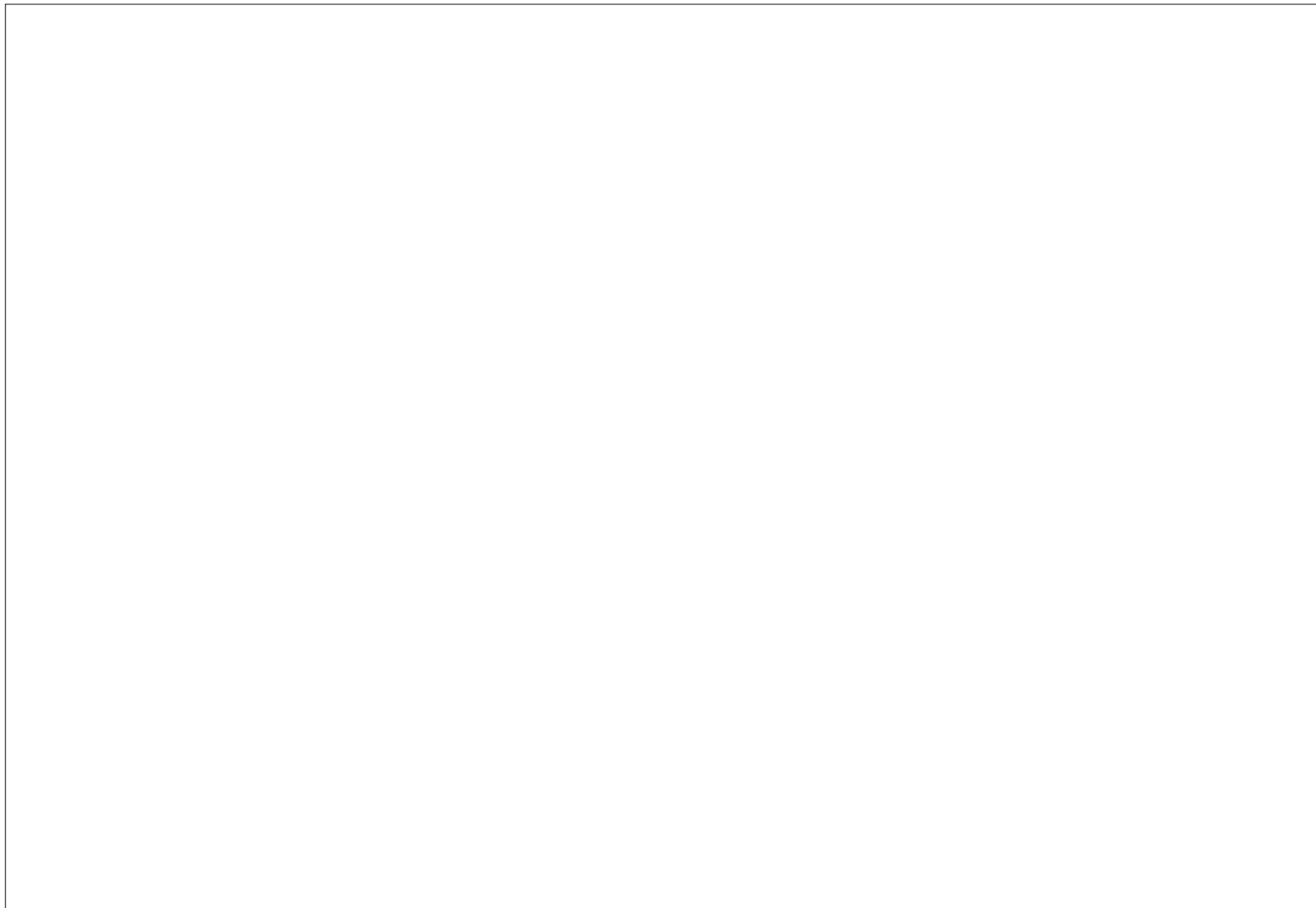
Серед земних богів слід відзначити бога Ярила (весняного Велеса), символом якого є **п'ятикутна зірка** (рис. 18) – символ п'ятипроменевої симетрії складових біосфери Землі. Окремим символом біологічного життя Всесвіту може бути молекула ДНК (рис. 19).

На сьомий день Сварок створює Людину за образом і подобою Своєю (рис. 20), де червоне коло – складова Майї, блакитний чотирикутник в колі – складова Праві, золотий трикутник – складова Духу, а все разом відповідає триєдиній сутності природи, богів і людей.

По відношенню до біологічної складової Світу Явленого Світ Майї виступає в ролі Матері-берегині, Покрови (космічний символ – **зірка Покрови**), що в період несприятливих умов оберігає і зберігає життя до настання весни (рис. 21).

Збереження, продовження і еволюція життя пов'язані з родовою гілкою (рис. 22). Успішність вирішення життєвих задач і подання незгод залежить від колективності зусиль, від єдності сім'ї, роду, племені, етносу (рис. 23).

[illegible]

[illegible]

[illegible]

«Богоявлення» (рис. 24) людини-бога, що несе **Вість** (Авесту, Євангеліє) (рис. 25).

Свобода вибору людини обмежена загальним планом-задумом розвитку Всесвіту; на рівні життя людини **Шляхом Даним**, що символізується **вінком** із дванадцяти періодів-квіток, сплєтених дванадцятьма стрічками часу (рис. 26).

На Шляху Даному людина живе за законами Кар(м)и, законом відповідальності за свої почуття, думки і дії. *Символ закону Кар(м)и зм'я, що кусає себе за хвіст* (рис. 27). Невідворотність Кар(м)и зумовлюється наглядом богів, що відповідають за час; богів, що знають минуле і майбутнє (рис. 28).

Ідучи Шляхами Долі людина має вчитись, учитись і вчитись; пізнати, що є добро і що є зло. Дерево пізнання може бути використане на творчість і торжество життя (рис. 29а), або на руйнацію і згасання (рис. 29б).

На Шляху Даному людство має жити за заповідями Божими (рис. 30), за законами жертвності по відношенню до рідних, роду, етносу, людства, живого Всесвіту, Творця всього сутнього Всевишнього (рис. 31), законами Шляху Очищення: сповіді (рис. 32) і усамітнення (рис. 33).

Виконання законів Праві, Шляху Даного і Шляху Очищення є обов'язковим на Шляху Сходження до Горнього, до Вишнього (рис. 34).

Із наведених космічних символів відичної традиції головними для русичів – українців є Трисил Триглав, Яйце-Писанка, Сонячний Хрест, Свастика-Сварга, Зірка Покрови, Коло Сварока, жовто-блакитний стяг (або Зірка Велеса), «сніп єдності» і «вінок Шляху Даного».

Всі ці символи є знаками основних законів створення і розвитку Всесвіту:

- створення «проекту-задуму» триєдиного Всесвіту Всевишнім – Триглав-Трисил, що відображає Зоряний Закон;
- зародок і проект майбутнього Всесвіту водночас, Яйце-Писанка;
- запліднення Матерії Духом, створення живого Всесвіту – Сонячний Хрест, відображає Закон Роду;

- «прокльовування»-створення Світу Яві – Всесвіту за допомогою спірального світлового вихору – Свастики-Сварги, відображає Закон Велеса;

- мале коло буття живого Всесвіту (хінаяна) у великому колі еволюції Всесвіту (в Махаяні) – восьмипроменева Зірка Покрови в обрамленні триграм внутрішнього кола хінаяни і триграм зовнішнього, а в їх взаємодії - гексограм;

- розвиток і еволюція живого Всесвіту за законом Самсари – Коло Сварока, або Колочакра, відображає закон Коляди;

- посів життя через поєднання сонячного світла і води – жовто-блакитний стяг, або Зірка Велеса;

- Шлях Даний, доля-вінок із дванадцяти квіток і дванадцяти стрічок;

- закон єднання на шляху виконання космічних задач українського етносу – сніп.

Роздрібленість нації, що спостерігається, лише підкреслює намагання не допустити єднання етносу і виконання його космічної місії в еволюції планетарного розвитку і духу.

Повертаючись до Відичної традиції за Заповітом Патріарха Орія маємо констатувати, що Русь, як спадкоємиця орійської нитки життя, має таку космічну символіку, яка небезпідставно говорить про космічну сутність і космічне призначення народу України, як і всіх орійських народів взагалі.

Мови в природі,

або чому українці говорять і мають говорити рідною українською
МОВОЮ

Мова - це інформаційні моделі природних об'єктів, явищ, процесів (в ідеалі – інформаційні копії). Мова складається з речень. Кожне речення це інформаційна модель-копія «частини» чи «цілого» об'єкта уваги. В структурах-об'єктах частиною цілого є їх предметні складові-іменники і процеси-дієслова в них (в математиці це оператори - символи дії: додати,

відняти, змінити і т.д.), а також властивості, можливості, якості та їх взаємовплив.

В природі все існуюче можна розділити на структури (те що незмінне в просторі і часі, потенціальне) і процеси (дію одних структур і процесів на інші, або їх взаємодію). В реченні об'єктам і процесам відповідають іменники і дієслова.

По відношенню до процесів моделі можуть описувати їх як цілу, закінчену дію в часі, або ж її частини: щонайраніше, ще раніше, раніше, нині-зараз, пізніше, ще пізніше, щонайпізніше.

В часовому відношенні ділиться і дія: колись ходила, була ходила, ходила, ходжу, ходитиму, буду ходити, колись піду.

Кожна структура-об'єкт або система, як і всякий процес, має свої, незмінні впродовж виконання задачі (протікання процесу, дії), параметри, що називаються інваріантами. Оскільки мова є інформаційною копією природи (точніше того світу, в якому ми існуємо, світу Явленого), то її інваріантам відповідають мовні (інформаційні) інваріанти. Звичайно, коли говоримо про мови людства, то маємо на увазі мови, що відповідають «території його життєдіяльності».

Життєдіяльність людини, як і кожного об'єкта взагалі, має дві сторони: забезпечення виконання задачі призначення і забезпечення можливості виконання даної задачі. В контексті людини цим питанням відповідають два блоки мислення: свідомості і підсвідомості, використовуючи які необхідно зібрати необхідну інформацію, обробити її і, зкорегувавши з тою, що уже є, - прийняти рішення.

Примітка. Про отримання інформації і її передачі на рівні підсвідомості, як і про мови, що використовуються в даному аспекті, практично нічого сказати не можемо окрім того, що на роботу мозку впливають α , β і γ ритми магнітного поля Землі і, можливо, організованого на його основі біопланетарного «інтернету» з відгалуженням в ноосферу (по Вернадському).

Для роботи свідомості людина має 5 каналів: зору, слуху, смаку, нюху і дотику. У світловому каналі людина отримує близько 80% інформації, у звуковому до 20% і дуже мало по інших каналах. При цьому важливо звернути увагу на те, що кожен канал має дві можливості: отримання інформації та її передачі (і дії!). Парадокс у тому, що людина отримуючи інформацію по п'яти каналах, використовує (без проміжних ланок) для безпосередньої передачі інформації лише звуковий.

Нині інтенсивно використовується для передачі інформації також світловий канал, але це передача штучна, за допомогою проміжних пристроїв.

В дійсності деякі можливості в цьому відношенні існують, але вони дуже обмежені (це сприйняття окремих знакових рухів і поз, «блиску» очей). Подібна ситуація характерна і для інших представників біосфери.

Неможливість передачі інформації людиною безпосередньо в каналі зору унеможливорює і прямий вплив одного суб'єкта на інший в плані роботи і корегування його свідомості (на зразок навіювання, гіпнозу). Тож в подальшому основну увагу зосередимо саме на звуковому каналі, як основному для взаємообміну інформацією в біосфері на рівні високоорганізованих її представників.

Кожна звукова мова складається з моделей-речень, моделювання яких розпочинається з копіювання окремих звуків-інваріантів.

Кожен звук в природі є особливістю притаманною конкретним процесам і несе в собі якусь їх незмінну якість. Найпоширенішими, первісними, є звуки, які називаємо голосними, а саме (в порядку алфавіту): а, е, і, о, у, и. Додаток до них звуку «й» дає ще п'ять другопланових: я (йа), є (йе), ї (йі), йо, ю (йу). Цікаво, що відсутня комбінація «йи», хоча в деяких фонетичних зв'язках вона звучить. Розглядаючи звукоряд голосних, варто звернути увагу на їх розташування в семи нотах музикального ряду:

а, е, і, о, у, и;
(д)о р(е) м(і) (ф)а, а далі (с)о(ль) і (ля)

В музикальному звукоряді місце «а» займає «о» і не використовується «у», яке є своєрідною «модифікацією» звуку «о» (зверніть увагу на губи при виконанні цих звуків, так само як і звукоряду голосних у цілому), та звуку «и» як «модифікації» букви «е» (що асоціюються немов би з «інфра» і «ультра» частиною звукового спектру).

Дещо дивне також використання чотирьох голосних в музикальному ряді, так само як і чотирьох складових в програмному кодуванні інформації в молекулі ДНК.

Добавки до голосних звуків приголосних надає їм конкретних властивостей і утворює наступний ряд «інваріантів» мови. Наприклад добавка звуку «к» до «а» несе інформацію про щось погане, неприємне: ка-ра (покарання Сонця), ка-ка, ка-лі-ка і тому подібне. В той же час добавка того ж «к» до «о» - це вже добре: ко-рова (дає молоко), ко-ко (дає куриця), ко-за і т.д.

Не заглиблюючись у особливості тих чи інших першопочаткових звукосполучень (про деякі з них інформація в додатку), необхідно зауважити, що вони є копією звукосполучень характерних самій природі і що їх подальше поєднання в словоутворенні передає першопочаткові властивості тих чи інших складових фонем. Звертаючи увагу на «природну» основу звуків-фонем, необхідно згадати, що у кожній дії кінцевим результатом є або узгодження, гармонія, ціле, або ж розлад, руйнація. Вимовляючи різні фонemi і їх комбінації в тій чи іншій послідовності, можна «налаштувати» систему, якій притаманні звукові складові, переналаштовувати (перепрограмувати) і, навіть, зруйнувати її.

Вплив «звукорядів» на фізичне здоров'я людини (і не лише), на її мислення і свідомість використовується в лікуванні (і налаштуванні) мантрами, піснями, молитвами.

PS: зверніть увагу на аналогію зі зворотним зв'язком (механізмами зворотної дії) в природі!

Подальше складання звукосполучень в слова і речення несе ознаки природних об'єктів і процесів, стає основою мови, основою інформаційного поля рішень того чи іншого класу задач. Іншими словами – кожному класу задач відповідає своя мова.

По відношенню до людини можна стверджувати, що кожен етнос, до якого вона належить, «отримує» ту мову, яка є оптимальною для рішення задач, призначених даному етносу.

Відомо, що мова, якою розмовляє людина, є основою її мислення, а як мислить людина – такі й результати її діяльності та творчості. Всі люди мислять, думають з одної сторони однаково, а з іншої - індивідуально. Індивідуальність мислення, в свою чергу, пов'язана з особливостями самої людини, будови її свідомості і підсвідомості, та типом тих задач, які вона здатна виконувати. В цьому відношенні, в залежності від переважаючої особливості, мислення можна розділити на:

- знаково-образне, просторово-графічне;
- асоціативне (по всіх каналах доступної інформації);
- логічне;
- по аналогії, по подоби;
- системно-узгоджуюче, гармонійне;
- фрактально-екстраполяційне (і інтерполяційне), самокопіювання в межах ресурсу;
- пошуково-комбінаційне, варіативне;
- парадоксально-катастрофічне;
- блоково-ієрогліфічне;
- вибіркове (решето-, ситоподібне) під конкретну задачу, мету, ситуацію;
- підсвідомо-інтуїтивне (коли знімаються «вартові» з підсвідомості).

Уважний читач може помітити, що кожному типу мислення відповідає свій розділ математики, а також те, що не для всіх типів мислення розроблені адекватні математичні апарати.

Вивчаючи мислення людини, як і аналізуючи результати її діяльності, можна говорити про її призначення і можливості. В той же час, відштовхуючись від взаємозалежності мови і мислення, можемо стверджувати, що зміна мови чи використання іншої мови або спотворить результати діяльності, або ж взагалі унеможливить рішення задач, для рішення яких людина (чи етнос) прийшла на Землю.

Звичайно, в одній лекції розглянути всі доступні людству мови неможливо, тож зупинимось на тій мові, що використовується українським етносом, або нами. Виходячи з того, що «кожний кулик хвалить своє болото», спробуємо надати додаткову інформацію на користь вживання саме своєї, рідної, материнської мови.

Одною з основних підвалин етносу є його мова. Мова не виникає на пустому місці, а будується і розвивається разом з її носіями і користувачами в залежності від кліматичних умов, від стану біосфери на даній території, від джерел існування і характеру діяльності населення. Для інформаційного обміну використовуються спочатку окремі звуки і звукосполучення на рівні складів, пізніше дво- і багатоскладові слова з суфіксами і префіксами різного значення. Розбудова мови в часовому вимірі отримала назву лінгвістичного годинника історії мови і етносу в цілому.

Первісні звукосполучення і слова виникли із звуків призначених для того, щоб звернути увагу, застерегти, констатувати): ей, ну, угу, еге, ні, так..., для звуконаслідування (свист, щебет, хропіння, інші природні звуки та звуки живих істот), звуко символізму (цвірічить – цвіркун, кукарікає – куриця, мичить – миня-корова, квокче – квочка...) і мали ознаки характерні для території виникнення (свиня в Україні і в Китаї хрюкає по-різному). Найдавнішою із відомих мов етносів білої раси вважається **санскрит**, із якого пішли всі індоєвропейські мови. Своєю назвою „індоєвропейські мови” завдячують тій обставині, що найдавніші епічні пам’ятки людства „**Реквіди**” збереглися в Індії. Реквіди написані на санскриті. У самій Індії санскрит розуміють лише браміни, яких навчають так, як європейців «латині». В той же час найбільше коренів санскритського походження, як зазначалось, збереглось в українській мові. За підрахунками вчених-санскритологів їх налічується більше тисячі, а безпосередня кількість санскритських слів у нашій мові сягає кількох тисяч. Неіндійське походження санскриту підтверджує і інформація із священних гімнів оріїв „Реквід”, згідно з якою на прабатьківщині оріїв взимку листя опадало з дерев, а птахи відлітали у вирій. Там же мова йде про птахів, тварин і рослин притаманних середнім широтам, але не Індії. Характерною для даної місцевості є частота вживання фонем – звуків, що найкраще передаються в даному природному середовищі. І в цьому відношенні найбільш наближеною до санскриту є українська мова, а середовищем вживання – територія України.

При утворенні санскриту (і його трансформації – української мови, чи навпаки?) використовувались, перш за все, звуки і звукосполучення, характерні для Причорномор’я, Подніпров’я і Подунав’я – для Трипільської культури, що виникла на цій території близько 7000 р. до н.е. За змістовністю корені санскриту (і відповідно української мови) діляться на декілька змістовних множин.

Звукосполученням „та”, „ат” відповідають форми, оболонки, межі, захист у просторі та часі (х-ат-а, та-то, та-ра...).

Наявності приналежності відповідають звуки „ма”: ма-є, ма-ма, ма-са, ма-ло, ма-ра...

Звукосполучення са, се, сі, ся, це, ця, ці, ци, то, те, ті... служать конкретизації, вказівці: сон-це, (ц)се-ло, це-гла, вів-ці, ци-ця, се-р(а)-це...

Наявність кореню „ба” говорить про сутність, змістовність, твердження: ба-ба, ба-тько, ба-гаття, ба-лка...

Енергія, особливо тіньова, потойбічна, нерідко пов'язана з жертвою і передається звукосполученням „ка”: ка-ра, ка-ма, гол-ка, пил-ка, ка-т, ка-з-ка, ка-ка, ка-нючити, ка-ба-ла...

В той же час звукосполучення „ко” несе позитивну енергію: ко-ні, ко-рова, ко-за, ко-лесо, ко-лія, ко-рені, ко-лір, ко-ло...

„Ра” передає світосприйняття в різних аспектах, вищість, космічність: ра-й, к-ра-й, ра-ма, ра-са, ка-ра, Інд-ра, ра-й-дуга... (більш детально мова про „ра” піде пізніше).

Із звукосполученнями ло, ле, ли, лі, ля, лю ототожнюються поняття життєвості, субстанції життєздатності: се-ло, са-ло, жа-ло, жит-ло, с-ло-во, чис-ло, лі-то, во-ля, лі-й...

Безпосередньо до життя, як явища, відноситься „ва”: го-ло-ва, мо-ва, сла-ва, отра-ва, па-ва, пра-ва, я-ва, ва-ва...

Позитивну сторону життя відображають звукосполучення жи, жі: жи-то, жі-нка, жи-ття..., в то й час як звуки «жа» вирізняють негативні риси явища та об'єкта: жа-х, кра-жа, жа-ло, жа-ти, жа-ра..., х-воя, х-віст...

Зі звуками «па», «по» пов'язані поняття віддаленості, наближення падіння, діставання, зміни відстані в просторі та часі: са-па, па-л-ка, па-сіка, па-ра, по-бити, по-ра, по-говір, по-переду..., а вже в звукосполучення «пе» інший зміст: пе-к-ло, пе-рець, пе-ньок...

Особливою групою в цьому відношенні виступає сполучення „го”, як ознака зверхності: го-ра, го-лова, го-йда, го-стра, го-н, го-пак...

Наявність якоїсь якості, присутності передається звуком „є”: мо-є, є-ство..., а звукосполучення „ча” говорить про зникнення, знищення, утаємненість (ча-с, сі-ча, се-ча, ча-ри, ча-кра...).

На кореневій основі будуються синтетичні (з двох і більше коренів) слова, а також безліч слів, що передають відтінки, зміни змісту, якість через застосування суфіксів і префіксів. Найбільш поширеними префіксами санскриту і української мови є : в, пра, на, су, ви, аль, ель та інші, а із суфіксів вживаються ак, як, ар, ан, ян, ик, ин, ун, ша та їм подібні.

Щоб побачити наскільки конструкції слів санскриту наближені до нашої рідної мови, наведемо деяку кількість прикладів (хоча загальна кількість подібних слів вимірюється тисячами): чара – чарка (а ще чарівник, чарувати, чари); нара – народ; лю – люди; нівіда – не видно, не відати, густий; раса – роса, сік; ні раса – ні роси; рава – ревіти; пала – пальці, палочки для видобутку вогню; субіджа – збіжжя, голка; свата, сватва – свати, багатство, власність; буса – буси, бусел (чорний); тайя – таїтись; таскара – таскати; велна – вельми, величати; шрко – шаркати, швидкий, стріла; кошала – кошик; юрмі – юркий, рухливий; молока – рідина, молоко; гу – гудіти, голос; га – гасло, гарний, ганок; швас – свистіти; кака – карата – ворона; чірі – чирікати; тітір – тетерів, куріпка; к(а)хата – яма, печера; дуріта – тяжкий, злий, дурний; варуна – вода, варити, океан; зам (кзам) – земля; бага - багатство, пала – поля; ніва – нива, життя, смуга; сіто – сіяти, хліб; ліп – ліпити; пактер – пекар; каша – каша; юшка – юшка; кута – кутя; узвар – узвар; сар – цар.

Підтвердженням органічного зв'язку української мови з санскритом слугує і її давність. Багато російських (читай імперських, авт.) істориків обстоюють і нав'язують іншим народам імперську версію про українську мову як місцеву, похідну від російської, незначущу, бідну інтелектуально і духовно, що виникла близько трьохсот років назад в результаті впливу мови польської на російську. При цьому замовчується все, що спростовує дану версію, починаючи з того, що сама російська (не руська!) мова склалась і набула сучасного вигляду протягом XIII – XVII сторіч в Золотій Орді як відгалуження церковно-слов'янського варіанту старо-болгарської (точніше македонської) мови.

Як уже зазначалось, розвиток і становлення якої завгодно мови підкорюється доволі чітким правилам і законам. Одним із розділів лінгвістики є **семантика** – наука про значення слова. В семантиці вирізняються дві категорії слів: визначення і опису (яскравий – це слово-опис, зелений – слово-визначення). Є і змішана множина слів, що одночасно виконують обидві функції (наприклад: кінь – це і назва, і функціональне, сільськогосподарське призначення, або «атл» - той же кінь для верхової їзди, в той час як „лошадь” – це іраномовне описове «дохла кляча», або лоша, що падає).

Всі мови теж діляться на переважно описові і визначальні. Мови, що виникають в межах імперій після змішування різномовного населення, є переважно описовими. На початку розвитку єдиної державної мови виникає «суржик – есперанто», спрощена, зрозуміла для всіх мова, в якій багато слів-конкурентів із мов найбільших етносів. З часом зайві слова, особливо описові, зникають, залишаючись лише в діалектах притаманних вихідним групам населення. До описових мов нині відноситься російська. Це молода мова, кількомовний суржик, що розвинувся до рівня самостійної мови. Зрозуміло, що скласти єдину логічну мовну систему з мов, що мали свою самостійну архітектуру, не лише не просто, а й неможливо. Звідси проблеми з граматиною, чисельні доповнення, виключення з правил, вміщення. До «есперанто» нині також відносяться «американський» варіант англійської мови та «пекіно-шанхайський» китайської.

На відміну від російської українська (руська) мова є переважно визначальною. Її інформативність приблизно на 10 % більша за російську. На звук-букву в українській мові приходить 4,7 біт інформації, в той час як в російській – 4,1 біт. В українській мові чіткі й однозначні граматичні правила, що підкреслює, перш за все, її давність. В українській мові більша кількість відмінників і більше часових форм дієслів (п'ять, в той час як в російській три). У російській мові дві додаткові форми прикметників, в українській – чотири (так в російській слово „высокий” має форми „высший” і „наивысший”, а в українській - високий, вищий, найвищий, щонайвищий і щоякнайвищий). В українській мові маємо не три, як у російській, а сім форм часу (колись ходила, була ходила, ходила, ходжу, ходитиму, буду ходити, колись піду).

Особливо „курйозно” виглядають деякі конструкції російських слів, утворених за правилами одної або кількох мов, що ввійшли до фундаменту дочірньої. Так, доказ став доказ-ательство, наказ – наказ-аніє, наступ – наступ-

ле-ні-є (вслухайтесь: є-ні-є), глум – глум-ле-ні-є, удар – удар-є-ні-є..., або: добра – добра-я, крайня - крайня-я, давня – давня-я.

Від української, як найбільш наближеної до праматеринської мови – санскриту, легкий і зрозумілий перехід до всіх слов'янських мов (на відміну від російської, „какая ничего не понимает”). Українські поети „грають” на визначеності українських слів, в той час як російські – на недовизначеності під знаком серпанку мовчазної багатозначності.

Українська мова з її яскравою визначальністю є першою і найдавнішою серед слов'янських мов, незамінним інструментом журналіста, вченого-аналітика, філософа.

„Великий и могучий русский язык” могутній не за якістю, а за поширенням. Не існує єдиної держави без єдиної мови, а тому російську насаджували скрізь „як могли” і „де могли”, викорчуюючи „етнічні мови”, і, перш за все, поширені мови-конкуренти. Російська мова не краща і не гірша за інші (в тому числі і за українську), це просто інша мова, мова іншого призначення, імперська мова. І кожен, хто має незаангажовану свідомість, розуміє, що в питаннях мови потрібен не крик, не облудні оцінки невігласів, обдурених і очманілих „землячків”, знахабнелих і безграмотних „истинно русских” - незламних зомбі-патріотів, і не політичні спекуляції, а розуміння законів будови мови і її можливостей для етнічного і планетарного розвитку.

Говорячи про давність української мови, спитаймо себе: чи може навіть геніальна дитина віком у кілька років написати тисячі художніх полотен?, чи може народ, вік мови якого близько 300 років (за визначенням російських філологів по відношенню до української мови) створити за такий короткий період найбільшу кількість національних пісень у світі – більше ніж півмільйона? Тим більше, що саму російськомовну пісенну культуру, як і мистецьку взагалі, заклали в Росії протягом XV – XVIII сторіч вихідці з України!

Якою мовою говоримо і якою маємо говорити

Двадцять перше сторіччя - це сторіччя інформаційних технологій, розбудови сфери діяльності людства поза межі планети, глобалізації всіх соціальних процесів. Людство отримує все нові і нові перспективи, а разом з ними і нові проблеми життєдіяльності. Кожного дня зникають без вороття тисячі представників рослинного і тваринного світу, руйнується і забруднюється літосфера, гідросфера і атмосфера. Фізичне, хімічне і генетичне забруднення, господарська діяльність людей змінюють облік планети і унеможлиблюють саме існування людства. Позитивні і негативні наслідки прогресу торкнулись не лише фізичних а й інформаційних а й духовних аспектів життєдіяльності. **Глобалізація** соціальних процесів веде до переходу всіх народів на єдину мову, передбачує єдиний для всіх морально-етичний кодекс, єдину духовну, освітньо-виховну і культурну основу. Перетворення людства в єдиний планетарний організм дозволяє максимально ефективно реалізувати фізіологічні аспекти його існування. Але, як процеси глобалізації

вплинуть на інформаційно-духовну сферу, до яких наслідків призведуть у майбутньому? Так само, як і в біосфері, щорічно руйнуються і зникають мови, епоси, самобутні культури. То в одній країні світу, то в іншій, раз по раз виникає мовне питання. Не обійшло воно й Україну. На якій мові говорять українці в Україні і на якій мові ми будемо говорити завтра? Можливо взагалі не варто говорити про збереження рідної мови, а перейти на російську, що заповонила більшу частину інформаційного простору України? А ще краще на англійську, як мову інтернаціонального спілкування, або на китайську, як можливу всесвітню мову кінця двадцять першого сторіччя? Бо вже зараз кожний четвертий житель на планеті говорить на китайській, а число представників суперхристиянського етносу, що використовують англійську, безперервно скорочується внаслідок вимирання. (В усіх країнах з білим населенням смертність перевищує народжуваність, авт.)

Звичайно, поставлене питання не відноситься до простих і має багато факторів, що впливають на кінцеві висновки. В той же час, якщо відомі механізми формування мови і закони її розвитку, то можна говорити про перспективи розвитку і використання, чи про її безперспективність. Мова – це інструмент діяльності нашої свідомості, до сфери якої відносяться сприйняття і обробка інформації, її зберігання і використання для життєдіяльності, для моделювання, опису зовнішнього середовища і внутрішнього світу людини, для обміну інформацією. В залежності від характеру вирішуваної задачі будується мислення людини і, відповідно, її мова. Мова може бути знаковою (фонетичною), ієрогліфічною (знаково-блоковою), графічною (рисунків і креслень), кольорів і форм, запахів і смаку та тому подібне. Але в кожному випадку, відповідно до тих чи інших задач життєдіяльності, у використанні превалює або модульне-технологічне мислення, коли сама людина не створює інформаційні моделі, а отримує апробовані від друзів, з екранів, із книг, від батьків; або аналогове, коли задача вирішується за аналогією з відомою подібною, уже апробованою технологією; або асоціативне, коли модель поведінки чи рішення задачі навіюється асоціаціями з іншою сферою діяльності; або логічне, що будується за правилами формальної логіки і використовується, в основному, в математично формалізованих розділах знань людства. Вживання тої чи іншої форми мислення має свої переваги і недоліки. Так, використання модульно-технологічного мислення дозволяє компактно передавати і швидко засвоювати великий об'єм інформації у вигляді ієрогліфів. Але для того, щоб ієрогліф розуміли всі користувачі, він має бути стандартним, незмінним, що дуже обмежує пошук, фантазію і, в свою чергу, впливає на різноманіття думки і на творчість, на пошук нового через «мутації» думки, через багатоваріантність.

Із теорії інформації відомо, що для пошуку оптимального варіанту розвитку необхідно мати в системі дві частини: стійку, або незмінного ядра, і стохастичну, периферійну. Співвідношення між цими частинами задається коефіцієнтом стохастичності, значення якого коливається від нуля до приблизно 0,382, до значення, що задається в природі числом «Золотого перетину». Мале значення коефіцієнту стохастичності обмежує пошук,

«цементує» свідомість; велике, навпаки, призводить, через велику «кількість» варіантів, до нераціональної витрати часу і ресурсів. При використанні ієрогліфічного письма формується ієрогліфічне мислення з малим значенням коефіцієнту стохастичності і обмеженими можливостями творчості; при тому, що таке мислення надзвичайно ефективно при засвоєнні великих обсягів матеріалу конкретної професійної спеціалізації.

Використання фонетичної писемності з точки зору передачі і використання інформації менш ефективно, але, завдяки асоціативно-образному мисленню надає широкий простір для багатоваріантності, фантазії і творчості.

Як показують історичні дослідження, на початкових стадіях розвитку писемності, у всіх народів виникає образно-знакове письмо. Пізніше воно трансформується в ієрогліфічне народів Сходу і фонетично-знакове – Заходу у відповідності до особливостей їх мислення. Варіативна частина мови у західних народів, точніше в індоєвропейських мовах, теж коливається в доволі широких межах. У мовах з жорстко визначеним порядком слів у реченні коефіцієнт стохастичності менший (романо- германські мови); в слов'янських, де вимоги до порядку слів м'якші, - більший. Результати мислення і творчості різних народів легко дослідити за Великою Британською, або Великою Радянською енциклопедією. Серед вчених із різних галузей знання майже не зустрічаються представники народів Сходу. Це гарні спеціалісти в усіх областях, де необхідно користуватись значним обсягом спеціалізованої інформації, це гарні користувачі і технологи. Більшість імен в енциклопедії належить представникам романо - германських мов, де врівноважені між собою детермінована і варіативна частини мислення. Але в більшості це не стільки «відкривачі» нового, скільки ті, хто в науці розбудовує відкрите іншими. В цьому відношенні виграють представники народів, що користуються слов'янськими мовами. Кількість науковців тут зменшується, зате зростає глибина і значимість виконаних ними досліджень.

Українська мова, як і інші індоєвропейські мови, походить із санскриту, або «сенсарі» - мови богів, мови, на якій написані священні гімни оріїв (аріїв) «Реквіди» (в російській інтерпретації «Рігведи»).

Примітка. *Вважається, що в санскриті налічувалось 50 фонем, серед яких було багато наближених до «шипляче-шокаючих». Залишки цих фонем донині відчутні в українській і польській мовах.*

В наш час санскрит віднесений до «мертвих» мов, але багато слів, або коренів слів, зберігається і нині в цих індоєвропейських мовах. Та найбільше санскритських коренів збереглося в українській мові – більше тисячі (за дослідженнями поляка Красуського). Достатньо згадати назви слов'янських богів і їх назву на санскриті в Індії: Вишній – Вішну, Рама – Брами, Сіва – Шіва, Огні – Агні, Яма – Яма, Вій – Ваю, Вал – Валу, Суша – Шуша, Побуд – Будда, та т.п. У світовій літературі, особливо історіографії, поширена думка про індійські корені санскриту, але вона, на думку багатьох учених, є помилковою. За сучасною версією рух індоєвропейських мов був надто «одностороннім» - на північний захід від Індії, що можливо лише при наявності якихось важливих обмежень природного характеру (морів, пустель,

льодовиків). В той же час відомо, що «Гімни оріїв» в Індію принесли племена, що прийшли з північного заходу. Теж стосується і мов західної Європи. Так в назві Шотландії знаходиться два дуже знайомих кожному українцю слова: скот + лан. А зовсім поряд інша країна з не менш цікавою назвою – Ірландія = Ірій (вирій) + лан, країна за обрієм, за морем; ще далі – Ісландія = Іс + лан = кріс + лан, або крига + лан = крижана країна ...

За відсутності природних обмежень мова розповсюджується за законами «фронту вогню» (фронту Гюйгенса) в усі боки. Відомо, що відгалуженнями санскриту є п'ять груп мов, а саме: ірано-кавказька на півдні, тюркська на сході, угро-фінська на півночі, романо- германська на заході, а в центрі знаходиться слов'янська. І, якщо подивитись в глибини історії незаангажованим поглядом, там можна знайти дуже багато цікавих фактів. Так, у «**Велесовій книзі**» сказано: «... Дві тьми років тому наші пращури під проводом Бога Сонця Яра і Бога оріїв Вишня пішли з Батьківщини, бо настали холодні часи ... Бог Яр привів оріїв до Руського (Чорного) моря, а Бог Вишень дав вогонь і напоїв їх сур'єю (сонячним напоєм)» ... І далі: «Після великих холодів, що приходили знову і знову, багато оріїв зневірились у вірі в Бога. Родичі наші стали битись за володіння інськими (іншими) станами (краями). І багато говорило, що не потрібно звертатись до Роду, бо не має спокою огнищанам. І стали вони вірити в Дия і його сина Індру, що стоїть біля трону Дия. І тоді орії пішли в Інські стани...»

Взагалі вчені історики в своїх дослідженнях, в основному, користуються фактами двох – трьох аспектів історії. Найчастіше використовуються писемні свідчення літописів і рукописів та залишки–фрагменти побуту часу досліджень. Але перші часто міфологізуються авторами, або ж пишуться „за чутками”, другі дуже погано зберігаються, за виключенням умов пустель то подібних до них. А якщо ситуацію доповнити постійним переписуванням і „уточненням” історії на замовлення зацікавленої влади, то довіра до історичної міфології у вчених не дуже висока. В той же час окрім писемної та побутової „археології” багато необхідної інформації для відновлення історичної дійсності можуть надати фізична, кліматична, лінгвістично–мовна, генетична, епічна, топонімічна, релігійна та інші історії. І в цьому відношенні існує багато фактів, що підтверджують відповідність території України прабатьківщині орійських народів. Так у **Відичній вірі** наших пращурів, а пізніше в індуїзмі однією з головних богинь є Дана – богиня води, річок, життя, еволюції. Ім'я цієї богині простежується в назві практично всіх річок що впадають у Чорне (Руське) море. У давнину Дунай називався Дана-й, Дністер – Дана-істра (зірка Дани), Дніпро – Дана-Ра, Дон був Дан, Дінець – Данець, а Кубань носила назву Ру-Дана. Сліди найдавнішого на планеті землеробства можна знайти в залишках напівземлянок – напівбудівель із саману XI – XII тисячоліть до нашої доби, в якому знаходять зерна культурних рослин: проса, жита, ячменю, вівса. Існує думка, що одомашнення коня і вола відбулось у Подніпров'ї і Подунав'ї, бо саме тут знаходять найдавнішу упряж, найдавніші рала, перші колеса і перші вози. На території України, а саме на брилах Кам'яної Могили, що на річці Молочній поблизу Мелітополя, знаходяться найдавніші відомі писемні знаки

так званого „протошумерського клинопису”. В басейнах Дніпра і Дунаю розкопуються найдавніші в світі міста Трипільської культури, в яких використовувалася двохповерхова забудова і мешкали десятки тисяч наших прабатьків. І все це було за тисячі років до Шумерської цивілізації і культури Єгипту. За багатьма свідченнями вихідцями з Придніпров'я були етруски, що заснували Рим, і шумери, в Двортіччі; в Індії це були скити – скоти, а в Шотландії – скоти. За свідченням багатьох міфів і легенд наші пращури йшли на захід і схід, на північ і південь. Утворювались нові народи, народжувались нові цивілізації і культури, але в цих „гілках” індоєвропейського „дерева” легко відстежуються генетичні (наприклад, за геном здатності перетравлювати молоко в дорослому віці), епічні та релігійні інваріанти, властиві нашим пращурам і їх нащадкам українцям.

І в той же час зі зміною місця, території мешкання змінювалась мова, змінювався її фонетичний склад і частота вживання тих чи інших фонем – звуків. З огляду на прагнення всіх процесів у природі до оптимізації, маємо визнати, що, незважаючи на необхідність для планетарного спілкування єдиної мови, вона змінювалась і пристосовувалась до конкретних географічно-кліматичних і цивілізаційних умов. І в цьому відношенні мови нагадують місцеві сорти культурних рослин, чи різновиди свійських тварин в залежності від умов існування.

Із фізики відомий один із найбільш важливих принципів будови Всесвіту, а саме: „якщо в якомусь середовищі помістити об'єкт іншої природи, то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки – середовище переформує об'єкт. Іншими словами, якщо в умовах даної території формується об'єкт, то він обов'язково несе в собі особливості, характерні для даної території. Під дією місцевих потоків інформації формується не лише організм, а й структура мозку і свідомості. Оптимальною мовою для найбільш ефективної праці мозку даної архітектури є та, що складалась на даній території протягом десятків поколінь.

Спеціалістам із космічної фізики відомо, що магнітному полю Землі притаманні так звані α , β і γ ритми. Але на частотах цих геомагнітних ритмів „працює” і інформаційна сфера всього живого на нашій планеті! А збурення магнітного поля Землі призводять до збурень і помилок в роботі нашого мозку.

Свого часу один із найвидатніших учених всіх часів перший президент АН України В.Вернадський, створив вчення про ноосферу Землі. За цим вченням людство поряд з літосферою, гідросферою, біосферою та іншими «сферами» створює ноосферу, сферу розбудованого людства, яка, за словами вченого, стає новою геологічною силою, планетарно-космічним фактором, що впливає на подальший розвиток планети. Людина є універсальним модулем, добудовуючи який можна отримати які завгодно спеціалізовані механізми взаємодії з природою та її перебудови. Спочатку палка, потім меч, лопата, трактор, екскаватор, станок, верстат, автоматична лінія та т.п. – це розбудова і продовження руки, її спеціалізація. Колесо, крило – продовження ніг, механізми швидкого долання простору; мікроскоп і телескоп, рентген і ультразвук – продовження очей. Окрім розбудови фізичного тіла, людина

розбудовує свою свідомість і свій інтелект. «Навішуючи» модулі-програми людина спеціалізується у вибраному напрямку, розбудовуючи себе в інформаційному просторі. Зрозуміло, що розбудова буде оптимальною, якщо структура людини відповідає геофізичним параметрам даної території, а програмне забезпечення, в даному випадку мова, відповідає цій структурі.

Надзвичайно цікаві дослідження, що пов'язані з впливом місця народження на талановитість людини. Якщо позначити на мапі України місця народження геніальних особистостей, то виявиться, що частота таких народжень значно вища вздовж меридіана від Чернігівської і Сумської областей через Полтавську, Черкаську, Кіровоградську, Дніпропетровську, Запорізьку і Херсонську області до Криму. Тобто через області зі значними покладами залізних руд, над якими магнітне поле Землі немов би прогинається, наближуючись до поверхні. Враховуючи залежність людського мислення від стану магнітного поля, а також теорію В.Вернадського про планетарну розбудову людської свідомості, можна стверджувати, що там, де магнітне поле Землі наближається до поверхні, там більш сильна взаємодія людської свідомості з інформаційним полем Землі, з біопланетарним комп'ютером, з Логосом планети. І якщо людина бажає більше зрозуміти і більшого досягнути, то для спілкування з Космосом вона має народитись на даній території і говорити мовою, що склалась тут на протязі тисячоліть. Звичайно, що в історії того чи іншого народу бувають ініційовані із зовні мовні зміни, але з часом має спостерігатись тенденція повернення тимчасово втраченого звукоряду. Свого часу нинішні території помешкання угро-фінських народів, що знаходяться в межах від Балтики до Уралу і від р. Оки до Льодовитого океану, були завойовані русами. Місцеве населення з часом втратило свою мову, пісні, епос, перейшовши на церковнослов'янську староболгарську мову, що поступово трансформувалась у російську. В той же час не лише лінгвісти знають, що ця мова на даній території набуває характерної для угро-фінських народів частоти вживання окремих фонем. Подібна ситуація спостерігається з генетично-татарським населенням Поволжя (з росіянами), з українцями-русичами на Дону і Кубані.

Формування мови підкоряється не лише місцевим умовам, а й характеру етнічної діяльності, віку самого етносу. Коли мова йде про вік українсько-руського етносу, то одним із показників його давності є народна пісня. Вважається, що в світі немає іншого народу, який би склав стільки пісень, скільки записано в Україні. Як не може навіть дуже талановитий митець в 10 років написати 1000 полотен, так і нація віком в 300 років не може створити більше півмільйона пісень. Зважаючи на тисячолітній характер етнічної діяльності, а саме землеробства, можна стверджувати, що українська (руська) мова формувалась протягом тисячоліть, починаючи з часів Трипільської культури, а можливо й раніше. За цей тривалий час формування вона набула особливих, характерних лише для неї особливостей. Українська мова надзвичайно гармонійна, бо вимагає після приголосної вживати голосну і навпаки. В українській мові навіть наголос в слові часто змінюється заради

гармонії, особливо в віршах і піснях, не кажучи вже про порядок слів у реченні.

І тоді так само як думка формує мову, мова починає формувати думку, впливає на гармонію і якість мислення. Гармонія мови породжує гармонію думки і впливає на потенційні можливості творчості людини. В цьому сенсі було б цікаво дослідити значення руйнівного впливу на російський менталітет так званої «матірщини», особливо на творчість, «не в лапках», а наукову. Бо, знову-таки, відомо, що майже ніхто з великих вчених не лише не вживав цього «бруду», а й боровся з ним, усвідомлюючи, що «пустелі природній передусе пустеля душі».

Примітка. По своїй природі тюрксько-угрофінський етнос Поволжя (російський, він же «хазарський») по своїй суті є «хижаком», в збудженні звіриних інстинктів якого важливу роль відіграє «матерна» лексика.

Одним з найбільших скарбів нашого народу є мова, мова духовності, інтелектуальності, мова творчості. І той, хто усвідомлює її можливості, може скористатись цим інструментом, інструментом своєї розбудови в Планетарному Логосі, інструментом геніальності і творчості. Якщо ж хтось цього не розуміє, то, мабуть, не дано ..., бо як не можуть родити яблука на вербі, так і людина, що сформувалась в одному місці, говорить мовою іншої території, а проживає на третій, дуже багато втрачає від дарованого Природою і Богом.

Принципи будови живої природи і людського суспільства

Починаючи розмову про те чи інше питання розуміння людиною будови і буття Всесвіту, необхідно звернути увагу читачів на те, що в цій лекції як і в попередніх, і в наступних, будемо весь час повертатись до декількох (із відомих людству) дуже простих, але дуже важливих фундаментальних принципів.

Згадаємо вислів Г.Сковороди: «дякую тобі Боже за те, що Ти створив усе важливе і необхідне простим, а все складне і незрозуміле – непотрібним». Це дуже гарний і розумний постулат, якщо його оцінювати не з точки зору будови Всесвіту, а з точки зору буття людини і належній їй свідомості.

Одним із найважливіших в будові і функціонуванні Всесвіту є принцип енергоінформаційної пари. В попередніх лекціях уже говорилося про цей принцип – ЕІП, але давайте ще раз повернемося до нього та історії його розуміння.

Ще на початку двадцятого сторіччя норвезький фізик Онсагер описав ефект «термопари»: якщо через спай двох різнометалевих стрижнів пропускати потік тепла, а інші два кінці з'єднати провідником з гальванометром, то стрілка

гальванометра відхилиться. В замкнутому контурі з'явиться «кільце» електричного струму.

Справа в тому, що, згідно принципу Короленка-Кюрі, потік якого завгодно фізичного параметра, проходячи через конкретне середовище, перебудовує його під себе. Потік тепла, проходячи через стрижні з різних металів різної структури, перебудовує їх у відповідність до себе і водночас виводить їх із рівноваги між собою. Виникає потік іншого фізичного параметра, в даному випадку заряджених часток електронів, що має переформатувати «одну структуру під іншу», потенціально більш сильну.

За принципом енерго-інформаційної пари в живій природі побудовані «біоценози». Прикладом біоценозу може бути окреме озеро: на енергії сонця ростуть водорості і інші рослини, на них розвиваються личинки різних комах, останні є кормом для риб, а риба для птахів, що живуть на озері. Послід птахів удобрює ґрунт в озері і покращує умови розвитку рослин. Коло життєдіяльності замкнулось і утворило «біоценоз».

Подібним прикладом утворення ЕІП (кільця) на потоці сонячної енергії є колообіг води в природі: випаровування з водойм, перетворення пару в хмари, опади; стікання ручаями і річками до водойм і знову її випаровування. Зразки ЕІП повсюдні від природних явищ до життєдіяльності суспільства.

Інваріантні складові системи діляться на внутрішні, що забезпечують стабільність її функціонування, і зовнішні, необхідні для виконання поставленої задачі. Інваріантами системи можуть виступати окремі параметри, властивості, процеси, різні комплектуючі від простих елементів до складних систем і об'єктів. Кожна складна система включає в себе системи необхідні для її життєзабезпечення, які можуть вважатись інваріантами даної системи. Незмінними, постійними вони мають залишатись доти, доки вирішується задача призначення, поки існує «кільце» ЕІП.

Якщо людина має пильний погляд, вона може помітити, що всі процеси в оточуючому її Всесвіті протікають подібним чином. Л.Онсагер сформував цю спільну для всіх процесів рису у вигляді рівнянь зв'язку між потоками фізичних параметрів I_i та силами X_k (потенціалами), які вони породжують в різноматеріальних (різноструктурних) середовищах:

$$I_i = \sum L_{ik} X_k, \quad (i, k = 1, 2 \dots n, m)$$

$$X_k = \sum L_{ki} I_i,$$

де L_{ki} , L_{ik} – коефіцієнти внеску різних X_k у створенні потоків I_i і навпаки (прямого і зворотного зв'язку, впливу).

Кільце I_{i+1} потоку, що утворилось під дією X_k потенціалу на потоці I_i параметру, будемо називати псевдоконсервативною системою, або системою, в якій один або декілька параметрів (і діючих в ній законів) зберігають свої значення.

Зауваження: записані рівняння справедливі для всіх процесів, окрім пов'язаних з обертовим рухом і магнітними явищами, для яких $L_{ki}(\bar{\omega}) = L_{ik}(-\bar{\omega})$ і $L_{ki}(\bar{H}) = L_{ik}(-\bar{H})$.

В даному випадку маємо ще і ще раз дивуватись «розумності будови Всесвіту». Згадаймо «принцип експоненти», за яким параметри процесу залежать від «потенціалу», що залишився. Людський досвід підказує, що «незмінних» процесів в природі не існує, і що параметри якого завгодно процесу змінюються за законам експоненти. Але тоді і збереження параметрів «кільця ЕІП, що утворилась на експоненті», неможливе.

Розгадка, як і все в Природі, геніально проста. Якщо взяти «кусочок» експоненти процесу тривалістю в мільярди років то він буде практично «прямою» лінією, константою для проміжків в мільйон років, а шматочок експоненціального процесу в мільйони років – матиме «незмінне» значення визначального параметра впродовж функціонування системи, тривалість життя якої вимірюється роками.

Розглянуту особливість в будові Всесвіту можна назвати принципом відповідності часу існування системи часу її функціонування в рамках ЕІП (або: час життя системи відповідає часу задачі, яку має виконати система).

Необхідно мати на увазі, що постійна стабільність того чи іншого параметра в середині кільця залежить від стабільності потоку того параметра, на якому утворилось це кільце.

«Нестиковка» структур хоча б по одному параметру призводить до виникнення потенціалів (і сил) в контурі-кільці, що утворилось, та, відповідно, до появи на них кілець-параметрів інших фізичних потоків і т.д.

Взагалі послідовність ЕІПар, що народжуються на якомусь конкретному потужному потоці енергії, можна представити у вигляді «дерева», що розростається з невеличкої насінини і для проростання якої потрібно небагато енергії - тепла, матерії – ґрунту, трішечки води і повітря, але не для дорослої рослини.

Щоб рослина виросла, необхідно мати забезпечуючі її життя і зростання ресурси (як і кожній живій системі-об'єкту взагалі). Необхідні для життя ресурси знаходяться в деякому об'ємі простору-часу. Цей об'єм простору-часу з наявними в ньому речовинами, енергетичними і інформаційними ресурсами називається територією або простором життєдіяльності (ТЖД). При обмеженні ТЖД, чи при її недостатності, система або не виконає свою задачу, або ж має стати «агресивною» і «поповнювати» свій ресурс за рахунок інших ТЖД. У виборі між життям і смертю вибору немає і не існує ні «моралі», ні «етики», якщо вони шкодять життю.

При обмежених ресурсах, коли їх на всі ТЖД не достає, розширення конкретної ТЖД йде не шляхом моралі, а виживання. І на цьому шляху використовуються всі можливі засоби, як моральні, так і аморальні. Такі «лозунги» як братерство, інтернаціоналізм та тому подібні, можуть використовуватись як з гуманною метою, так і для розширення власної ТЖД (давай спочатку з'їмо твій шматок хліба, а потім кожен свій).

Якщо ж ТЖД перевищує індивідуально-необхідну і мається надлишок ресурсу, за принципом фрактального розмноження починається «тиражування» даного виду до меж наявного ресурсу.

В конкурентній боротьбі система має не лише зберігати свою ТЖД, але й розбудовувати себе до складності задачі, що вирішується. В процесі розбудови своїх функцій і можливостей використовується два шляхи: власного удосконалення і включення можливостей іншої людини в свою комплектацію, перетворюючи частину її ТЖД, або повністю, в додаток своєї.

В суспільстві включення ТЖД іншої людини до своєї називається поневоленням і експлуатацією. Рівність і гуманізм в даному випадку мають місце лише при еквівалентному обміні ресурсами (обміні надлишками) для утворення спільної ТЖД.

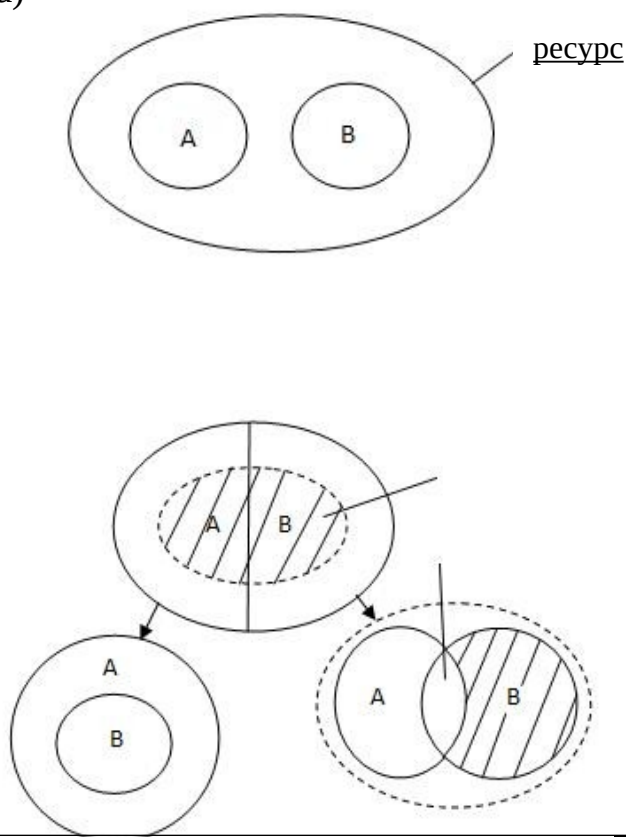
Ці два шляхи використовуються в живому Всесвіті скрізь і завжди. Якщо є можливість розбудувати себе за рахунок уже готових «блоків» - то це оптимальний шлях розбудови, якщо ж готових «блоків» не існує, або ж вони недосяжні – розбудовуються і вдосконалюються власні.

Чим більша ТЖД, тим більша перспектива виживання, а тому людина не зупиняється на межах необхідного і достатнього запасу, а накопичує більше і більше. Якщо ж з'являється кимось невикористаний ресурс, на ньому починають розбудовувати свої ТЖД інші об'єкти-системи, що відіграють роль «паразитів» по відношенню до даної.

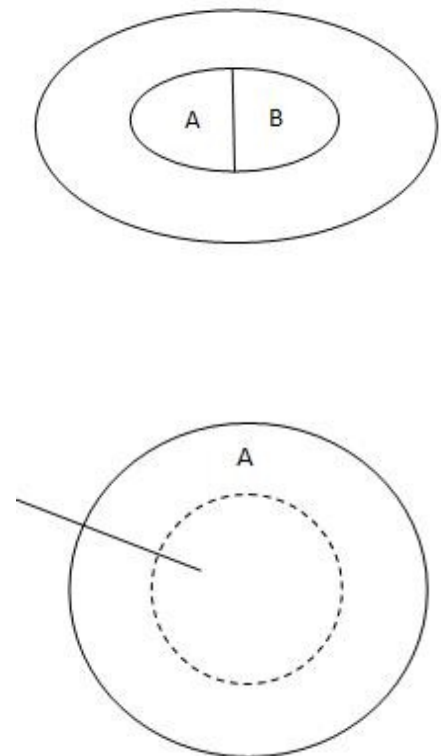
Якщо ТЖД системи В менша за ТЖД системи А, то вона або зменшиться, жертвуючи частиною своїх складових (менш важливих, або більш слабких), або ж зруйнується взагалі.

В залежності від ситуації дві рівноцінні системи в рамках загальної території можуть взаємодіяти по різному в залежності від конкретної задачі і наявних ресурсів:

а)

б)

в)

ресурс
територія
комфорту

г)

ресурс

1)

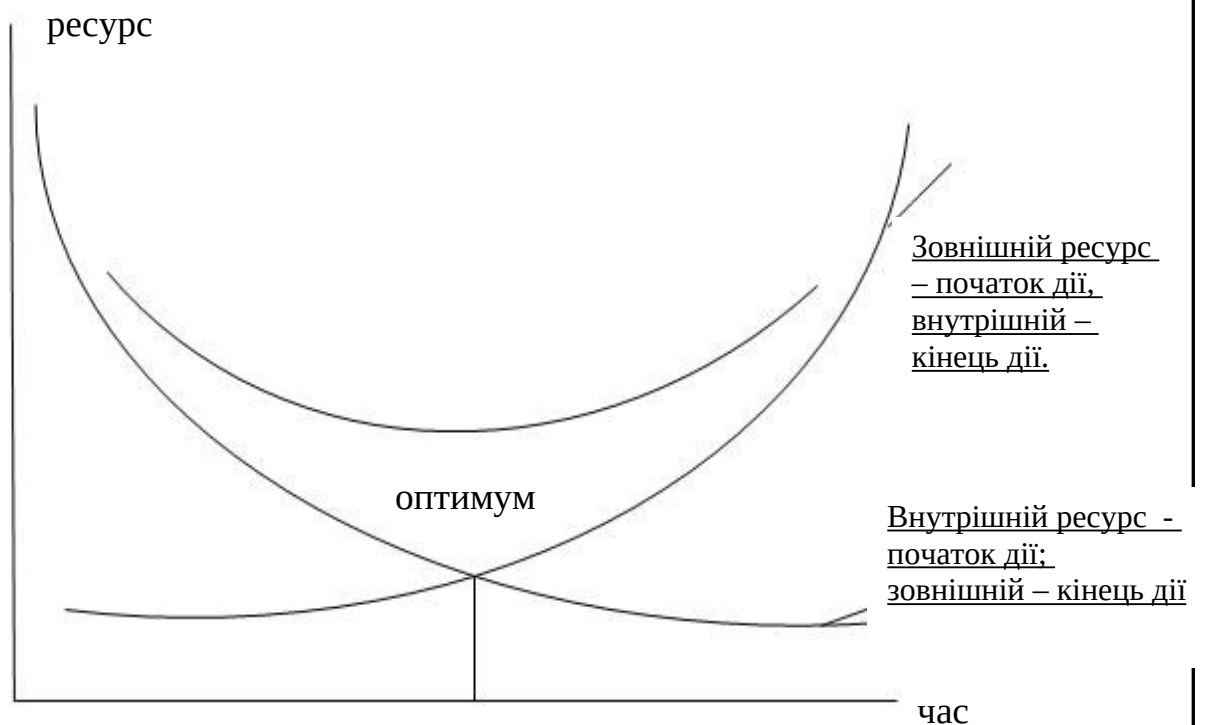
а) коли ресурсів достатньо і внутрішніх можливостей теж;

б) коли зовнішні ресурси є, а внутрішніх не достає – об'єднання індивідуальних ТЖД в спільну;

в) А знищує чи завойовує В, або ж робить його своїм додатком;

г) при недостатчі ресурсів ТЖД А руйнується чи зменшується до можливостей ресурсу.

За сценарієм а)-б)-в)-г) розвивається сучасне людство в рамках обмеженого ресурсу планети. Нині людство знаходиться на межі переходу від в) до г).

Окрім принципів «Короленка-Кюрі», «енерго-інформаційної пари», «розбудови під задачу», необхідної і достатньої «території життєдіяльності», «блоковості» і «фрактальності», важливу роль в

розумінні побудови і життєдіяльності розумного живого Всесвіту (і людства в цілому) відіграє принцип «золотого перетину» - принцип розподілу ресурсів і функцій між стабільною, незмінною частиною системи, її ядром (критичним значенням для рішення задачі) і периферією (пошуковою, варіативною частиною): (

$$\varphi = \frac{1}{\Phi} = \frac{1}{1,618} = 0,618).$$

Під варіативною частиною шляхів розбудови цільової системи (і людини) слід розуміти не хаотично-стохастичний пошук, а побудову нових кілець енерго-інформаційних пар в напрямку пристосування до оточуючого середовища (в межах (1-φ) в залежності від енергії та необхідної матеріальності ЕІП).

Якщо варіативна частина принесла хоч якийсь позитивний результат для системи, вона включається до складу ядра і це надає додаткових можливостей для функціонування і виконання задачі; в протилежному випадку руйнується частина ядра (завдяки принципу втрат при пошуку і перебудові), відповідно зменшуються можливості вирішення задачі (або ж вони зникають взагалі).

При наявності достатньої кількості ресурсів – система розвивається за експоненціальним законом (принципом експоненти): швидкість приросту об'єму системи пропорційна об'єму системи на даний момент. Але еволюція складних систем залежать від багатьох параметрів. Так при позитивному зростанні зовнішнього ресурсу внутрішній вичерпується за тим же законом «експоненти» і система стабілізується на балансі-оптимумі цих процесів, зупиняючись у своєму розвитку в даному напрямку (рис. 2).

Яка завгодно складна система і розвивається, і згасає поступово, по експоненті (чи це об'єкт-система, чи сукупність систем).

Розглядаючи системні властивості об'єктів, необхідно розрізняти три види їх взаємодії:

- ієрархічну, коли велике «колесо» крутить менше, а те ще менше;
- симбіозу, коли системи переплітаються, виконуючи лише їм властиві функції і використовуючи «власний» та доповнюючий його «бартерний» ресурс;
- конкурентну, коли між спорідненими системами (не за функціями) йде жорстока боротьба за один і той же ресурс (простір, енергію, матерію, інформацію).

В ієрархічній будові об'єкта надзвичайно важливим моментом є розуміння відповідності складності системи і складності задачі, для рішення якої вона призначена. Чим більше в системі поверхів – «кілець», тим більша масштабність «монади» і складність-«масштабність» задач, які вона вирішує.

Відносно людини можемо говорити, що її «масштабність» визначається кількістю «тіл– оболонок» і їх можливостями.

Важливим моментом у розвитку якої завгодно складової суспільства є закон заперечення-заперечення. Розглядаючи його по відношенню до монади (як і іншої системи-об'єкта), бачимо, що спочатку система, поки будується, відкрита і сприймає все нове, коли побудована – вона функціонує в режимі призначення і, нарешті, вичерпавши ресурс, вона протидіє тому, що було визначальним в молодості (задача виконана, ресурс вичерпано, а інерція «жити» (консервативність) зберігається). На перебудову до реалій немає ні «сил», ні «ресурсу». Єдине бажання – зберегти свою «територію життєдіяльності», бо підкорювати інші уже не можеш, а бажаних розбудувати свою за рахунок твоєї - багато.

Відносно суспільства цей закон (заперечення - заперечення) проявляє себе як закон «концентрації - розсіювання». Еволюціонуючи, суспільство (як і всяка система, що має пристосовуватись до середовища, що невинно змінюється) мутує, шукає, набуває нових рис. Серед «знайденого» іноді з'являється «щось», що надає переваги даній спільноті над іншою; ця перевага накопичується і стає «інваріантом», визначальною її рисою. Та за законом «розсіювання» (за принципом Короленка-Кюрі) «перевага» розсіюється серед інших спільнот, етносів, країн; їх стан по даному параметру вирівнюється, в той час як хтось із конкурентів мав чи накопичив перевагу по іншому параметру, озброївшись якою він починає «знищувати» того, хто був на чолі до цього. З історії відомо, що в війнах перемога була не за тими, хто був більш «цивілізованим» і «моральним», а за тими, хто взяв «ці» риси на озброєння лише як засіб боротьби (при менших обмеженнях на моральність), знищуючи або підкоряючи «родоначальників» попередньої переваги.

На даному етапі розвитку планетарного суспільства ми бачимо, як розвинуті технологічно країни «розсіюють» технологію в країнах «що розвиваються» і втрачають тим самим свою перевагу. Більше того – їм слід очікувати «зворотної хвилі» експансії і засилля. Завдяки перевазі народи-лідери учились гарно жити і погано працювати, в той час як країни, що розвиваються, зберегли ці риси, та ще й набули нових «переваг». Фінал цієї драми більш ніж передбачуваний. І якщо «народ-лідер» не знайде нових переваг, то дія закону «заперечення-заперечення» викине його на сміттєзвалище історії.

Розглядаючи принципи будови живого розумного Всесвіту в межах свідомості людини, необхідно також зупинитись на наступних аспектах:

- ієрархічності будови розумних систем (як і кілець ЕІП) у Всесвіті. Кожна наступна система є розбудовою, продовженням

материнської і, відповідно, більш простою, з меншими енергетичними і ресурсними можливостями (правда, свої «ресурси» можна збільшити шляхом «захоплення» чужих, при тому в таких розмірах, що ресурс материнського «кільця» буде меншим за «дочірній»).

Кожній системі відповідає своя «монада – бог», а тому можемо говорити про «ієрархію» богів у Всесвіті.

Захоплення чужого ресурсу призводить до зворотного ефекту, коли малі «колеса» утворюють і крутять велике колесо. На жаль велике колесо в даному випадку не набуває рис системи вищого порядку, а лише ті, що притаманні малим колесам (ефект виникнення енерго-інформаційних утворень на зразок домовиків, егрегорів та т.п.). Але, якщо монада вищого порядку, оптимізуючи свою розбудову, використала колесо в якості свого «тіла-кільця», то таке колесо відіграватиме роль «бога» (приклади І.Христа, Г.Будди та інших богів – пророків – учителів).

Кожне інформаційне кільце в будові Всесвіту має назву «ценоз». У біосфері – це «біоценози», в інформаційній сфері (в світі законів і принципів будови Всесвіту, в світі Праві) – мануценозів (ману - розум), для замкнутих потоків енергії – енергоценозів. Характерною особливістю усіх «ценозів» є замкнутість по інваріантах системи і відкритість по параметрах входу-виходу. На вході – те, що живить тебе, і це є «добро», це – бог, це «+». На виході – результат твоєї діяльності (і ти сам) як живлення для наступного колеса і «братів» наших менших. Але той, хто «споживає» тебе, забирає частину твоєї території життєдіяльності і твоєї енергії – то «зло», «сатана», «ворог».

- Для рівноваги, стабільності функціонування ЕІП необхідно щоб «параметри» на «вході-виході» не змінювались. Природне ж бажання людини якомога більше отримати (від бога і природи) і якомога менше віддати, поділитись. Ті, хто хоче від тебе «відкусити», чи з'їсти тебе взагалі, називаються «хижаками», численність яких має бути оптимальною для «ценозу» в цілому.
- Наявність комплексної ресурсної бази (в межах 1-ф попереднього кільця) диктує умову оптимальної «частини» життя (і живих систем «кільця»). Якщо «густина» збільшується швидше ніж відновлюється ресурс «ценозу» - дана ланка «ценозу» «вимирає», зменшується, деградує. При зниженні «густини» по відношенню до рівноважної – все відбувається «до навпаки». При наявності зовнішніх потоків (найчастіше циклічних, ритмічних) функціонування ценозу буде теж циклічним, хвилеподібним (що навіть отримало назву «хвиль життя»!)

- Одним із факторів, впливаючих на функціонування людини, як елемента «біо-соціо-ценозу» є фактор, що отримав назву «гріх» (дія, вчинок, що не відповідають призначенню і «Шляху Даному»).

- Гріхи діляться на «вхідні», коли помилка (з точки зору людини) закладена сторонніми вищими силами (першородний гріх); батьківські, коли помилки впливають в наступних циклах ЕІП і які «вимиваються» протягом (в середньому) наступних трьох-чотирьох циклів-поколінь; зовнішні – суспільні і природні, та особисті, що людина в якості помилок привносить в функціонування біосоціоценозу.

- Функціонування (життя) кожної ЕІП практично ніколи не відбувається по «колу». В початкову точку (точку утворення ЕІП) «ценоз» повертається з параметрами відмінними від початкових і наступний цикл буде відрізнятися від попереднього. Зміна параметрів «ценозу» в часі отримало назву розвитку «по спіралі» (в часі), маючи на увазі, що спіраль може «розкручуватись» і «згасати» в залежності від параметрів на «вході-виході».

Необхідно при цьому мати на увазі не фіксований елемент процесу, для якого і вводиться поняття циклічності, а процес в «ценозі» в цілому, який безперервний і в якому значення циклу наступного елемента уже не ті, що для розглянутого.

Повторне життя по «колу», його хвилеподібний характер, знайшло своє відображення в законі «Самсари» і його символі «Колочакри», зміні «кольорів» дійства при рухові по колу.

Вплив всіх «змін» і «помилки», що з'явилися в даному колі, проявляє себе як на рівні взаємодії з материнським ЕІП (принцип зворотного зв'язку) в наступному циклі, так і в системах похідних від материнської шляхом зворотного зв'язку (по кільцю «ценозу») на саму людину. Розглянуті впливи носять назву «закону Кари».

В якості доповнення до всього вище сказаного можна привести принципи будови живого розумного Всесвіту з точки зору Євангелій, що відображають в деякій мірі висловлювання з цього приводу великого світоча людства І.Христа.

Принципи буття живого Всесвіту

Розвиток Всесвіту підкоряється незмінним законам і принципам, що покладені в основу Світу Яві Свароком, втіленням Всевишнього

в одне із своїх числених творінь. Всесвіт не вічний, вічні закони, як і Всевишній. В Світ Яві, в його основу, покладена обмежена кількість законів Праві, при тому, що їх кількість зростає при сходженні по рівнях розбудови Всесвіту, а їх зміст змінюється за принципами наслідків і комбінаторики. При цьому закони першостворених рівнів діють на всіх наступних, в той час як похідні від них - на залежних, що утворюються на наступних стадіях.

Кожному рівню будови Всесвіту відповідає своє коло богів і їх ієрархія. Кожний бог є продовженням і втіленням Всевишнього в Світі Яві, але, на відміну від вічного Всевишнього, боги «смертні», як і Світ Яві, як і все що одягнуте в покрови світу Матерії. Небо і Земля пройдуть, слова же Мої не пройдуть – говорить Господь. Тривалість існування кожного бога відповідає часу виконання задачі, що стоїть перед ним. Життя бога, як і людини, вимірюється часом втілення, але закінчення втілення не є переходом у небуття, в ніщо, в неіснування, а лише трансформую, часто складною і болісною. У Всесвіті **«щось» не виникає з «нічого» і «щось» не може перетворитись у «ніщо».** Закінчення втілення не є смертю в людському розумінні, а лише переходом у інший стан, або поверненням у Світ Наві, у Вирій, в Лоно Всевишнього.

Найважливіший закон будови Світу Явленого – Зоряний, закон Троїці. Через Троїцю подані закони творіння, будови і розвитку Всесвіту. Троїчні боги, люди, все у Світі Явленому. Зоряний закон обіймає три фундаментальних закони буття: Закон Роду, Закон Велеса (вОЛеса), Закон Коляди. Закон Роду – це закон народження Сина Бога, закон народження і буття Всесвіту, його зростання і еволюції. Увесь Всесвіт живий, але завдяки матеріальним покривам все в ньому народжується, зростає, живе і помирає, щоб відродитись і повторитись у наступних поколіннях.

Як і Сварок, все існуюче полярне, бо лише полярність створює рушійну силу життя. Плюс і мінус, ліве і праве, добро і зло, біле і чорне, порядок і хаос, вогонь і крига, реальність і ілюзія – все відносно у Світі Явленому. У хаосі присутній порядок, а в порядку – хаос; у доброму – зачатки зла, а в злі – добра. Протилежні якості в своїй єдності рухають Всесвіт і роблять його живим. Закон Роду – це й «закон боротьби і єдності протилежностей». І Білобог і Чорнобог завжди в єдності і протистоянні, і їх Сварок обіймає і тримає в собі, аби цьому світу не бути поверженому. А тому космічний символ Сварока “він-вона”.

Без поняття зла втрачає сенс поняття добра, без жіночого – чоловіче, без плюса – мінус, без лівого – праве. А тому Господь говорить: *Вам, хто слухає, кажу: любіть не лише друзів, а й ворогів ваших, благоворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за тих, хто кривдить вас. Всякому,*

хто просить у тебе, давай і від того , хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви вчиняйте з ними. І якщо любите люблячих вас, яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робити добро тим, які вам роблять добро першими, яка Вам за те подяка? Бо й грішники теж так роблять. І якщо в борг даєте тим, від яких сподіваєтесь отримати назад більше, яка вам за те подяка? Бо й грішники дають у борг грішникам, щоб отримати назад більше. Любіть ворогів ваших і благоворіть, і в борг давайте не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до невдячних, і злих, як Батько до дітей своїх. Отже будьте милосердні, як і Батько ваш милосердний.

Полярність не просто бажана, вона має бути в усьому, Господь говорить: Ви сіль Землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні нащо вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди. Ви світло світу; не може сховатись місто, розташоване на вершині гори, і коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім у домі. Тож хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах і в серцях наших. І якщо полярність не окреслена, то для створення рушійної сили необхідно зробити світ полярним: Думаєте ви, що я прийшов дати мир на Землі? Ні, говорю Вам, а меч і роз'єднання ; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох! ... Вогонь, прийшов я звести на землю і як хочу я, щоб він уже розгорівся! Хрещенням маю я хреститись і як я томлюсь, доки це не звершиться.

Інструментом розбудови Всесвіту служить енергоінформаційний потік, що є світловим вихором, свастям. Це Слово у Світі Яві поєднане з енергією Духу, це інструмент Сварока – Сварга-Свастя, Його життєва Сила, це Сам Сварок у іпостасі Велеса – Волеса. Сварок говорить: Від Мене йде Світло; воно опромінює світ цей. І Сонячне, місячне світло теж від Мене. Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине. Хліб божий є той, що сходить з небес і дає життя Світу Явленому . І всякий, хто п'є воду цю, прагнучиме знову; а хто буде пити воду, яку Я дам йому, той не буде бажати повік, але Вода, яку я дам йому , зробиться джерелом, що тече в життя вічне. Я – Хліб життя і хто приходить до Мене, не буде плакати і, віруючий у Мене, не матиме спраги ніколи.... Хліб, що я даю, з Неба сходить, щоб людина від нього вкусила і не померла. Хліб, який я даю є «плоть» Моя (не в біологічному змісті) , яку Я даю за життя світу. Поїдаючий (використовуючий) Мою плоть (матерію) і п'ючий (споживаючий) Мою кров (енергію – інформацію) у Мені перебуває і Я в ньому. В

Мені Батько (Всевишній) і я в Батькові (як і все живе, весь Всесвіт).

Слово в Світлі несе програми життя, визначає Долю Всесвіту і долю людини, Шлях Даний. Це **закон Коляди, це програма життя і розвитку, це Коло Самари, закон причин і наслідків**. Всевишній у образі Христа - земного Сварока - звертається до дітей своїх: «...Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасувати, а виконати. Бо істино кажу вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть у Законі, поки все не збудеться. У вас і волосся на голові все перераховане і ні один із них не впаде на Землю без волі Батька вашого! Тож не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти і що пити, ні для тіла вашого, в що вдягнутись; чи не душа більше їжі, а тіло-одежі? Ваш Батько знає в чому ви маєте потребу; краще слухайте Слово Божє і все прикладеться вам. Все дається людині по силі її і нічого понад те. І все дається через Слово, через програму Життя (Живу, Джіву), Шлях Даний. Бо: «Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог. Воно спочатку було з Богом, все через нього виникло, що виникло, в ньому було життя і життя було світло людям, і світло в пільмі світить, і пільма його не обняла. І Слово стало плоттю ...».

Шлях Даний реалізується за законом Самсари, законом Коловороту, розвитку по спіралі. За законом Самсари як у будові Всесвіту, так і в процесах, що протікають на різних рівнях його будови, все повторюється, змінюючись лише якісно. Що наверху, те й внизу; пізнаєш людину – пізнаєш Всесвіт; яка частина, таке й ціле; скажи хто твої друзі і я скажу хто ти; які люди, такі й боги. Енергія руху (кінетична) переходить в енергію структур (потенціальну), а енергія структур - у енергію руху. Від їх співвідношення залежить стан матерії і сутність її буття. Тверде, рідке і газоподібне існують на всіх рівнях будови матерії, її покривів. Відповідно трьом станам будови повторюються і три стани руху: обертовий, хвильовий, поступальний. Гармонія структур і станів на кожному рівні будови породжує циклічність, повторюваність і подібність циклів розвитку, що відображається символом року Сварока. На рівні свідомості людства це цикл повного оберту земної осі відносно дванадцяти суз'їрь екліптики.

Закон Самсари це й закон ієрархічності будови світів Вирію, Праві і Яві. Ієрархії Всесвіту побудовані за ознаками якості, переходу кількості в якість і якості в кількість. Кожна наступна ступінь організації зберігає попередні якості і набуває нових (будова знизу), і кожна нижча ступінь втрачає якості вищих (ієрархія зверху). І в будові Всесвіту, і в ієрархії богів присутні обидві течії. Сварок, як продовження і втілення Всевишнього, втілюється в богах наступних рівнів “вниз”, втрачаючи якості більш

високих ступенів. Людина-один із ярусів втілення Сварока в Даждьбогові (богові Живи), бо ми онуки Даждьбожі, але лише все Людство в цілому наближається до наступного рівня втілення Сварока (гілка з гілочками є цілим, але гілочка окремо не є гілкою). Ієрархію зверху доповнює і «протидіє» їй ієрархія знизу. Мурашники, популяції, біоценози і біосфера в цілому; сім'я, рід, нація, етнос, людство утворюють нові якісні рівні в будові живого Всесвіту, народжуючи богів знизу. Постаті святих і пророків, величні постаті родових (племінних) і етнічних богів, егрегорів і деміургів народів, постаті планетарного масштабу суперетносів (християнського – І. Христос, буддистського – Будда, мусульманського - Муххамед) – це ієрархія Світа знизу.

Утворення ієрархії знизу неможливе без участі зверху, бо *так само, як живе може народитись лише від живого, а розумне лише від розумного, так і той, хто не народжений від Води і Духа, не зможе увійти в Царство Боже. Народжений від плоті є плоть і народжене від Духу є Дух. Не дивуйтесь, що Я сказав: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче і голос його чуєш і не знаєш звідки приходить, і куди йде. Так і народжений від Духа (Христос).*

Масштабність бога визначається не лише масштабністю задачі, що стоїть перед ним, а й кількістю різних за призначенням покровів монади бога і ступенем їх розбудови та якості. Кількість покровів визначається з одного боку умовами функціонування, з іншого – умовами виконання задачі. Монада з покривами забезпечення життєдіяльності є ядром об'єкта, системи, живого створіння. Покрови, що забезпечують виконання задачі, найчастіше варіативні і структурно і функціонально (і за будовою, і за дієвістю).

Варіативність, змінність, різноманітність – обов'язкова умова будови периферії. Співвідношення між стабільною і варіативною частинами визначається числом золотого перетину (1 до $0,618$, або $1,618$ до 1). Відношення варіативної частини до стабільної називається коефіцієнтом випадковості (стохастичності), визначається порогом протікання і, в залежності від умов протікання, лежить в межах від нуля до $0,382$. Рішення задачі переводить варіативну частину в стабільну і монада набуває додаткового покрову, або ж розбудовує уже присутні. Розбудова Монади, її покровів, відбувається за фрактальним принципом. Так само, як Всевишній створює, народжує монади, першопочаткові зразки – інформаційні модулі всіх майбутніх об'єктів Всесвіту, так на кожному наступному рівні будови боги цих рівнів створюють зразки покровів даного рівня, їх матеріального, інформаційного і духовного наповнення. При наявності зразка необхідного виду матеріальності і достатнього енергетичного потоку розбудова

покрову відбувається за фрактальним принципом (куди не глянеш, скрізь одне і теж) до меж визначених порогами протікання процесу.

Кожна монада є центром конденсації, «центром зборки» необхідного для рішення задачі інформації, технологій, інструментарію і матеріальності. Вона не лише центр тяжіння, а й вектор спорідненості. З цього приводу Всевишній словами Христа говорить: *Просіть і дано буде вам, шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам; бо всякий, хто просить отримає і хто шукає – знаходить, і тому, хто стукає, відкривають . А ще: хто має, тому дано буде і буде в нього достаток, а хто не має, у того буде забрано і те, що має Бо кожний може розбудувати лише те, для чого народжений: майте віру в Бога. Істино кажу Вам: хто вірить і не засумнівається в серці своєму, а буде вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому. І все чого не попрохаєте в молитві з вірою отримаєте.*

За законом Кар(м)и всяке відхилення від Шляху Даного впливає на подальший перебіг подій, на стан, структури і можливості об'єкта в майбутньому. Можна відхилитись, порушити закони розвитку Всесвіту, можна діяти всупереч своєму призначенню, своїй долі, можна діяти не за законами оточуючого тебе і впливати руйнівним чином на оточуюче середовище і перебіг подій навколо за власним бажанням і розсудом. На рівні людини – це **чотири гріхи**: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний гріх- у поїданні братів наших менших, у негативному впливі на життя на планеті, батьківський – у тому, що гріхи батьків впливають на родову гілку до четвертого коліна, доки Природа .” не виміє” зламане і порушене. Суспільний гріх полягає у тому, що Людина залежить від соціального середовища існування і живе за його стандартами (ефект білої ворони; серед вовків жити – по вовчи вити). Власний гріх – це особисті рішення і поступки, що негативно впливають на оточуючих і їх долю, на життєві процеси на Землі, на майбутнє Людства. Якщо перші три гріхи опосередковані і відносні, то останній є особистим і карається найтяжче. Коли людина йде своїм Шляхом Даним , то їй вчасно зустрінеться і необхідна книга, і лікар, і вчитель; коли ж ні, то переслідуватимуть невдачі і синці, хвороби і втрати, як наслідки зради Шляху Даного.

На Шляху Даному людину очікують закони відповідності Шляху і захисту (Покрови), закони сходження до Всевишнього і очищення на ньому. На Шляху Даному ідучий по ньому знаходиться під захистом Покрови. Всевишній лише попереджає: *не бійтесь вбиваючих тіло, і потім не в змозі більше нічого зробити. Бійтесь того, хто душу Вашу може ввергнути в геєну. Але: від всякого, кому дано багато, багато і вимагається, і кому багато довірено, з того більше спитають.*

Найважливішою заповіддю на Шляху Даному є « не нашкодити ні в думках, ні в почуттях, ні в справах своїх живому і розумному Всесвіту, зробити все для єднання божого і людського в Сварозі, творити осяяне розумом і духом майбутнього, жити за законами жертвовності перед Родом, Людством, Планетою, Всесвітом, Всевишнім». Чи може зберегти життя клітинка організму , якщо загине тіло? Можна тимчасово стати клітинкою ненажерливої і смертоносної пухлини, що руйнує тіло. Але загине Родова гілка, і не повернуться батьки на Землю, загине Людство і стане мертвою планета, загине частина Всесвіту. А тому Господь звертається до нас в душах наших: “... Син Людський не для того прийшов, щоб йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох”. В справі служіння Всевишньому і Людству: “кожний, хто возвеличуватиме себе, принижений буде, а хто принизить себе – возвиситься”. Господь попереджає: “Не збирайте собі скарбів на Землі, де міль і тля руйнують, і де злодії підкопують і крадуть, але збирайте собі скарби душі і серця, які ні міль, ні тля не зруйнують і злодії не вкрадуть. Бо де скарб твій, там буде і серце твоє”.

Не просто і важко йти Шляхом Даним. Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя і небагато знаходить його. Стережіться лжепророків, які приходять до вас в одежі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах і по справах їх пізнаєте їх – попереджає Господь. Бо якщо дерево добре, то і плід його добрий, а дерево погане і плід його поганий. По плоду пізнається дерево ... Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зле, бо від надлишку серця говорять вуста його. Необхідно , щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

І далі Господь говорить: Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам пересичені нині! Бо жадатимете, нічого не вартого. Горе вам, хто сміється над іншими нині! Бо заплачете і заридаете. Горе вам, коли люди говорять з вами улесливо і про вас похвально! Бо так було з усіма, хто підносить себе, і з лжепророками в усі часи. Пам'ятайте, що все, що дано людині, дано на час виконання задач Шляху Даного , для служіння людям, живому Всесвіту, Всевишньому. Для чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Господь . Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте непотрібних дарів. Перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Не зважаючи на полярність всього сутнього Господь кличе до єднання, щоб світу цьому не зруйнованому бути. Бо всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, і якщо Сатана розділиться сам в собі, то як встоє царство його? Господь говорить: Бо де двоє, чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них і з ними. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Так і Всевишній в усіх проявах своїх. Отож «що Бог поєднав, того Людина нехай не зруйнує». І те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Господь судить не по переконанню людей, а по справах їх. Той, хто слугує ближньому, слугує Богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Великого значення в будові Світу Яві надається принципу відповідності. Бог закликає: “де скарб твій, там і серце твоє”, де серце твоє там знайдеш і свій скарб”. А тому “ стукайте і відкриють, просіть і дано буде, шукайте і знайдете. І в кого є, тому і добавиться, а в кого немає – і останнє відніметься. Бо якщо хто не народжений від води і Духа, не зможе увійти в царство Божє. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духу є Дух. Не може мертва народити живе, а нерозумне – розум. Жива і розумна людина може народитись лише в живому і розумному Всесвіті. Люди давно помітили: «з ким поведешся – від того і наберешся». Людина може відчувати себе і поводити себе як людина лише серед людей. Які твої друзі, такий і ти сам, і по справах їх пізнаєш їх.

Походження і будова людини

Існує декілька теорій походження і будови людини, але більшість із них спрямована на біологічний аспект, на ту структуру, що сприймається нашими органами збору інформації і усвідомлюється розумом. Лише деякі з них роблять спробу заглянути глибше, але й вони дають викривлений, досить далекий від реальності погляд на дійсність. Не претендуючи ні на беззаперечність, ні на повноту розуміння тайни людського буття, спробуємо поглянути на будову людини через призму фундаментальних законів і принципів будови нашого Всесвіту.

В попередніх розділах мова йшла про те, що Всесвіт є організованою, цілісною, консервативною, живою і розумною системою, яка може існувати і еволюціонувати завдяки енерго-інформаційному приводу, джерело якого знаходиться за межами нашого Всесвіту. Особливістю дії цього ЕІП є те, що кожної найменшої частки будови Всесвіту, як би далеко (з нашого погляду) вона не була, він торкається одночасно (в одну і ту ж мить).

Щоб уявити, як це може бути, звернемось до знайомих усім математичних образів. Так рівновіддаленими від центра двовимірного круга будуть точки одновимірної лінії кола, обмежуючого круг. Рівновіддаленими від центра тривимірної кулі будуть всі точки двовимірної поверхні сфери. Якщо уявити чотирирівимірну кулю, то від її центру на однаковій відстані будуть знаходитись всі точки тривимірної поверхні цієї кулі. Тож, при знаходженні джерела енергії, яка розповсюджується з однаковою швидкістю, в центрі такої сфери, потік енергії пройде через кожную точку Всесвіту одночасно. При цьому те, що ми розуміємо як «радіус» сфери, змінюється, збільшується, зменшується, еволюціонує; є тим, що ми сприймаємо як час, як «координату простору, що тече». З іншого боку цей процес можна уявити як хвильовий процес розвитку Всесвіту, в якому періоди розширення змінюються періодами стискання, як «дихання живої, розумної істоти».

Розглядаючи дану модель, необхідно чітко уяснити важливу її особливість. Якщо всі точки тривимірного Всесвіту рівновіддалені від центру чотирирівимірної сфери його буття, то в цій тривимірній оболонці кожна точка може бути центром тривимірної кулі з двовимірною поверхнею, відстань до кожної точки від центру знову одна й таж. Завдячуючи саме такому принципу будови Всесвіту він може існувати і функціонувати як єдине ціле. Більше того, саме в цьому принципі відображений фундаментальний принцип експоненціальності всіх змін (процесів) у Всесвіті.

Нагадуємо, що згідно з принципом експоненціальності швидкість протікання процесу завжди пропорційна потенціалу, що є на дану мить. Якщо з бочки витікає вода, то швидкість витікання пропорційна висоті рівня води на дану мить в бочці. Одночасно прискорення течії пропорційне швидкості на даний момент і так далі.

Так само, як точки $(n-1)$ -мірної поверхні n -мірної кулі рівновіддалені від центра по ступенях зменшення мірності, так і швидкості «розбігання» точок на поверхні одна від одної пропорційні «збільшенню-зменшенню» радіуса. І якщо зміни в просторі відображені числом π , то швидкості змін – числом e . при цьому зміна об'єму (радіуса) n -мірної кулі веде до змін в $(n-1)$ -мірній поверхні, зміни $(n-1)$ кулі до змін в $(n-2)$ поверхні, і так далі. І те, що є швидкістю в об'ємі, те буде прискоренням на його поверхні.

Незалежність (абсолютність!) значення прискорення від системи координат у нашому $(3+1)$ - мірному Всесвіті ймовірно пов'язана зі «швидкістю» світла, з його постійними значеннями або, що теж саме, із пропорційною зміною швидкості світла зміні «радіуса» нашого Всесвіту.

При фіксованому «радіусі» кулі зміни можливі на її поверхні і це сприйматиметься як відсутність «часу» в «сфері» і його наявність на «поверхні». В залежності від того як і скільки координат «течуть», змінюються – можна говорити про кількість координат часу, розуміючи при цьому їх стадіальну відмінність.

Розглядаючи модель «кулі – сфери» варто не забувати теорему Остроградського – Гауса для нашого тримірного світу: «подвійний інтеграл від якогось параметра по поверхні дорівнює потрійному інтегралу від похідної даного параметра в об'ємі». Мається на увазі, що всякі зміни в нашому тримірному просторі Всесвіту тісно пов'язані з подіями в чотиримірній кулі Всесвіту; що, в свою чергу, є лише поверхнею «кулі» більш високого порядку.

Якщо «кінець» радіуса n -мірного простору на $(n-1)$ -мірній поверхні (перетин сфери) є точкою, то ця точка є джерелом розвитку системи в цілому $(n-1)$ -мірному шарі простору-часу.

Для тих, хто уявив запропоновану модель будови n – мірних світів, неважко буде зрозуміти будову живого, в тому числі і людини.

Раніше вже йшла мова про принцип монади в будові Всесвіту, де під монадою розумілась інформаційна модель системи (чи об'єкта), що створюється. Розмову про будову людини маємо почати саме з «монади» людини, як n – мірного об'єкта в n – мірному просторі.

Говорячи про монади, не слід забувати, що кожна монада є «похідною» від монади більш високого рівня і сама є «батьком» монад, яких вона народжує – створює, як своє продовження і свою розбудову.

Монади людей «народжуються – створюються» тим Високим Духом, що є Монадою нашої планети Земля з числом координат сім свого простору існування. В шестимірному просторі Монада планети створює свій «одяг із шестимірної матеріальності простору з $n=6$. Саме в цьому шарі простору – часу знаходяться монади людей, неділимі і безсмертні (в рамках часу життя – існування Монади Землі) духовні одиниці, найвищі їх Я.

Монада Землі є «продовженням», джерелом «Монади Сонця», що існує в 10-ти мірному просторі! Вищі планети, ті що мають власні планетарні системи, створюються монадами восьвимірного простору. Під вищими планетами розуміють тих «дітей» Сонця, які в майбутньому самі розвинуться до стану зірок із своїми планетними системами.

Монада людини створює собі «тіло – покрив» із матеріальності п'ятимірного простору. В свою чергу вона народжує - створює монади в цьому просторі, які розбудовують себе із матеріальності чотиримірних просторів. Якщо п'ятимірна матеріальність називається «шелът», то чотиримірна «астрал». Саме монада

«шельту» із «астральним» покровом носить назву «душа». На відміну від «безсмертної» монади «душа» існує доти, доки не виконає своєї задачі в «існуванні – житті» монади.

В книзі «Роза Миру» Даниїла Андрєєва ця матеріальність називається шельтом. Але необхідно мати на увазі, що форми матеріальності в цьому, п'ятимірному шарі (світі) простору – часу такі ж різноманітні, як і в нашому тримірному «фізичному» просторі, який ми сприймаємо як сферу свого буття.

В деякій мірі аналогами цієї різноманітності можуть бути три стани речовини, одного рівня будови, або різні поверхи її будови (ядерний, електронний і гравітаційний – із відомих нам). І навіть на одному рівні вони можуть відрізнятись так само, як клітинки рослин від клітинок тварин.

На відміну від шельту, який створює сама монада, астральну складову допомагає їй будувати Монада Землі (як насінина рослини розбудовує себе із матеріальності ґрунту в якому вона проростає і росте).

Астральне тіло є інструментом тіла шельту. Саме в ньому зосереджені здібності духовного бачення, слуху, нюху, глибинної пам'яті, здібності спілкування з іншими видами життя і розуму, відчуття космічних панорам і перспектив та можливість переміщення поза фізичним простором – часом (не по поверхні, а через об'єм).

Життя душі схоже на час існування яблука на яблуні, або на час функціонування різних залоз в організмі живої істоти і може вимірюватись тривалістю від одного життя людини до часу існування самої монади.

Чотиримірне «тіло – астрал» відтворюється за допомогою Духу Сонця, його «дихання – випромінення», тіло фізичне шляхом створення проміжної структури, що носить назву ефірного тіла, або «біополя». Без останнього життя неможливе в світах три і чотиримірних. І коли душа зі своїм ефірним покровом залишає світ земний, на Землі залишається лише її фізичний одяг – труп.

Говорячи про семимірний світ монади Землі, маємо згадати сім сфер Піфагора. Що мав на увазі Піфагор невідомо, але в книзі «Дзіан» читаємо:

З Семи – перший проявлений, шість скриті. Два проявлені – п'ять скриті. Три проявлені – чотири скриті. Чотири відкрились – три скриті. Чотири і один (узам) дріб проявлені, Два і половина одного скриті. Шість мають бути проявлені, Один залишиться в стороні.

Нарешті Сім Малих Коліс, що обертаються затвердяться: кожне колесо народжує інше.

Допомагає душі у створенні тіла фізичного велика стихіаль (монада) людства, що (ліпить) творить із тривимірної

матеріальності «дерево Роду», в якому зберігаються і примножуються особливості Роду через «гілки-тіла» його Монади.

Фізичне тіло може створюватись «душею» від одного разу до багатьох втілень, впродовж часу виконання задач Шляху Даного, при цьому ефірне тіло, як інструмент розбудови фізичного, зберігається.

Так само, як час існування фізичного тіла обумовлений з одного боку задачами душі, а з іншого законами організації фізичного світу, так і час існування кожного з «тіл» залежить від його задач і законів існування того матеріального світу, з матеріальності якого він створений.

Геніальною можна вважати здогадку відомого астронома Козирєва про природу випромінення Сонця. Козирєв стверджував, що дійсним механізмом світимості Сонця (як і життєдіяльності всіх небесних тіл) є не механізм термоядерних реакцій, що є додатковим, а потік енергії – часу, що переливається через «греблю» гравітаційного поля Сонця. (Можна лише додати, що Сонце на потоці часу – енергії, текучої координати його монади, створює ЕІП - колеса енерго-інформаційних пар, що живлять планети).

Монада до початку життєвого циклу представляє собою консервативну систему сталої структури. Попадаючи в потік енергії якогось фізичного параметру (енергії одної фізичної природи) і утворюючи із зовнішнім середовищем два структурно різних середовища, монада починає розбудовувати себе. При цьому вона хоча б по одному із фізичних параметрів перестає бути «консервативною», починає змінюватись, виникає замкнутий «контур – потік» цього фізичного параметра. Виникає «локальний час» події, що розгортається, починається відлік часу життя монади.

Прикладом монади, як консервативної системи, може служити насінина. Але після того як її кинули в відповідне життєдаєне середовище, вона розконсервовується, починає змінюватись, утворюючи своє кільце (контур) життєдіяльності. В рослині, що розвивається, інформаційний «портрет» монади «скрізь» і «ніде». І так до тих пір, доки не закінчиться цикл перетворень і на новому контурі за принципом «фрактальності» не будуть закладені монади нових циклів (того ж рівня), нові насінини.

Коли говоримо про те, що в рослині монада «скрізь» і «ніде», варто згадати вислів: «Дух предвічний» присутній там, де відсутній, і відсутній там, де присутній.

На контурі життєдіяльності монади якого завгодно рівня в залежності від наявного ресурсу «народжуються»-виникають «монади» (від одної до, іноді, майже незчисленної кількості)

нижчого рівня. Похідні монади цього і наступних рівнів функціонуватимуть і розвиватимуться на потоках енергії інших фізичних параметрів. Але для їх життєдіяльності необхідною умовою є наявність середовищ їхньої природи для утворення наступних контурів енерго – інформаційних пар (в консервативному стані - монад).

Ще однією важливою рисою (особливістю) життєдіяльності (функціонування ЕІП – енерго-інформаційної пари) є точки входу в контур ЕІ потоку і точки виходу з нього. Необхідно мати свого роду «два полюси» по життєдайному параметру.

Прикладом «полюсних» систем може бути як сама людина, так і кожна жива істота, в тому числі і такі об'єкти, як планети і зірки. Як в організм людини входить потік речовини, енергії і інформації, та виходє з неї уже в трансформованому стані, так все відбувається і в життєдіяльності планети (згадаймо її полюси).

В своєму розвитку кожна монада еволюціонує до обумовленої складності розбудовуючи контур своєї життєдіяльності до рівня необхідного як для самовідтворення в монадах наступних поколінь, так і для виконання задач, що покладені на неї.

Маємо на увазі розбудову всіх ланок, всіх систем – складових необхідних для функціонування даного контуру життєдіяльності. На прикладі людини (і всього біологічно – живого) можемо говорити про сім найважливіших систем: збору і обробки інформації; енергетичну, транспортну, імунно-захисну, переробки зовнішніх ресурсів до стану необхідного для підтримки структур організму (травлення); видалення відпрацьованого і самовідтворення.

Кожна наступна ЕІ пара, кожна монада наступного, нижчого рівня повинна мати в складі свого контуру життєдіяльності (КЖД) обов'язкові ланки життєзабезпечення, а також ланки необхідні для виконання поставленої задачі (або задач).

В кожному «тілі» є свої «входи» і «виходи», свої «органи» збору і обробки інформації, і так далі.

В залежності від рівня монади змінюється фізична природа і структура кожної з необхідних, обов'язкових ланок КЖД, але вони присутні в усіх «тілах»: чи це фізичне (біологічне), чи астральне, чи ментальне (інформаційне), чи духовне, чи якесь інше.

Говорячи про «тіла» як ЕІП, що утворюють КЖД, необхідно пам'ятати, що «нижні» кільця крутяться на потоках вищих контурів, але можна спостерігати і зворотній процес, коли малі колеса крутять великі.

Цей ефект відомий і необхідний при виникненні і розбудові егрегорів і «рукотворних» богів.

Ще однією особливістю живого є його організація за принципом «критичного порогу»: кожний живий об'єкт, кожна монада може розбудовувати себе лише досягнувши «повноти» в просторі свого існування. Вона не може прорости в інші світи до тих пір, поки не перетвориться в повноцінну монаду, здатну виконати покладені на неї функції в циклі становлення і самовідтворення.

Кожна монада має два кільця життєдіяльності: внутрішнє (або ядро системи) і зовнішнє (периферія). Якщо внутрішнє підтримує структури і життєдіяльність тіла, то зовнішнє має забезпечити його ресурсами, необхідними для життєдіяльності і виконання задач призначення монади. Зрозуміло, що організація і функціонування зовнішнього «тіла» неможливі після руйнації (смерті) тіла внутрішнього. Але в разі набуття зовнішнього контуру повноти монади, воно (вона) може існувати деякий час самотійно за рахунок внутрішніх резервів і ресурсів тіл своїх покривів.

Різноманітність і дивовижність живого в тому, що «загибель» одного з «тіл – покривів» не обов'язково веде до загибелі його зовнішніх «тіл – покривів». Так само, як і відрубаний кінець деяких рослин не гине, а проростає самотійною рослиною, так і тіла, що залишились без своєї «серцевини», приєднавшись до енерго – інформаційного потоку, на якому «жила» і діяла серцевина, можуть її відновити.

Інакше кажучи, умова безперервної прив'язки монади до ЕП своєї внутрішньої обумовленості не є обов'язковою, найчастіше вона є періодичною як в просторі, так і в часі.

Кожне «тіло» залежить від свого вищого «Я» і має відносну «свободу» в реалізації вибору варіантів життєдіяльності в межах двох порогів: нижнього і верхнього. Досягнувши нижнього порогу, або опустившись нижче нього, об'єкт не може виконувати свою задачу, перестає бути монадою. Досягнувши ж верхнього, він може на час «від'єднатись» від потоку живлення і функціонувати самотійно до вичерпання ресурсів, тобто до нижнього критичного порогу.

Наше зовнішнє фізичне тіло руйнується, але «внутрішні», вищі, залишаються. В той же час, так само як ми можемо зняти на деякий час одяг, так і «душа» для виконання деяких задач (або щоб змінити одяг) може «покинути» тіло і знову повернутись до нього. (Правда для цього необхідно мати дві речі: «одяг» не повинен ніде бути частиною «самого тіла» і в деяких місцях «розстібатись»).

Кожне «тіло – покрив» має два «критичних пороги». Опускаючись до «нижнього» монада вищого Я «жертвує» зовнішнім тілом, бо не має можливості підтримати його життєдіяльність. Досягнувши верхнього, вона отримує можливість

«ділитись» і самовідтворюватись на рівні свого існування, або ж розбудовуватись через тіла – покриви.

При зміні параметрів, або при виснаженні ЕІ потоку, руйнуються і «кільця» потоків, що виникли і функціонували на цьому потоці.

Розглядаючи життєдіяльність якого завгодно з «тіл – покривів», важливо усвідомити дві особливості. Тіло – покрив функціонує на ЕІ потоці «текучої» координати вищого попереднього «Я» і це є «духом» життя. Другою особливістю є наявність двох контурів життєдіяльності і відповідаючих їм двох блоків інформаційного забезпечення кожного «тіла – покриву».

Про особливості інформаційного забезпечення життєдіяльності людини говорить Гьоте: «якби в свідомості людини не було «матриці» кольорового бачення, вона б ніколи не побачила цей світ «кольоровим», бо не існує ні «пофарбованих» атомів, ні «пофарбованих» променів. Різнокольоровий світ – це світ нашого сприйняття в межах «програмно – інформаційного» забезпечення».

Означені два блоки носять назви свідомість і «підсвідомість». Підсвідомість прив'язана до нашого «внутрішнього» тіла, до нашого вищого «Я» і через нього до його $n+1$ простору життєдіяльності, до інформаційних структур і потоків цього простору. Підсвідомість – це інформаційний блок, що має забезпечити функціонування нашої монади, нашого вищого «Я» в просторі його розбудови (по відношенню до людини – в фізичному, тривимірному світі).

Ідею «матриць» Гьоте розвиває З.Фрейд в своїй концепції «архетипів», а згодом – його учень К.Юнг в теорії «ейдосів», вічно існуючих «живих» блоків інформації, життєзабезпечуючих існування людини (і всього живого) в цьому світі. Ще раніше про теж саме знаємо від Г.Будди: Всесвіт побудований на фундаменті дхарм – вічно існуючих принципах і законах будови світів, яким підкоряються навіть «боги».

Свідомість – це блок програм на розбудову людини, її монади в просторі існування тіла – покриву, в фізичному світі. Це блок програм на призначення людини і на забезпечення можливостей реалізації цього призначення. І так само, як на рівні свідомості ми спілкуємось один з одним в цьому фізичному світі, так і на рівні підсвідомості ми можемо спілкуватись в просторі нашого вищого «Я» з «Я» інших людей і істот.

Блок програм свідомості, призначений для реалізації життєдіяльності вищого «Я» в фізичному світі часто називається «ангелом – зберігачем». Якщо людина будує свою життєдіяльність у відповідності до «Шляху Даного», «програм» свідомості, то все йде згідно плану і ангел – охоронець

«турбується» про неї, і, навіть, попереджує про «негативні» наслідки; якщо ж та збилась зі «Шляху», немов би оберігає і захищає. Але в даному випадку «захист» іде від вищого «Я» через інтуїтивне тіло, або ж через підсвідомість, через зв'язок нашого «Я» з «Я» інших сутностей.

Можливість «спілкування» нашого Я (нашої душі) в просторі його існування з іншими «Я», можливість збору інформації в світах існування душі, називається «інтуїцією», за яку відповідає «інтуїтивне тіло» (швидше «система зв'язку між підсвідомістю людини і свідомістю-«інтернетом» планети).

Розглядаючи особливості розбудови живого, розумного Всесвіту, необхідно звернути увагу на два шляхи розвитку всього живого! На першому вища монада, розбудовуючи себе, проростає своїм «корінням» у нижчі світи. І це є «ієрархією Світла» зверху. Але є і зворотній шлях, коли «тіло – покрив», монада нижчого рівня, починає себе «розбудовувати» за рахунок інших монад і простору їх життєдіяльності до простору тіла – покрову монади більш високого рівня.

Розбудова монади знизу, її зростання і діяльність може йти в трьох аспектах: фізичному, інформаційному і духовному, але необхідною умовою є досягнення в сумі усіх складових рівня необхідного простору життєдіяльності монади більш високого рівня. При цьому варто згадати два вислови І.Христа: «ненароджений зверху» не зможе піднятися до вищої «сутності» і «не збирайте скарбів (фізичних) на землі, бо на небі вони не потрібні». В першому вислові мова йде про якість притаманні вищому «Я», але вищі «Я» різні у різних людей (мається на увазі не тільки мірність першостворених монад, їх багатопверховість, а й рівень задач, що вирішується ними). В другому вислові знаходимо розуміння того, що структури і якості тіл – покривів не годяться для будови «тіла» і території життєдіяльності того вищого Я, дорости до якого прагне душа, розбудовуючи себе до «гори», до Горнього, до Вишнього.

На першому шляху всі вищі «Я» по відношенню до першопочаткової монади людини, її особистого «я», мають божественний статус, це ієрархія богів зверху. На другому шляху монада, що високо піднялась (розбудовуючи себе «вгору»), монада, що змогла стати тілом – покривом монад вищих «Я», теж набуває божественної сутності і це називається ієрархією богів знизу, а самі боги цієї ієрархії «рукотворними» (якщо в їх створенні приймають участь монади великої кількості людей) Можливий також варіант «самозростання», коли монада, завдячуючи внутрішній спрямованості і наявності необхідних ресурсів, змогла розбудувати сама себе до рівня вищих «Я». Ще одним варіантом є можливість для монади вищого «Я», не розбудовуючи себе, не створюючи

«тіла – покриву», вселитись в «пустий» дім, або вигнавши чи знищивши господаря.

Все, про що говоримо у відношенні до людини, стосується монади «тіла – покриву» сутності якого завгодно рівня.

Розглянуте явище, в значній мірі негативне, має і позитивний зміст. Коли людина (чи інша істота високого рівня) самовідтворюється (за принципом фрактальності) в своїх дітях, то їх тіла – покриви можуть бути «пристанищами» монад того ж родового дерева, що позбулись «одягу». За відсутності претендентів, або ж за інших обставин, новий дім може бути використаним людиною іншого родового дерева (на ТЖД одної людини може прорости коріння іншої). І тоді кажуть: генетично це твоя дитина, але її душа має інших батьків.

Розбудова і існування монад n-мірної сутності в світах нижчої мірності пов'язана з наявністю ресурсного забезпечення матеріальності того чи іншого світу. Іншими словами, кожне наступне «тіло – покрив» будується з різних видів матеріальності (від найтоншої першого покрову монади до найгрубішого останнього при зменшенні числа просторово-часових координат). І якщо монада Землі є семимірною, то матеріальність, яку вона може «створити», «представити» для монади людини буде шестимірною, а сама монада людини може розбудувати себе в світах п'яти і нижчої мірності матеріальності.

Наявність необхідних ресурсів життєдіяльності, чи їх відсутність, легко відстежити по балансу приросту структур. Якщо приріст уповільнився, або ж він відсутній – це тривожна ознака, особливо в межах часу циклу життєдіяльності (мається на увазі відповідність часу життя – часу виконання функцій покладених на систему). Одним із варіантів старіння системи (чи недостатчі ресурсів) є дисбаланс приросту – відмирання. Так на рослинах, що закінчують життєвий цикл, приріст буде меншим кількості засихаючих галузок.

Розуміння цього аспекту будови живого, розумного Всесвіту дає розуміння процесу поновлення порушеної якимось чином життєдіяльності людини (і не тільки). Кожне тіло людини має свою матеріальність, свої органи життєдіяльності і свою структуру. Відновлення нормальної життєдіяльності, його лікування, неможливе засобами придатними для іншого тіла. Кожне тіло людини має лікуватись своїми засобами: фізичне (біологічне) – фізичними (фармацевтичними, фізико – механічними, електромагнітними і так далі); інформаційне – інформаційними (на «віруси» необхідно мати «антивірусні» програми); духовне – творчістю, емоціями, біополями (зв'язку душі з біотілом), ЕІП Сонця і біополями споріднених живих істот.

Завершуючи цей невеликий огляд будови і розвитку життя, необхідно звернути увагу ще на два питання: На «принцип антропності будови Всесвіту» і на принцип «хвильового перебігу життя в ньому». Незрозуміла для більшості «вчених» неймовірна будова Всесвіту (і Землі), що немов би запрограмована під «народження» і життєдіяльність людини в ньому, стає зрозумілою з позицій будови саме живого і розумного Всесвіту.

Хвильовий принцип буття всього існуючого пов'язаний з «хвилями» життя – буття самого Всесвіту, з його народженням, еволюцією і згасанням.

Хвильовий принцип на рівні буття людини (і інших біоістот) простежується як «реакція» Білоусова – Жаботинського (накопичення ресурсів – їх витрата – нове накопичення і т.д.), або як хвильовий характер функціонування біоценозів, наприклад взаємозалежність множин «вовків – гризунів». Багато гризунів – є ресурс для розмноження вовків. Більше вовків – менше гризунів – зменшується і кількість вовків. Знову збільшується кількість гризунів – процес повторюється (звичайно при незалежній ресурсній базі життєдіяльності гризунів).

Усе, про що йшла мова вище, не є беззаперечною моделлю будови і функціонування життя у живому, розумному Всесвіті. Це лише людський погляд на світ нашого існування під кутом сучасних уявлень про нього. Але з кожним наступним кроком у світорозумінні і в світосприйнятті Всесвіту і себе в ньому, людство буде невпинно наблизатись до розгадки дива життя, своєї сутності і свого призначення на Шляху до Горнього, до Вишнього!

Виховання і освіта

Одним із важливих принципів будови Всесвіту є принцип критичного порогу (критичного значення визначального параметру). Згідно з цим принципом система, що не має (або не набула) необхідного запасу ресурсного забезпечення (матеріалів, енергії, інформації, інструментарію, технологій, виконавців), або «критичного», не зможе виконати поставлену задачу і перейде в стан «хаосу», «сміття» (зруйнується). Тож кожен об'єкт, кожна система, що має виконати конкретну задачу, з самого початку мають той ресурс, що необхідний, в тому числі те інформаційне наповнення, яке можна назвати програмним забезпеченням, або долею, Шляхом Даним.

В «живій» природі найчастіше значення критичного порогу зумовлене золотим перетином – числом ϕ ($\phi = 0,618\dots$). Все інше, можливості вибору і варіацій на Шляху Даному, знаходиться в області $(1-\phi) = 0,38\dots$ від максимального наповнення життя. Та, не зважаючи на досить значні можливості волевиявлення, людина надзвичайно рідко їх використовує. Найчастіше люди «пливуть за течією» не шукаючи власного шляху в житті.

Народжуючись, людина уже має свій, притаманний лише їй ресурс у вигляді її «тіл-структур» і, відповідаючого їм, програмно-інформаційного наповнення. В той же час на кожному поверсі буття у людини є поле власних рішень, поле пошуку, діяльності і варіацій на Шляху Даному. Зміст цього пошуку, наповненість і якість Земної школи залежить від виховання і навчання дитини, від того, що в ній «сховано» і чим «освічене» її життя.

Від самого початку життя людини визначається її «Шляхом Даним», ядром якого, кінцевою ланкою, є вирішення задач, заради яких вона прийшла на Землю. І все, що їй дається для цього, визначає її можливості. В усі часи Шлях людський пролягав між трьох понять: можу, хочу, треба. Надалі можливості від народження і можливості, що людина отримала в результаті своєї зовнішньої розбудови, наповнюють поняття «можу».

Під зовнішньою розбудовою людини слід розуміти її фізичну розбудову (фізичний інструментарій, технології, помешкання), ментальну (знання) і духовну (перш за все творчості).

Але «можу» в силу плинності і варіативності життя Всесвіту в цілому (свобода волі, умовно в межах $(1-\phi)$, присутня на всіх його поверхах) не завжди відповідає поняттю «треба» на даний момент. Більше того, багато в чому людина повинна вирішувати питання, що взагалі виходять за межі її Шляху. В цьому випадку домінуючим у житті стає не «можу» і не «хочу», а «треба».

Іноді життя вимагає «копати» лопатою безмежне поле», а іноді «трактором орати маленький огорог».

Поняття «треба», як і поняття «можу», ділиться на «треба» для вирішення задач Шляху Даного і «треба» для вирішення найчастіше передбачуваних задач даного моменту. Теж саме відноситься і до третього поняття «хочу». Але, на відміну від попередніх, «хочу» має одну складову як необхідність поповнення життєвого (по всіх «тілах») ресурсу, а друга забезпечити запас, краще всього «безмірний».

«Хочу» відноситься до принципу розбудови території життєдіяльності і має два напрямки (вектори): розбудова від ϕ до одиниці (це позитивний напрямок) і понад одиницю – що потребує вкладу ресурсу в те, що не буде використане і перетвориться з часом в «сміття», але забере дуже важливі ресурси для розбудови життя в цілому.

Всі три складові (можу, хочу, треба) відносяться до кожного з «тіл» людини, і кожне з «них» має своє ф (золотий перетин); і, відповідно, ту частину, яку необхідно розбудувати під «задачі системи». Саме до цієї частини і відносяться такі важливі поняття як «виховання» і «освіта».

Розбудову кожного з «тіл» можна розглядати в трьох аспектах: внутрішньої розбудови, зовнішньої (під функціонування в даному середовищі) та – під задачу. Під внутрішньою розбудовою будемо розуміти поповнення «ядра-ф» до «критичного» рівня і будемо називати цю складову «генотипом». Розбудову людини в плані пристосування до умов життя і праці - «фенотипом». Розбудову під суспільство – «соцтипом», розбудову під задачу – «особистістю».

Розбудова «генотипу» процес надзвичайно повільний (поки що людством не контролюється) і займає «історичні» відрізки часу співрозмірні з періодами життєдіяльності етносів. «Генотип» формується зовнішнім середовищем і задачами призначеними даному етносу. Мається на увазі, що людина повинна відповідати тим комунікаціям, які забезпечують її інформацією, енергією, іншими необхідними життєвими ресурсами. В даному відношенні «генотип» споріднений з поняттям «родової гілки» (родового дерева) і відіграє роль не лише фізичної складової, але й «програмного» забезпечення (матриць, ейдосів, дхарм, архетипів і т.п.), відповідаючого генетичним структурам.

На децю спрощеному прикладі вказані аспекти можна представити як розбудову якоїсь машини. Чим складніша задача – тим більше «доробок» необхідно зробити в системах внутрішнього забезпечення функціонування машини («генетичне» ускладнення), в системах що відповідають за життєздатність в зовнішніх умовах (фенотипна розбудова) і в системах призначених для виконання задачі. Про «генотип» в народі кажуть «якщо вродилось «порося», то «свинєю» стане, а «конем» - ніколи», «горбатого» могила виправить», та тому подібне. Про «фенотип» - «з ким поведешся, від того й наберешся», а про «соцтип» - особистість: «хоч кілок на голові теши – а він все одно своє робитиме».

Важливою особливістю «генотипу» є психотипи, а саме: холерики, сангвініки, флегматики і меланхоліки. У холериків процеси збудження нервової системи привалюють над «гальмівними», а тому холерики швидко «спалахують» і так же швидко гаснуть. У флегматиків усе «навпаки», а «сангвініки» врівноважені і витрачають енергію найбільш раціонально. Наявність, притаманність людині того чи іншого «психотипу» уже характеризує той клас задач, які вона здатна вирішувати (перш за все в часі).

Якщо порівняти людину з бігунами «на різні дистанції», то «холерики» мають бігти короткі, «сангвініки» - середні, а «флегматики» - довгі і марафонські.

Дещо в стороні знаходиться четвертий психотип – меланхоліки. Це тип закритий, немов би відсторонений від перебігу життя; тип, що перебуває в якомусь «очікуванні», без змоги втрутитись в перебіг подій.

«Генотип» визначає можливість виконати задачу, як алмаз необхідний для того, щоб, огранивши його, отримати «діамант». Огранка «алмаза» - це процес «виховання» і «освіти» у людини. Але якщо з самого початку замість алмазу маємо граніт, то, скільки його не грани, «діаманта» не отримаєш.

При наявності необхідного «генотипу», відповідаючого поняттю «можу», формується фенотип, істота життєздатна як в природніх, так і в соціальних умовах. Якщо природні умови впливають на облік людини, то соціальні на його ментальний і духовний стан. На формування фенотипу впливають не лише умови природи і суспільства на даний момент, а й штучно створені середовища під конкретну спрямованість формування людини. Подібні середовища створювались і створюються у вигляді «гітлерюгендів», «комсомолу», шкіл, якими опікуються деякі «релігійні» організації «обрані богом». В подальшому цю складову фенотипу будемо називати соцтипом.

Вплив природних умов легко відстежити на прикладі північних народів, у яких для меншої втрати тепла має бути «мінімальна» поверхня тіла при «максимальному» об'ємі. У південних народів, щоб не було перегріву, все навпаки: довгі сухі ноги, руки, великі носи, вуха. Менш виражений вплив умов праці, але теж помітний: баскетболіст тягнеться вгору, а в шахтаря руки перетворюються в «лопати». Фенотип-соцтип легко відстежується в залежності від професії і виховання. Здалеку легко помітити «кришнаїта», «чекіста», «бізнесмена», «комуніста» та їм подібних.

Соцтип в свою чергу ділиться на «етнічну» і «безлику», інтернаціональну, складові. До етнічної складової (етнотипу) – відносяться ті, хто формується під впливом етнічних інваріантів і в подальшому є їх носієм. До «безликої» складової відноситься та частина суспільства, яка виконує одні і ті ж функції в суспільстві незалежно від етнічних особливостей (мови, етнокультури, генетичної спорідненості і т.д.), яка є свого роду «перекотиполем» і яку Е.Кант називав цеглинками суспільства, що виконують свою роль незалежно від призначення будівлі (точніше Кант назвав їх «сміттям» історії).

Кожний етнос (як і кожна держава, що є виразником інтересів того, чи іншого етносу), для збереження своєї ідентичності і відповідності своєму призначенню, має турбуватись про етнічне

самовідтворення шляхом заохочуваності народжуваності дітей і їх виховання у відповідності до етнічних інваріантів.

Коли сучасні засоби світових комунікаційних систем насаджують інтернаціонально-безликі фізіологічні цінності в якості «демокритичних», необхідно нагадати, що всякий вид інформації є зацікавленим; перш за все для тих, хто бажає все людство перетворити в безлике фізіо-«сміття» і панувати над ним.

Етнічне виховання (більш відоме як національно-патріотичне) будується, перш за все, на етнічних інваріантах, на тій основі, що є запорукою «Шляху Даного» етносу на планеті. Етнічним інваріантам відповідає **етнічний міф**, складовими якого є мова, «морально-етичний кодекс», приклади етнічного виховання (лицарі, богатирі, мудреці, провидці, святі, боги, позитивні і негативні герої, як носії добра і зла, святості і гріха), фольклор і пісні, культи і традиції, історія, бачення свого майбутнього через призму етнічного призначення.

Варто нагадати, що до етнічних інваріантів українця відносяться:

- першопрохідництво і універсалізм;
- комічність думки і пошуку;
- творчість, винахідливість, пристосуваність;
- гармонія в мові, в житті, в діяльності, у взаєминах з природою;
- вчительство.

В залежності від стану етносу наголос в етнічному вихованні надається технологіям захисту, виживання і самовідновлення; розбудови етносу і його території життєдіяльності у відповідності до задач етносу в розбудові і функціонуванні планетарного суспільства. При цьому «школи» виховання (як помешкання душі і свідомості дитини) мають базуватись на етнічних інваріантах з наданням їм тої чи іншої вагомості. В школах етнічного захисту, виживання і самовідтворення домінантними мають бути рід, сім'я, дитинство, їх носії мами-берегині і батьки - захисники-лицарі.

В плані етнічної розбудови необхідно зосередити увагу на впровадженні етнічного міфу в якості основного інструменту виховання. Особливо важливою складовою етнічного виховання є прививка усвідомлення дитиною себе в якості невід'ємної життєдальної частинки етносу, бажання служити йому, захищати, бути провідником свого родового дерева в майбутнє.

Вагомості тим чи іншим питанням виховання надають технології повторюваності, необхідності, зацікавленості, колективності рішення задач, суспільно-етнічної орієнтації.

Етнічне виховання є важливою, але лише частиною процесу формування особистості. Не менш важливими є освіта і духовне становлення людини як особистості.

Освіта має бути розбудовою ментального тіла (свідомості) під «Шлях Даний» і включати в себе три обов'язкові блоки і один

варіативний, по вибору самої людини. До обов'язкових мають входити базова шкільна освіта з формуванням базового світогляду, спеціалізована природничо-етнічна та суспільно виробнича, а також базова для вибраного напрямку спеціалізації індивіда.

В залежності від спеціалізації на Шляху Даному розрізняють манутипи людини. Різноманіття задач, що вирішується людством, породжує та оптимізує різні типи мислення, як і різні структури свідомості. В навчальному процесі кожному манутиму відповідає і свій, пріоритетний принцип навчання, а саме:

- по аналогії;
- по образу і подоби;
- по асоціації;
- шляхом моделювання;
- в якості ланки процесу;
- екстраполяції назовні, модифікації по частинах, інтерполяції в середину;
- шляхом системності і гармонії;
- детермінізму і стохастичності (варіативності).

Розбудовуючи світогляд дитини необхідно притримуватись основних принципів будови і життєдіяльності Природи (і суспільства, як її невід'ємної частини). Прикладом може бути принцип «заперечення-заперечення» в пошуку нового, прогресивного, того, що завжди заперечує старе і реакційне. Але й нове завтра виконає свої задачі, постаріє і само стане гальмом для зростання нового, заперечуючи само себе.

Початкова (шкільна) освіта має дати дитині розуміння себе і оточуючої природи, свого помешкання і суспільства, навчити загальним технологіям діяльності і виживання, пристосуванню до зовнішніх умов. Школа має навчити не лише законам мови (і математики як її частини), але й правилам співіснування в суспільстві, в родині, в сім'ї.

Серед перерахованих принципів особливо важливим є **принцип моделювання**. Якщо подивитись допитливим поглядом, то можна побачити, що починаючи з перших кроків життя людина учиться на тому, що моделює оточуючий Всесвіт. З роками моделі стають все складнішими, але жодна з них не виходить за рамки того, що вже є в природі. По своїй суті життя людини є лише «Земною школою» навчання через моделювання.

Орієнтуючись у навчанні на той чи інший манутип людини, не слід забувати про кінцевий результат навчання. Розбудова ментального тіла людини залежить не лише від «даного богом», а ще й від безперервної праці рук, голови і серця. Поєднання різних принципів навчання з різновидами праці отримало назву «педагогічних шкіл». Результативність кожної з педагогічних шкіл залежить від «манутипа» педагога, від зовнішніх умов, рівня

розвитку суспільства, його стану і пріоритетів, від привалюючої по манутипу кількості учнів у класі, штучно створеного інтелектуально-духовного середовища, та творчої (технологічної, механічно-функціональної, колективної - на спільний результат), індивідуальної праці в ньому.

Серед найбільш відомих у світі педагогічних шкіл багато українських. Прикладами можуть бути педагогічна школа Макаренка, побудована на принципі «спільної праці» і «результату» цієї праці; школа Сухомлинського – на творчій праці і «спілкуванні» з природою; Ушинського – на навчанні відповідно до здібностей і розуму, та тому подібне.

Вивчаючи досвід різних педагогічних шкіл і захоплюючись їх результатами, не потрібно механічно переносити його в інші класи, бо все залежить від набору складових навчального процесу в цілому.

Але в пошуках тої чи іншої складової виховання і освіти варто звернутись до творчості відомих педагогів. Якщо шукаєш «ключ мудрості» - звернись до Сковороди і Каменського, якщо «ключ обов'язку» - до Ушинського і Святослава Хороброго, «ключ до любові» знайдеш у Песталоцці і в Шевченка, «ключ відданості» - у Корчака, «ключ до серця» - у Сухомлинського, «ключ до самоусвідомлення» - у Макаренка. Багато важливого можна запозичити у Дистервега, Руссо, Шацького, Шаталова, Щетиніна, Лисенк(ов)а, Ільїна.

Якщо уявити свідомість людини у вигляді поля, то кожен предмет, кожна інформація займає якусь його частину. Це поле не безмежне і в один чудовий момент з'ясується, що поле засіяне і сіяти більше ніде. Добре якщо воно засіяне «добрим і вічним», а якщо там «виросли» «бур'яни»? А пересівати уже пізно. Явище «засіяного поля» називається «цементациєю» свідомості. **«Цементация» свідомості** погана тим, що для виправлення ситуації треба «викорчувати» все, що виросло, і посіяти заново (якщо це зробити не пізно і якщо ще можна сподіватись на якийсь результат).

Суттєвим моментом навчального процесу є «не перестаратись» («не переборщити»). В бажанні дати дитині якомога більше знань і технологій школи і університети часто нагадують сорок, які тягнуть до свого гнізда все «що блищить». Результат такого навчання нагадує повний мішок, в який накидано все підряд, найчастіше те, що ніколи не знадобиться (але на який затрачено час і інші важливі життєві ресурси).

Дитина, чи майбутній спеціаліст мають отримати перш за все те, що дозволить досягнути бажаного результату.

Ще одним моментом, на який варто звернути увагу, це на спрямованість навчання. Якщо галузь навчання перспективна,

набуваюча силу і розквітаюча – необхідно більше уваги приділяти творчим технологіям в даному напрямку (більш вузька, але більш глибока спеціалізація). Якщо ж галузь вичерпала себе, або ж стабілізувалась і не має перспективи, то основну увагу треба зосередити на пошуку нових напрямків, шукаючи найбільш перспективне продовження (таке навчання можна назвати «багатовекторним» і в деякій мірі «варіативним», пошуковим).

Звичайно, де б не навчалася людина і яку б суму знань не отримала, вона в принципі не може мати необхідну суму інформації для прийняття оптимального рішення. Рішення практично завжди приймається за неповної інформації, а недостатня інформація компенсується іншими компонентами, що відносяться до духовної сфери (тіла) людини. Компенсуючими елементами є гармонія, краса, зручність-комфортність, бажання досягнути результату, бажання вирізнитись, бути лідером та тому подібне.

Духовна складова, як і ментальна, потребує своєї розбудови і залежить від типу духовного тіла. По аналогії з манутипами, духовне тіло за принципами виховання душі можна розділити на:

- художнє;
- емоційне, чуттєве;
- гуманітарне;
- образотворче;
- гармонійне.

В залежності від того що залишає глибший слід (має більшу вагомість у сприйнятті людиною) в духовному вихованні-освіті можна використовувати і мистецтво, і музику, і красу-гармонію природи та створеного людством, і відчуття співпричетності-людяності, інші духовні технології. Та найважливішим аспектом духовного виховання завжди було і буде піклування про життя: про оточуючих дитину людей, про рослини, про братів наших менших. Необхідно привити дітям відчуття причетності і любові до того неповторного, живого і розумного дива-чуда, яке називаємо Всесвітом!

Примітка. Проведений невеликий екскурс «в країну» «освіти і виховання» має надати не стільки інформацію про зміст цієї країни, скільки привести до думки творчого пошуку в даному напрямку. Нижче приведені ще деякі елементи виховного і навчального процесу, що викладені в «Шляху сходження» людини, в роботі «Від серця до серця» та в «Освітніх технологіях». Цікавими і пізнавальними в даному напрямку є також висловлювання великих мислителів і педагогів, що приведені у додатку «Мудрість тисячоліть, Буття, ст.235-264».

«Шлях сходження» взяти з «Русі», або «Вісті»; там же «Шлях до Вишнього», відповідно стор. 21-24 та стор. 186-201.

Освітні технології приведені в «Скарбниці», ст. 233-241

Мудрість тисячоліть

Читаючи думки великих особистостей, не потрібно сприймати їх як істину в останній інстанції. Перш за все, це інформація для власної думки і власного пошуку, а тому, пам'ятаючи, що кожна думка і кожне слово відповідають часу їх дії, не потрібно слідувати їм буквально, а сприймати їх як дороговкази в майбутнє, шукаючи нові шляхи і нове Слово під реалії майбутнього.

Початок життя поза формою. Життя передує формі і переживає останній атом.

Не існує ні першого, ні останнього в єдиному Числі з не Числа.

«Золотий вік» у пшениці, коли вона дозріває.

Світ створюємо не ми, а школу не учні. Задача учнів вести себе в школі пристойно.

Царство, розділене само в собі, опустіє, і всяке місто, чи дім, що розділились самі в собі – не встоять.

Життя і смерть запропонував я тобі, добро і зло, благословення і прокляття. Вибери життя, щоб жив ти і нащадки твої.

Щоб вгамувати спрагу, можна зірвати декілька ягід в чужому винограднику, але не для того щоб взяти їх з собою.

Там де пройде один, залишиться слід, де пройдуть сотні – стежка, де тисячі – пустеля. Все добре в міру.

Істина не прийшла в цей світ голою, вона прийшла в символах і знаках.

І.Христос

Справжня людина і бог є одне.

Г.Сковорода

Є дві релігії: а) догмат через віру без знань – це релігія зомбіювання і навіювання;

б) пізнання і через нього віра в Творця – це природня релігія.

Окремо релігія «бартеру», договірна: якщо ви Мені, то і Я вам.

Тінь птаха, що лежить, ніколи не рухається.

Два крила у людини: пізнання світу зовнішнього і пізнання світу внутрішнього. Їх єдність є Вірабхава (Пішабхава – зовнішнього).

Сковорода: Те, що утаєне, є річ! Те, що явно, ніщо.

Спаситель: Тільки в поверненні людських душ додому життя отримує свій зміст.

Побудуй «сцену», а з нею прийдуть і «сили» (побудуй шпаківню і птахи оселяться в ній).

Не вірте в життя загробне, вірте в вічне.

Не кожен може рухатись до світла і не обпалити свої крила.

Не існує Богом обраних ні людей серед людей, ні народів серед народів. Як людина, так і народ приходить у цей світ, щоб виконати своє призначення. Бог не дає просто так ні переваг, ні пільг, ні винятковості нікому і ні в чому, а лише за призначенням. Той же хто сам себе підвищує (чи людина, чи народ) –тим самим себе принижує і має за це відповісти.

Напруга і дія окремих духовних сил можуть створити видатну людину, але щасливу – лише гармонійне поєднання всіх духовних сил.

Шіллер

Необхідно, щоб в етносі мались значні групи особистостей, яких не зламають «бурі» і які творять і будують.

В.Вернадський

Я вже не зможу зійти зі Шляху Служіння, я перестаю бути просто людиною, я стаю людиною Шляху.

Конфуцій

Для біологічно ідеальної людини насилля є принципом життя, а хитрість, лицемірство, підкуп, обдурювання і зрада – інструменти досягнення мети.

Інформація – це не знання. Це лише його складова. Насичення інформацією не рівнозначне знанню. Знання не лише в інформації,

а, преш за все, в умінні і можливості нею користуватись. Знання, що використовуються, стають силою. Ефективність цієї сили відповідає якостям людини.

Слухати – не значить чути; дивитись – не значить бачити; знати – не значить розуміти.

Шлях Даний синхронізує наміри людини з намірами Всесвіту в єдиному потоці часу.

Через замутнений кристал людської свідомості не пробитись Промінню Творця.

Природне те, що відповідає природі речей, коли вони використовуються за призначенням. Природне те, що відповідає Шляху Даному.

Якщо ми чогось хочемо досягнути, а воно чинить нам перепони – то може ми не туди йдемо? Але завдячуючи «необхідним для навчання» перепонам ми зростаємо.

Хто розуміє зміни – той керує, хто не розуміє – той страждає.

Не змінюється сам процес перемін.

У кожного свій скарб і свої іспити в житті.

Подібне лікується подібним.

Поборооти можеш лише тим, в чому маєш перевагу.

Те що всередині, те й назовні.

Все, що накопичує помилки, вичерпується, вироджується.

Кожному «тілу» свій «хліб».

Всьому свій час і своє місце під Сонцем.

Згідного життя веде, незгідного тягне.

Контролюй події шляхом зміни сцени.

Наше земне буття зводиться до одного – образу Бога на стіні, де сила духу людини вже є сторонньою, бо її веде і спрямовує хтось інший.

Є чотири правди: ілюзорна (досвіду життя), кривди (через невідоме), серця(добро і зло) і людської долі – божя правда (цілісності і гармонії Всесвіту).

Криза освіти: чому, для чого, як, скільки, коли вийти? Навчи думати: шукай аналогію, асоціацію, системність, підвалини.

Комунізм, інтернаціоналізм, сіонізм, нацизм, шовінізм, фашизм: зруйнуй межі і захопи чужу територію життєдіяльності (ТЖД). Всі «ізми» - це ознаки суспільної хвороби.

Щоб захопити народ і його ТЖД, треба знищити його ідентифікацію (національність, імена, історію, міф, пісню, звичаї). Для самозбереження необхідна подвійна ідентифікація (віра своя, а зверху чужа; ім'я в наближеному колі і для чужих; свої свята прикрий чужими і т.д.).

Історію творять ті, хто розбудовує ТЖД (територію життєдіяльності).

Без визначення мети не існує майбутнього.

Нічиїх територій не лише на Землі, а й у Всесвіті не існує.

Є втрата «життя заради перемоги» і «перемога заради життя».

Чию віру сповідуємо, тих «придатком» ми і є.

Знищити людину і народ можна фізично. А можна інформаційно і духовно.

Старослов'янська мова - це староболгарська (церковна). «Санскрит», це прामова всіх білих народів, до якої найближча - мова українська .

Учитись, учитись і учитись – це розбудова себе під задачу.

Людина, попавши в ліс, бачить дерева і стежку, але не ліс.

В усякій справі май почуття міри і межі.

В усьому має бути гармонія цілого і частини, загального і локального, необхідності і випадковості при верховенстві «ідеального».

Все в своєму розвитку повторює попередній шлях як в еволюції, так і в навчанні (розвиток ядра і периферії).

Знання, як ієрогліфи, бувають двох видів: структурні (кількості) і процесів (оператори дії, якості).

В освіті необхідно щоб учителі менше вчили, а учні більше навчались. Учитель має не поповнювати знання, а навчити їх знаходити і застосовувати при необхідності.

Безпомічне навчання – навчання безпомічності.

Масштабність богів (і людей) відповідає масштабності задач, які вони вирішують.

Прикмети «Шляху Даного»

Вірний в малому, вірний і в великому.
Кому дано - від того й вимагається.
Отримати можеш лише те, чому відповідаєш.
Кожен бере стільки, скільки може донести.
Про що думаєш, такий і ти сам.
Те, заради чого живемо, оберігає нас.
Учитель не той хто вчить, а той у кого ти вчишся.
Найтяжчий гріх робити добро без розбору, для всіх.
Все на одному місці себе вичерпує, вироджується.
Яка мета і цінності твого життя, такий і ти.
Людина сама собі найбільший друг і найбільший ворог.
Добре закривши вівчарню подивись чи не закрив ти там і вовка.
Велике може оцінити лише великий.
Кожен має те, чого заслуговує.
Чого шукаєш ти, те шукає тебе.
Світ не закінчується на обрії твого зору і твоєї свідомості.
Хто йде слідом ніколи не буває першим.
У всього існуючого є зворотня сторона.

Деякі настанови батькам у справі виховання дітей.

Перші місяці і роки життя вирішальні в розвитку дитини. Вважається, що в перші 6 місяців дитина отримує 50% інформаційного потенціалу, до трьох років – 80%. Саме в цей період устанавлюються зв'язки в мозку дитини.

До трьох років у відношенні до дитини мають бути строгість і ласка, після – повага до особистості. «Шльопати» дитину можна поки вона мала.

Дитина запам'ятовує те, що їй цікаво. Стимулюйте інтерес.
Дитина формує оточення, але не треба формувати її під «себе».

Дитина весь час змінюється, а тому бажано весь час змінювати і середовище.

Дитяча кімната без «стимуляторів», без чогось «новенького» не лише «ніяка», вона може бути шкідливою. У дитини в її кімнаті свій порядок.

Не залишайте дитину на незнайомих.

Не сюсюкайте з дитиною, але й не ігноруйте її плач. Ігнорування гірше ніж балування.

Новонароджена дитина відчуває сварку батьків і це дуже негативно впливає на неї.

Для дитини надзвичайно важливе спілкування. Чим більше дітей в сім'ї, тим більше спілкування, тим розвинутіша і більш пристосована дитина. Дуже добре коли в цей період поряд є дідусі і бабусі.

Ні в якому разі не смійтесь над дитиною в присутності інших. Краще похвалити, ніж лаяти і соромити.

Діти вважають вірним – інтересне, а неінтересне – невірним.

Успіх дитини в одному надає їй впевненість в іншому.

Погані звички дітей часто пов'язані з невірним харчуванням.

Як можна раніше дайте дитині ручку і олівець.

Надлишок іграшок такий же поганий як і їх відсутність.

Не потрібно прибирати все небезпечно. Прибирайте лише дуже шкідливе і смертельно небезпечно.

Кожній дитині хочеться мати свій безпечний пункт спостереження.

Мова спілкування з дитиною має бути виразною, приємною, вірно побудованою.

Дитині необхідно надати максимальну можливість для творчості: ліпити, вирізати, вишивати, готувати і т.п. але кожна праця має бути ігровою.

В фізичному вихованні важливо в однаковій мірі навантажувати і розвивати як ліву, так і праву руку.

Важливим виховним елементом є сталий розпорядок, виконання якого є запорукою організованості дитини в майбутньому.

Великого впливу на виховання дитини мають гармонія, музика і пісня, ритмічність, фантазія, терпіння і терпимість батьків, відповідальність за доручену справу, почуття міри, відкритість і співробітництво між батьками і дитиною.

Думки видатних людей про виховання і освіту

Г.С.Сковорода

Не шукай щастя за морем, не проси у людей, не подорожуй по планетах, не волочись по палацах, не повзай по кулі зеленій, не броди по Іерусалиму... золотом можна купити все, але не щастя (як і інші божі почуття). Щастя скрізь і завжди – це дарунок (Божий), як Сонце і повітря, що завжди з тобою.

В житті необхідне лише те, без чого ти не можеш жити як людина і виконати свою місію на Землі. Воно завжди присутнє в тобі і поруч з тобою, бо про тебе піклується наш Тато, Дух Всевишній. Він дає життя, годує, планує, налаштовує, захищає і за законами Своїми Шлях твій у Всесвіті прокладає.

Якщо хочеш мати щастя у житті, довіряйся долі.

Роби завжди так, щоб тебе поважали інші.

Сила та істина не ззовні, а в тобі.

Десять заповідей (за Сковородою):

- Я є твій Тато, а ти Син мій.
- Не створюй кумира серед людей.
- Не довіряй словам і іменам. По справах їх суди про них.
- Будь милосердним, люби цей світ і піклуйся про нього кожної миті. Зроби все для життя його і живи заради життя.
- Поважай батьків твоїх від Всевишнього до тата з ненькою; тих, хто виховав, навчив і зробив тебе Людиною.
- Не вбивай, не руйнуй, не знищуй життя. Якщо ж рубаєш старе дерево, то посади два нових; якщо руйнуєш дім, то спочатку побудуй новий і кращий.
- Не прилюбствуй, нічого зайвого не бажай і не роби надміру необхідного для життя і справи людської та божої.
- Не кради, не бажай створеного іншими. Користуйся лише дарами божими і творінням власного розуму і своїх рук.
- Не суди не знаючи і не розуміючи, не лжесвідчи, не наговорюй, не бреш.
- Живи за законами божими і не порушуй їх, не бажай того, що тобі зайве, не клянись ні іменем божим, ні близькими своїми, а лише іменем своїм і своїм Словом Чесним.

М.І.Пирогов

Батько має добувати хліб насущний, а мати – бути священиком сім'ї, її оберегом.

Кохання – це таїнство двох і назавжди має бути особистим і сокровенним.

Я знаю із досвіду, як важко знайти совісливих і мистецьких лікарів. Тож наскільки важче знайти справжніх лікарів душі.

В усьому має бути почуття міри: від тіла фізичного, до думки і почуттів, до надлишку насолод.

Вище призначення людини – її сім'я і продовження життя – діти.

При вихованні дітей важливо, щоб світ навколо формував світогляд, щоб дитина пройшла через одкровення того, що Всесвіт живий, Творцем створено-народжений. Необхідно навчити дитину думати, через працю отримати досвід спостереження і узагальнення; необхідно, щоб вона усвідомила сенс і мету життя. Саме на цьому мають будуватись виховання і освіта.

Дитяча гра, як і гра взагалі, найкращий інструмент освіти і виховання.

Малювати, вишивати, співати, танцювати, піклуватись про інших – все це основа духовного становлення, духовної освіти.

Людина божа щаслива щастям інших.

Все життя має бути молитвою во славу Всевишньому.

Любов до ближніх доводиться добрими справами, а любов до Бога – любов'ю до ближніх.

В.А.Сухомлинський

Виховна і освітня робота мають будуватись на:

- творчій діяльності;
- колективній праці;
- культурі почуттів (як часто ми стикаємось з дрімучим безкультур'ям освічених людей);
- гармонії інтелекту і емоцій;
- вимогливості до себе і до інших.

Без моральної чистоти не існує духовного багатства.

Жити підіймаючись і підіймаючи інших.

Дитина (як і людина взагалі) має бути господарем у своєму духовному світі і ніхто не має права перейти його межу. Учитель має поважати і оберігати інтимність і недоторканість духовного світу учня.

Непримиримість і ненависть до зла, небайдужість і співчуття, не чіпляти дитину за живе – це ознаки культури виховання і надія на порозуміння.

Людина завжди знаходиться між звіром і ангелом, особливо в області статевих інстинктів (Томас Ман), а тому головне у духовному вихованні «культ матері» і цнотливність.

Високе мистецтво людяності в достоїнстві, в повазі до інших, у чесності, відданості родині і Батьківщині.

Механічність, примітивізм у духовно-психологічному і морально-етичному аспектах взаємовідносин – це посів байдужості і вульгарності, це паростки низького, тваринного. Емоційна невихованість там, де слова розходяться з ділом.

Призвання вчителя – нести добро і щастя іншим: що посієш - те й пожнеш!

Ворог підлітка – примітивізм духовної сфери. В душі дитини мають царювати співчуття, жалість, тривога, занепокоєння,

співучасть, турбота про живе, до людини. Дитина повинна навчитись бачити, чути, розуміти. Це азбука благородства, це виховання чуттєвості: приймати до серця близько все, що хвилює, тривожить, непокоїть.

Слово і краса – основа виховання. Нажаль слово нині найслабкіша ланка в вихованні, особливо коли розходиться з ділом. Краса викликає високі почуття і бажання поділитись ними з іншими.

Важливу роль у вихованні відіграє середовище в сім'ї і в школі, вірність ідеалам і слідування їм.

Колективна праця дозволяє змінити відчуття самотійності, непотрібності, зайвості на власну вагомість і почуття поваги до себе і до інших.

В усьому, чим займається дитина, має бути присутня творчість: в справах, у стосунках, у формуванні середовища. Відсутність обов'язків і відповідальності руйнують допитливість і пошук, залишаючи байдужість і пустелю. Дитина повинна навчитись читати і розуміти природу, людину, суспільство, творити атмосферу людяності, середовище тяжіння людини до людини, до взаємопізнання.

Любов до дитини часто важливіша за книги; любов, яка вчить жити людським життям.

Байдужість у сім'ї, зайвість дитини породжують дитячий цинізм і жорстокість.

Ненавидячи зло, не слід переносити ненависть на того, в чий душі воно живе. Дитина завжди чекає того, хто її вилікує. Цинізм – це втрата поваги перш за все до себе. І тоді в нагоді стає захисне виховання: від родини і вулиці.

Діти по своїй природі оптимісти. Без оптимізму і віри в майбутнє немає дитинства; світлого, сонячного, життєрадісного світосприйняття.

Учитель має бути на третину учителем, на третину батьком і на третину старшим товаришем.

Безликість сіє пустоту. Де пустота – не буде любові. Запалити може лише той, хто сам горить щомиті і щодня, рік за роком.

Емоційне невігластво, матеріальні цінності, тваринні інстинкти, випадковість народження наносять глибокі рани і озлоблюють дитину. Обдурювання, нечесність, егоїзм, неповага до людей калічать серце і свідомість, а найбільше – тілесні покарання, насилля, підлість. Затасканість, вседозволеність, я так хочу, так роблю і буду робити – інша крайність з якої зростає хам, хуліган, негідник.

Не повинно бути запланованої доброти, подвійного підходу – інакше дитина зненавидить учителя. Починати потрібно не з ласки і подарунків. А із спільної турботи і діяльності, з турботи про життя і

живе. Дитина має розуміти, що існують інші, такі ж як і він, зі своїми радощами і болями, бажаннями і горем. Не те найкраще, що краще для мене, а те, від чого добре всім.

Виховання визначається не лише метою і задачами, але й засобами досягнення мети.

Незрозуміле – страшить і віднімає в дитини віру в себе. Необхідно її навчити долати страх і невпевненість, долати комплекси.

Для пізнання, виховання і освіти потрібне внутрішнє відчуття всеєдності, поєднання розуму і душі, знання і досвіду, інтуїція, вогонь серця, відчуття в собі Вишнього, Горнього. Щастя в пошуку, в творчості; не в благах, а в служінні Шляху Даному.

Толстой Л.М., в думках про освіту і виховання наголошував на принципах:

- не можна виховувати не передаючи знання;
- відсутність вигоди; не заставляти, якщо дитина чинить супротив;
- навчання не зібрання випадково вибраних, а тому непотрібних, несвоєчасних і, навіть, шкідливих знань; все має викладатись у відповідності і в розмірах доступних дитині;
- те що було властиве раніше, нині може бути перепорою;
- розуміння сенсу і призначення життя;
- за відсутності розумної основи навчають тому, що вважають вигідним;
- розуміння того, які предмети важливі, а які шкідливі;
- рівномірність знань, інакше потворність;
- непродумана освіта може бути основою невігластва;
- накопичення простих випадкових непотрібних знань не є наукою;
- вивчення світу і суспільства, взаємозв'язків, взаємовідносин і взаємовпливів;
- не протистояння інтересів, а пошук спільних;
- не життя погане, а ми робимо не те що треба;
- гарним життям із поганих людей гарних не зробиш. Для цього потрібні роки і виховання;
- ні про що не можна сказати гарне воно чи погане, доки не випробуєш його в дії.

В.І.Вернадський

Виховання може ґрунтуватись або на релігійній основі, або на гуманітарній .

Гігієна потрібна не лише для тіла, але й для думки.

Немає людей, що донесли б до інших згубність життя росіян, які б були здатні боротись зі злом, мороком, нещастям що охопили

Росію. Все сіре. Немає особистостей (Мова про 30-ті роки ХХ сторіччя, авт.).

Неможна відкладати на потім турботу про вічне і велике, до часу задоволення всіх матеріальних потреб. Якщо дати в руки людей, ідеалом яких буде «хліб, вино і насолода» справу виховання, то отримаємо жадібних банкірів, ненажер, егоїстів. Отримаємо те, до чого кличуть і що роблять «соціалісти».

Висловлена думка є «неправда», бо ніколи до кінця не передає того, що ти хотів донести до інших.

Бог – поняття і образ занадто переповнений людськими недоліками. Релігія потрібна не Сергіям Родонежським, а тим, хто потребує опори для власної душі. Не тим, хто має Бога в серці своєму, а тим, хто Його шукає.

О.І.Реріх. Правила на Шляху до Вишнього (в редакції автора).

- рухомість думки і серця, любов, порозуміння;
- розуміння, виховане товариство, книги мудрості тисячоліть;
- мета життя, плани її досягнення, невпинна праця для її реалізації;
- твердість в словах і діях, постійність, воля;
- результативна праця із задоволенням для душі;
- мова має бути гармонійною, короткою і змістовною, без зайвого;
- не залишайся там, де бруд і морок;
- не поспішай, але й не запізнюйся. Не терпи неправди і насильства. Виховуй гарні почуття і неси їх іншим;
- будь врівноваженим. В усьому май почуття міри;
- пам'ятай: твої думки – це твої діти. Кожна думка є центром конденсації або добра, або зла;
- будь точним і правдивим;
- живи з любов'ю Всевишнього до всього живого і сутнього;
- збирай знання для досягнення мети, для добрих справ і дій;
- бійся пустого часу. Все можна відновити – час не повернеш. Втрачений час – втрачене життя;
- всяка праця має бути творчою і цілеспрямованою;
- стань світлом на шляху інших;
- не суди тих, кого не знаєш, і те, про що не знаєш;
- не бійся перепон і невдач. Долаючи перепони набираєшся досвіду і розуму; невдачі гартують характер і волю;
- якщо берешся за якусь справу, будь у всеозброєності;
- завжди пам'ятай про ближніх і турбуйся про них;
- витрачай себе не в пусту, а з розумом, для розбудови майбутнього, заради життя;
- вивчай Всесвіт, себе і людей, і використовуй набуті знання для загального блага;

- піклуйся про здоров'я фізичне, здоров'я розуму і душі;
- будь чутливим до інших, розділи з ними їх горе і радість;
- роби все красивим і неси красу іншим через мистецтво;
- радій життю і дякуй Всевишньому за отриману можливість жити, бути, любити;
- підіймайся вгору, побачиш і зрозумієш набагато більше;
- дивись і побачиш, слухай і почувеш, вивчай і розумітимеш усе суще.

Жорстокість і лихослів'я – це хвороба, прояв нижчої, тваринної природи, два самих низьких пороки.

«Нехай живе» - іноді страшніше смерті.

Обід не починають із солодкого. Не годуй людину їжею, яку вона не може «перетравити».

Обличчя людини змінюється від «джерела» світла і «погляду» на нього.

Отрута теж лікує. Все залежить від дози.

Скупість і прив'язаність до матеріального, до власності – шлях в безодню.

Школа має вчити взаємозв'язку «причин» і «наслідків».

П.О.Флоренський

Майбутнє уже присутнє нині в символах і знаках.

Тайна просвічує крізь дійсність світлом інших світів.

Не шукай влади, багатства, впливу, бійся заздрості. Все це породжує міщанство душі, дріб'язковість, наговори, слухи, інтриги, злість.

Ніщо не зникає повністю, ніщо не буває просто так. Все десь зберігається, все дає свої плоди.

Не роби щось «аби як», поспіхом. Не поспішай робити висновки. Все це ознака неохайності.

Частіше дивіться на зірки і звіряйте з ними свої думки і справи.

І.О.Ільїн

Людське життя, як і фальшивий акорд, не може звучати вічність.

В житті рівноцінне лише те, що не боїться смерті. Необхідно бути безсмертним у смертності.

Небуття в бутті теж саме, що й безсилість сили.

Щоб відчувати надземне (як і все сутнє), необхідно в нього прорости і в ньому перебувати.

Людина світильник Бога, ієрогліф Духу Божого.

М.М.Неклюєв

В людстві маємо неймовірну закоренілість у звичках, в страху, в користі. Його віками виховували рабство і торгівля. Дисципліна сучасного суспільства – це дисципліна страху і користі, без яких

воно перетворюється в анархію. Ні організації, ні перевороти не здатні (?) змінити людство. Зло не в формах, не в організації, а в життєвих цінностях. Ярмарка життя для людства цінніша за братство, труд і любов.

Ми весь час судимо інших по собі.

Щирість, відкритість, доброзичливість притаманні тим, хто працює і творить, але не тим хто живе і паразитує на людстві і природі.

Тих, хто не поважає інших, не об'єднаєш нічим (окрім спільної наживи і користі).

Задача церков – упорядкувати життя через добро.

К.Е.Ціолковський

Малість речовини і Всесвіті говорить про її випадковість і тимчасовість.

Малі форми і малі значення поглинаються великими без залишку (якщо вони не є частиною великого, авт.).

Світова свідомість і світовий розум – це резонатор, що об'єднує Всесвіт.

Ф.М.Достоевський. Великий інквізитор:

1. Ти хочеш щоб люди пішли за Тобою, щоб вони стали вільними. Але їм потрібна не свобода, і не сходження в дусі, не «хліб небесний», а хліб земний, і вони зрадять тебе і підуть за Ним.
2. Зійди з хреста кричали Тобі, а Ти не зійшов! Людина шукає не Бога, а «чудо» . Відкинувши чудо – людина відкине Бога.
3. Людині потрібна не свобода, а авторитет тих, хто володіє їх совістю і в чийх руках хліб їхній. Вони хочуть не вибору, а Господаря, який би їх годував і захищав.

Людина хоче «чуда», «тайни», «авторитету». Церква виправила Твої помилки. Ми побудували «Твоє вчення» на «чуді», «тайні» і «авторитеті». Ми дозволили людям «грішити», але з нашого дозволу. Тобі давали всі царства Землі, а Ти не взяв. Взяли ми, взяли Рим і меч кесаря, бо люди віддають свою волю тому, хто володіє їх совістю і в чийх руках їх хліб. Вони стають вільними тоді, коли відмовляються від своєї волі. Свобода і вільний розум призведуть до того, що люди винищать один одного. Ти підніс тисячі сильних духом, а що робити мільйонам слабких? Ставши вільною, людина миттєво починає шукати захисту перед ким схилити голову свою. Свободою людини володіє той, хто заспокоює її совість.

Тайна буття не в тому щоб жити, а для чого жити?

Те, чим руйнував ти, зруйнує тебе. Те, чим служив ти людям і Всевишньому, послужить тобі.

ШЛЯХ ДАНИЙ

Монада, ЕІП в живому Всесвіті.

Егрегори і боги.

Буття Всесвіту, живого і розумного, починається з задуму, з мети. Але реалізація задуму не може починатись із нуля. Згідно з відомою теоремою кібернетики система (об'єкт) може виконати поставлену перед нею задачу лише за умови наявності необхідного об'єму (запасу) ресурсу для даної задачі (енергетичного, речовинно-структурного, інформаційно-технологічного). Для світу земного критичний поріг ресурсного забезпечення визначається числом золотого перетину ($\phi=0,618$). Залишкова частина ($1-\phi$) є варіативною, змінною, пошуковою і залежить від зовнішнього, по відношенню до системи, середовища.

Не існує у Всесвіті системи, у якої не був би визначений Шлях Даний. Від атомів до Метагалактик все має відповідне до своїх функцій і задач інформаційно визначене майбутнє, бо згідно з одним із принципів будови Всесвіту «система може виконати задачу лише за умови не менше порогового ресурсно-інформаційного забезпечення». Якщо воно менше, або взагалі не визначене, система перейде в хаотичний стан і ніколи не виконає поставлену задачу.

Особливістю золотого перетину є розбудова самоподібності по одній або кількох координатах. В цьому відношенні єдиною фігурою що може розбудувати себе самоподібно від центру (або початку координат) є n-вимірна сфера ($n=1,2,3,\dots$).

До ресурсного забезпечення входить інформаційна модель системи, її стабільна, незмінна частина; та частина, яку називають консервативною і яка забезпечує, підтримує незмінними (постійними) ті параметри, (якості, властивості, механізми...), що необхідні для виконання поставленої задачі.

Стабільну незмінну частину інформаційної моделі системи називають монадою – неподільним інформаційним пакетом-ядром системи. Якщо з монади (пакета інформації) видалити найменшу частинку – система не зможе виконати поставлену задачу.

Для підтримки функціонування (життєдіяльності) монаді теж необхідні як матеріальні носії інформації, так і енергетичне забезпечення для її зберігання.

Для виконання задачі монаду («неділиму») необхідно помістити у відповідне середовище (матеріальне забезпечення) і «приєднати», або дати можливість «приєднатись» до відповідного енергетичного забезпечення. Іншими словами: необхідно створити умови для функціонування ЕІП (енерго-інформаційної пари) даної системи.

Енергетичний потік якого завгодно фізичного параметра переходячи з одного середовища в інше утворює в ньому потік-кільце (приєднане до початкового енергетичного потоку) іншого фізичного параметра. Це кільце і називають енерго-інформаційною парою (ЕІП).

Після утворення необхідного контуру ЕІП починається процес розбудови монади. Процес розбудови відбувається в двох напрямках: внутрішньої розбудови і зовнішньої. Під внутрішньою слід розуміти створення необхідних для вирішення задачі підсистем.

Згідно з принципом Короленка-Кюрі складність і можливості системи мають відповідати зовнішньому середовищу і навпаки.

На фізичному рівні до життєво необхідних відносяться системи ресурсного життєзабезпечення (енергетичного і речовинно-структурного), інформаційного (збору, обробки і зберігання інформації, а також її обміну і забезпечення функціонування в рамках призначення), та систем самовідтворення і самозахисту.

Кожна жива система (об'єкт) не може існувати «вічно» внаслідок накопичення помилок і вичерпання ресурсів, а тому обов'язковою умовою її існування має бути «самовідтворення». Крім того, в обмеженому ресурсно середовищі для збереження власної території життєдіяльності і власної цілісності система повинна мати підсистему самозахисту.

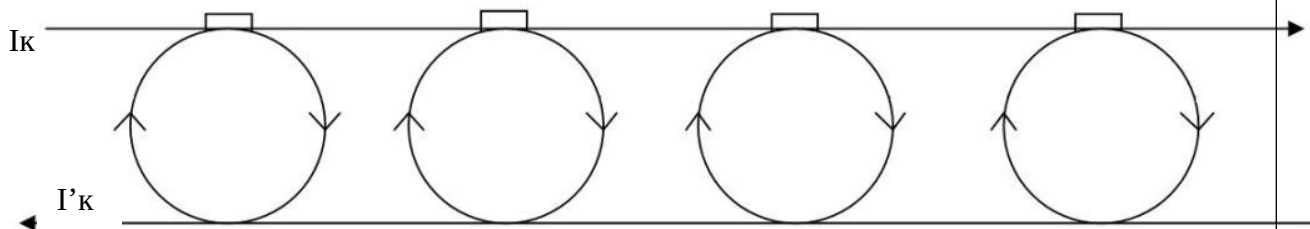
Коли мова йде про системи життєзабезпечення, важливо пам'ятати, що подібні системи притаманні всім «тілам» розбудови монади (звичайно в дещо іншому вигляді аніж ті, що сприймаються на фізичному плані).

В залежності від складності і багатоплановості задачі, монади можуть бути як простими, так і складності для людини майже неуявимої. При цьому, як уже говорилося в попередніх лекціях, монада, що має n -просторових координат і j -часових, може бути розбудована лише в $n-1$, $j-1$ координатах: шарах простору-часу. На кільцях-контурах монади, в цих $(n-1, j-1)$ шарах, «народжуються» монади даного структурного рівня, що створюють свій одяг – монади з $(n-2, j-2)$ шарів простору-часу. (При цьому не обов'язкове пониження рівня простору-часу на однакову кількість координат).

При самовідтворенні-розмноженні народжуються «системи-об'єкти» лише того ж самого, або нижчого рівня, але ніколи вищого.

З цього приводуможна навести відомий вислів І.Христа: Дух може народитись лише від духа, а тому ненароджений зверху не може увійти в Царство Небесне (мається на увазі що система n -го порядку не може функціонувати в рамках середовища $n+1$ порядку).

Розбудова об'єктів і процесів з матерії $n-1$ порядку, як і розбудова перефії взагалі, відсіює вплив помилок пошуку і розбудови на «ядро», зберігаючи при цьому необхідні якості впродовж часу виконання задачі. Кожне «тіло-покрив» (як костюм) може існувати лише в межах законів даного шару простору-часу, а саме до накопичення критичного значення помилок в «ядрі» тіла-покриву, після чого воно скидається і відтворюється завдяки ядру з матеріальністю $(n+1)$ порядку.

Незалежно від рівня монади і її контуру життєдіяльності, вона має весь необхідний «арсенал» життєзабезпечення, в тому числі системи самовідтворення і самозахисту, а тому може функціонувати «самостійно» при руйнації «господаря» за умови приєднання до іншого потоку енергії, або ж при збереженні «контакту» з енергетичним приводом системи $n+1$ порядку.

Господарем «кільця-контур» зруйнованої монади може стати інша монада того ж характеру, або ж взагалі інша, якщо контур задовольняє її запитам (як будівля, що змінює господаря).

Ядро інформаційного забезпечення на виконання майбутньої задачі називається «Шляхом Данним». До «Шляху Даного» не входить інформація на життєдіяльність самої системи. Остання має стандартне інформаційне забезпечення для всіх подібних систем.

Системи, що мають стандартні структури, функції і інформаційне забезпечення, можуть взаємодіяти, обмінюватись ресурсами, виконувати спільні задачі шляхом об'єднання, але завжди будуть конкурентами (і «ворогами») при обмежених ресурсах в боротьбі за власний простір життєдіяльності.

Завдячуючи природному надлишку можливостей (закладеному через число ϕ) живі системи можуть тимчасово «від'єднуватись» від джерела живлення, функціонувати поза ним і витратити надлишки ресурсу на свою зовнішню розбудову.

Якщо значна кількість систем-контурів одного порядку будуть поєднані в єдину систему одним чином орієнтованих одиниць, то

вони можуть утворити подібну собі систему (але не $n+1$ порядку) зі значно більшими можливостями. Подібні системи на енерго-інформаційному рівні називаються «домовушками», егрегорами, «нечистою силою» (та тому подібними термінами), або «рукотворними»; системами, що утворились не «зверху», а «знизу».

В якійсь мірі феномен виникнення «домовика» можна представити на прикладі намагнічення шматка заліза, або інших «колективних» явищ.

Уявіть ситуацію, що спостерігається в багатьох сім'ях, коли за вечерею на кухні збирається кожного дня сім'я. Під час вечері члени сім'ї спілкуються, при цьому найчастіше домінує якась одна тема, що об'єднує членів сім'ї в одне ціле (діти, гроші, квіти, сад, авто та т.п.). Згідно з принципом Короленка-Кюрі спільний потік інформації і емоцій починає трансформувати оточуюче середовище (все що є на кухні) під себе.

І не просто трансформує, а й «записує» на ньому інформацію модульовану емоціями і почуттями.

Як результат утворюється «система-відбиток» енерго-інформаційного процесу в сім'ї, яка починає (ускладнюючись з часом через постійне живлення) самоусвідомлювати себе; як і те, що її існування залежить від того, чи буде сім'я й надалі збиратись на кухні і жити її. Система, що утворилась, може називатись «домовиком», який зацікавлений у збереженні сім'ї і пріоритетів, що її пов'язують в єдине ціле; а тому він буде впливати на неї в позитивному для себе відношенні, відторгаючи тих, хто може вплинути на стійкість «системи-домовика».

Зауваження: при переїзді на нове місце проживання домовика можна перевезти лише «частково», а найчастіше взагалі неможливо. Той, що залишається, протидіє новій сім'ї, іноді пристосовується під неї, або ж просто руйнується і «помирає».

Подібні «домовики» виникають над великими масивами людей (етносами, мафіями, партіями, інститутами, церквами та т.п.) і називаються егрегорами. Життя, їх час існування визначається часом задачі, що «намагнічує», об'єднує людей в єдине ціле.

Якщо систему, що утворилась у результаті злиття споріднених потоків енергії, інформації і емоцій у вищі, надземні сили, живить багато людей, то таку систему називають «рукотворним богом», особливо коли центром утворення даного контуру була яскрава особистість.

На відміну від Ієрархії зверху (богів природних, або систем більш високого порядку ніж людина) рукотворні боги існують стільки, скільки триває задача спільного рішення якоїсь задачі. Найбільш відомі рукотворні боги, час існування яких відповідає часу існування конкретного етносу або ж суперетносу. До подібних

систем можна віднести Раму, Будду, Заратустру, Магомета та інших великих пророків людства.

Зрозуміло, що система, яку живлять мільйони і мільйони людей, має і набагато більші можливості, ніж простенька домовушка, а тому вона здатна на більші ефекти-чудеса на підтримку віри в себе і на забезпечення свого «живлення».

Подібно до того як «домовушка» «прив'язана» до конкретного місця, так і егрегори мають свої точки прив'язки, в якості яких виступають конкретні люди, споруди, книги, символи, території та інші об'єкти.

Відповідно до змісту того, що поєднує людей, визначається і сутність егрегора, що утворився, а тому егрегори можуть бути від ангельських до демонічних і визначаються перш за все сутністю самої людини, або множини людей. Слід зауважити, що егрегори утворюються не лише людьми, а й іншими живими істотами, якщо на даній території їм притаманна одна й та ж подібна риса; наприклад страху, задоволення, тривоги та т.п. Егрегори, що утворюються в таких місцях, часто носять назву стихій. В місцях їх прив'язки часто народжуються деякі «природні» фізичні, біосферні і соціальні явища (урагани, конфлікти та таке інше).

Особливістю всіх «рукотворних» систем великого масштабу є те, що вони не створюють тої трансфізичної надбудови, яка притаманна «богам-системам» зверху.

Богам «зверху» притаманна особлива будова монад. По-перше такі монади (для людей) мають не менше шести координат простору і двох(?) координат часу. По-друге: для будови тіл-покровів необхідно мати матеріальність характерну тому чи іншому покрову.

Монада Землі семи вимірів простору створює 6 видів матеріальності і не може забезпечити необхідною матеріальністю системи-об'єкти більш високого порядку. В межах Сонячної системи більш високі матеріальності мають Дайя (що не спостерігається людством і початкова орбіта якої знаходилась між Марсом і Юпітером), Юпітер, Сатурн і Уран, планети, що мають «власні планетарні системи» і які в майбутньому самі стануть зірками. Восьмимірні монади цих планет продукують 7 видів матеріальності, а дев'ятимірна Сонця ще на одну більше – 8. Для будови монад людей придатні не всі види матеріальності, а на одну менше, а тому Земля може побудувати людські монади не більше п'ятимірності простору.

Дійсно, майже все населення планети має не більше 5-ти тіл-покровів. Близько 35% мають мінімальну кількість оболонок-тіл – три: біофізичне, інформаційне (ментальне) і поєднуюче їх астральне (біополе) – це рівень будови більшості живих істот землі, а тому такі люди в своїх нових втіленнях можуть бути «переписані»

на структури «братів наших менших». Близько 63% мають четверте тіло, духовне (емоційно-чуттєве і творчості водночас, якому притаманне відчуття божої любові до всього сутнього і яке може «вмістити в собі Всесвіт»). Людина з «духовним» тілом уже не може бути втіленою в істотах нижчого рівня. Ще два відсотка людства має на своєму «озброєнні» п'яте тіло – інтуїтивне, воно ж тіло зв'язку з біопланетарним «Логосом». Особливістю цього тіла є можливість користуватись інформаційними потоками всієї біосфери: бачити очима іншої істоти, чути її вухами, розуміти її розумом.

Все сказане може бути використаним лише при відповідній готовності (як інженер через тривале навчання до свого виду діяльності). Навіть маючи «абсолютний слух» без навчання не зіграєш найпростіших речей.

Під біопланетарним Логосом розуміємо біопланетарний масив життя, особливістю якого є те, що він працює через магнітне поле Землі (її планетарний розум-бібліотеку) на частотах α , β , γ ритмів із свідомістю кожної живої істоти, що користується тими ж ритмами.

Відсоток людей з п'ятим тілом різний у різних народів: чим нестабільніша ситуація (час змін), тим більший відсоток людей, що можуть шукати нові шляхи, «крокувати за обрій» звичайних технологій і уявлень.

Наступне, шосте тіло, за всю історію людства мало всього кілька сотень людей. Щоб уявити можливості і функції цього тіла можна скористатися наступними моделями: грибниці що розрослася скрізь, а гриб вироста в одному місці, або оркестру, де грають всі, а палочка, що задає ритм і об'єднує його в єдине ціле, знаходиться в руках диригента. Ще одним прикладом може бути Т.Г.Шевченко, душа якого була немов би «камертоном» всього українського етносу.

Нині на всій планеті мешкає лише три таких особистості: одна в Південній Америці і дві в Європі.

В Україні шосте тіло має дівчина, що проживає нині в північно-східній частині України і яка з 2041 року (передбачення Парацельса) стане духовним лідером не лише України, а й Європи-Енеї в цілому.

Сьоме тіло за час існування людства мали 24 пророки, можливості яких забезпечували вплив і переформування Шляхів Даних етносів, в яких вони матеріалізувались. І, нарешті 8-тіло мали лише 4 великих пророки людства: Один – бог-лицар білих народів (нині відомий за легендами північного заходу Європи), Орій – прабатько білих народів, їх учитель і провідник, Крішна і Христос. Останні могли впливати не лише на долі власних народів, але й на значну частину планетарного людства. На людство в цілому може впливати лише Планетарний Логос, а ще вище -

відповідно монади Землі і Сонця (остання відома під іменем бога Ра).

Матеріальність 6-го і 7-го тіл можуть забезпечити лише вищі планети, а 8-го лише монада Сонця.

Говорячи про богів маємо пам'ятати один із принципів будови Всесвіту: час життя системи має відповідати часу виконання задачі (Шляху Даного). І якщо мова йде про великих пророків людства і егрегорів церков «прив'язаних» до них, то час їх дії відповідає часу існування етносу, на відміну від часу дії богів зверху, дія яких залежить від інших задач.

Шлях Даний кожної системи, кожного живого об'єкта в живому Всесвіті визначається масштабністю монади. І якщо для звичайної людини масштабність монади Христа, чи Крішні сприймається божою недосяжністю, то як уявити можливості і Шлях Даний монад деяких зірок (наприклад, у Сіріуса, навколо якого обертається Сонячна система, $n=16$), деяких сузір'їв (у Оріона $n=19$), галактик (у нашої $n=42$, у Андромеди $n=44$), а також Метагалактики (близько 160).

Важливе зауваження: Одноклітинні організми живуть від хвилин до кількох діб, але в складі живого організму – іноді десятки років. Коли ж мова заходить про «смерть» і «безсмертя», то тут діє той же ефект: суб'єкти, задачі яких лежать в межах часу існування Землі «безсмертні» на Землі, але «смертні» в житті Сонячної системи.

Зауваження до теми

Роль «намагнічування» масиву людей можуть відігравати мантри, пісні, ритмічні рухи, бажання одного кінцевого результату, молитви (разом), спільна дія і т.д.

Для організації ефекту «намагнічення» використовують свята, традиції, ритуали, зібрання.

ЕІП може будуватись як на однорідних елементах (як в термопарі), так і дуже різних, але об'єднаних в єдине ціле ланцюгом «споживання-поїдання» попередньої «ланки», або продуктів її життєдіяльності (біоценозу).

Виходячи з принципу: «все, що продукується, кимось споживається», маємо говорити не лише про «біоценози», а й про «мануценози», «духоценози» та інші «контури» життя в залежності від продуктів «споживання» (зважаючи на те, що не існує нічого без потоку або запасів енергії: кінетичної – ресурсу та потенціальної – структурно-формоутворюючої).

Кожний стійкий контур життя має всі необхідні системи життєзабезпечення і може сприйматися як суб'єкт, або як жива розумна система. Прикладом може бути бджолина сім'я, мурашник,

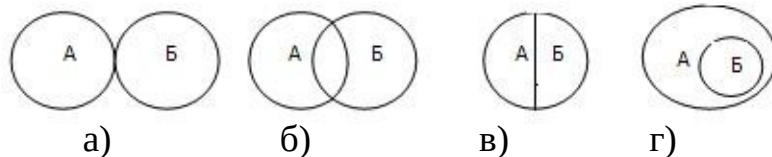
біоценоз озера і т.п. Такий «суб'єкт» (з точки зору людини) може називатись «духом», «стихією», царством.

Так само як об'єктами дослідження є індивідуальний об'єкт або їх масиви (теорія суцільних середовищ), так і в світі живого необхідно розглядати закони індивідуальних «істот» і закони масивів із однакових істот, що виконують різні функції (спеціалізація) і різних з однаковими або різними функціями. Примітка: китайці – бджолина сім'я (хоча є багато видів бджіл існуючих індивідуально), українці – індивідуалісти.

Зауваження до СЖЗ: поділ суспільства на мудреців, воїнів, торговців і працівників відповідає системам збору, обробки і використання інформації; захисту; кровоносної (транспортної) і м'язів - виконавців та інше.

В кожній складній системі (біоценоз чи конкретна істота) процеси завжди мають хвильовий характер, що продукується циклічними процесами в системах вищого і нижчого порядку.

Розглядаючи суміжні ланки в біоценозі (і в якому завгодно контурі ЕІП), необхідно мати на увазі, що те, що є «пуансоном» з боку одної ланки виступає «матрицею» з боку суміжної одночасно. Те, що є «добром» для одної, те може бути «злом» для іншої. Можливі варіанти існування: а) – незалежність, відсутність взаємовпливу; б) – конкуренція; в) – об'єднання; г) – поглинання.

Території життєдіяльності людини, етносу, людства

|-

Надзвичайно важливою умовою життєздатності людини, (як і кожного відносно самостійного об'єкта), є її «територія» життєдіяльності – ТЖД.

Об'єкта повністю самостійного, окремого, не взаємодіючого з іншими об'єктами і з зовнішнім середовищем, в природі не існує. Якщо по одних параметрах система (об'єкт) замкнута, то по інших вона відкрита.

Під ТЖД розуміємо все те, що необхідно мати для безпроблемного існування, діяльності і розвитку людини.

Зважаючи на те, що людина в своєму житті має вирішити дві основні задачі, а саме: продовжити життя (відтворивши сама себе

через дітей) та виконати все те, заради чого прийшла на Землю (пройти свій Шлях Даний), вона має себе розбудувати структурно, інформаційно і духовно до рівня необхідного і достатнього для цього.

За принципом енерго-інформаційної пари як на вході в людину, так і на виході з неї, формуються потоки речовини, енергії, інформації і Духу життєдіяльності, на яких «крутяться» інші потоки всередині людини, підтримуючи її життєдіяльність. На тому ж принципі ЕІП людина трансформує і розбудовує себе і зовнішнє середовище до стану необхідного для вирішення задач, що стоять перед нею.

Коли мова йде про розбудову людини, найкращим прикладом є насінина рослини, яка використовуючи енергію сонця і необхідні елементи із зовнішнього середовища розбудовує себе в дорослу рослину.

Внутрішня розбудова відбувається у відповідності до програми «ДНК», або «генотипу», зовнішня – в двох напрямках: «фенотипу» і «соцтипу». Якщо фенотип це розбудова біологічного тіла, то соцтип – це розбудова різних частин не лише біологічного тіла, а й інформаційного, і духовного.

«Фенотип» визначається пристосуванням до зовнішнього матеріального середовища, «соцтип» – пристосуванням до суспільного середовища. Зріст баскетболіста, фігура «гнома» у шахтаря – це «фенотип»; «пан» чи «раб», «кришнаїт» чи «атеїст», «вчитель» чи «механізатор», «єврей» чи «комуніст» – це вже «соцтип», який «видно» здалеку.

Якщо «генотип» це ядро структури, його стабільна частина, то «фенотип» - змінна частина, що будується за принципом пристосування об'єкта до зовнішнього середовища (відомого ще як принцип Ле-Шательє): кожен орган, кожна частина тіла розвивається таким чином, щоб відповідати зовнішнім навантаженням (пам'ятаючи, що визначальним залишається «генотип»). Не розвинеш можливості рук не маючи їх.

Говорячи про розбудову біологічного тіла, маємо на увазі розширення його можливостей через використання додаткових конструкцій. Можна копати лопатою, а можна екскаватором, можна йти пішки, а можна їхати на авто, і тоді колеса є продовженням ніг, як і крила літака. Мікроскоп і телескоп є розбудовою очей, різні мікрофони і слухові прилади – слуху, і так далі.

Співвідношення між «генотипом» і «фенотипом» (між стабільною і пошуковою, змінною частиною) задається числом золотого перетину $\varphi=0,618$ (маючи на увазі, що для ядра це число є найменшою із можливих межею).

Розбудовою людини в інформаційній області є «навішування» загальних і спеціальних знань та технологій для розбудови в фізичному світі до рівня виконання задач «Шляху Даного».

Саме для розбудови людини і підтримки її стану на необхідному рівні потрібні енергетичні, інформаційні, речовинні ресурси і, відповідно, «територія» (в узагальненому змісті) для забезпечення цими ресурсами.

В фізичній області до території життєдіяльності входить частина поверхні землі, природні ресурси, помешкання людини з усіма комунікаціями, а також конструкції її власної розбудови.

В інформаційній області до ТЖД можна віднести навчальні заклади, бібліотеки, книги і журнали, радіо і телебачення, все те, що дає можливість отримати необхідну інформацію і використати собі на благо, на розширення власної ТЖД, а при обмеженні на ці можливості – розбудувати себе за рахунок ТЖД інших людей.

Аналогічно перерахованим частинам ТЖД, людина розбудовує себе в духовній області: в музиці, в мистецтві, в вірі, в усьому, що пов'язано з почуттями і емоціями, з духовним наповненням душі людини.

Розміри і вагомість усіх трьох складових ТЖД можуть суттєво відрізнятися у різних людей; головне, щоб вони в сумі складали необхідну «територію».

Розбудова ТЖД людини в тій чи іншій області залежить, перш за все, від задачі, яку вона вирішує, і інваріантів для цього необхідних.

Як фізично, так і інформаційно людина може розбудувати себе за рахунок іншої. Можна самому взяти лопату і копати, а можна замість неї використати іншу людину в якості лопати – хай копає вона.

Теж саме відноситься і до ТЖД – її можна розбудувати самому, а можна захопити, привласнити фізично чи юридично, «законно» чи «незаконно» ТЖД іншої людини, або її частину.

У священника майже вся ТЖД складається з духовної, але це, тим не менше, дозволяє йому повністю забезпечити себе і свою сім'ю всіма необхідними ресурсами, навіть з надлишком.

ТЖД може бути незалежною від інших людей, а може об'єднуватися з ними для вирішення задач, які не можуть бути вирішені самотійно. Більш зрозумілою задача об'єднання ТЖД стає на прикладі «ідеальної» людини.

Взагалі ідеальною вважається система (чи об'єкт), яка найкращим чином (ідеально) відповідає характеру вирішуваної задачі.

Розрізняють біологічно ідеальну людину, соціально-ідеальну і духовно-ідеальну.

Біологічно-ідеальна істота має виконати дві основні задачі: вижити за всяку ціну і розмножитись (відтворити життя). Мова не йде про мораль і етику, про добро і зло, про порядність і

справедливість. Задача вижити і самовідтворитись важливіша за все інше! Без об'єднання чоловіка і жінки, їх ТЖД в ТЖД сім'ї, вирішити задачу стабільного самовідтворення життя на етнічному рівні неможливо.

По тундрі ідуть двоє. До найближчого шматка хліба сотні кілометрів. Загинуть обоє. Але життя повинно продовжитись, має вижити хоча б один, бо якщо помруть обоє – життя «обірветься». Як вирішити задачу? Для біологічно ідеальної істоти відповідь ясна як божий день: більш життєздатний (сильніший, розумніший, спритніший та тому подібне) має з'їсти того, хто поряд.

Щоб розмножитись ідеально-біологічна істота не питає іншу «заміжня вона чи ні», для неї головне самовідтворення, а все інше не має ніякого значення, в тому числі «мораль і етика».

Взагалі ідеальною можна вважати ту людину, яка максимально відповідає своєму призначенню, як людини, а саме її ролі і задачам у Всесвіті. На жаль, окрім гіпотез не існує жодної достовірної теорії з цього питання.

Якщо ж задача індивідуально не вирішується, то можна об'єднатися в колектив взаємодоповнюючих систему частин, але тепер уже об'єднана система розглядається як ідеальний біологічний об'єкт (вижити, розбудувати ТЖД системи і розмножитись). Людина, що ідеально ввійшла в нову роль, називається соціально-ідеальною. Соціально-ідеальною людиною діє під гаслом «що добре для системи, те добре й для мене». Частину своїх надлишкових ресурсів вона віддає іншим, отримуючи взамін відсутні в просторі її ТЖД. Прикладом ідеальної соціальної людини є член банди «товаришів», що грабувала «податок-товар» на великій дорозі. Не міг один товариш сидіти в кущах тоді, коли інший бився із озброєною охороною «товару» - тварин, що переганялись до Орди. Бо в випадку загибелі товаришів той, що сидів в кущах, залишався без засобів до існування.

В подібних колективах, зв'язаних єдиною метою і єдиним джерелом існування, з'являються перші форми моралі (по відношенню до себе) і етики (у взаємовідносинах з іншими). Не вбий, не вкради, не лжесвідчи і тому подібне. Але сформульовані правила є правилами лише даного колективу. І якщо поряд з'явиться інша «банда» – до неї мораль і етика не відносяться, конкурент на твою ТЖД має бути знищений! І в даній ситуації банда виступає як ідеальна біологічна істота. Виникає система, що нагадує по організації і функціях «біоценоз», де кожна складова залежить по колу від попередньої. Подібна система є досить стійкою, на відміну від тих, дієвість яких пропорційна зростанню лише однієї якоїсь якості. Останні, досягаючи успіху, розпадаються на початкові складові відразу ж після досягнення результату,

конфліктуючи за кращий шмат спільного результату. Згода залишається лише тоді, коли результат (джерело) відновлюється.

Як біоценоз, так і ідеально-соціальна система є прикладами виникнення і розбудови енергоінформаційних пар в біосфері, кільця життєдіяльності яких крутяться на конкретному джерелі живлення.

Ще одним прикладом формування соціально-ідеальної істоти служить Тора із Біблії, де сформульовані Мойсеєм основні правила моралі і етики. Та як витікає із тої ж Біблії, ці правила мають застосовуватись лише до одновірців, а всі інші народи «гої», які мають або служити «обраним богом», або ж бути знищеними, як конкуренти.

Третім типом – ідеально-духовним – є людина, що живе користуючись соціальною мораллю і етикою, але, водночас, сповідує божі принципи до себе і до оточуючого її живого і розумного Всесвіту, головними із яких є «не нашкодити» та зробити все можливе і, навіть, неможливе для його зростання і розвитку.

ТЖД гурту, спільноти, сім'ї складається із суми ТЖД всіх членів спільноти, але побудоване за тим же принципом, що й ТЖД окремої людини; за принципом золотого перетину: стійкого ядра, що забезпечує життєздатність гурту, і нестабільної частини.

При «негараздах» для збереження життєздатності система має «жертвувати» пошуковою частиною, зберігаючи, як основу життєздатності, ядро. В протилежному випадку система починає деградувати аж до руйнації або розпаду.

Життя кожного гурту, як і життя окремої людини, будується (і протікає) на принципі енергоінформаційної пари. На принципі енергоінформаційної пари побудована життєдіяльність Всесвіту і всіх його частин, в тому числі Сонячної системи, Землі, біосфери, людства, окремих спільнот людей (етносів), гуртів, сім'ї і кожної людини. При цьому кільце-контур життєдіяльності біосфери крутиться на контурі життєдіяльності планети; на контурі життєдіяльності біосфери «крутиться» кільце-контур життєдіяльності людства, або контур праці; на ньому побудований контур обігу товарів (і грошей – еквівалентів товару), на останньому - контур споживання, на контурі споживання - контур привласнення і розбудови ТЖД кожної окремої людини.

Кожної весни людина «засіває» поле, дбає про нього, збирає урожай і знову «засіває». Це кільце крутиться завдяки потоку сонячної енергії і інформації (мається на увазі не інформація на кожний крок життя, а на підтримку законів і принципів будови «ядра» Всесвіту, та на «глобальні» зміни згідно «програми-живи» його розвитку).

Основою життєдіяльності людства є «контур праці». Найпростішим контуром праці є контур сільськогосподарської діяльності (обробка землі і тваринництво). З цього моменту людина починає себе розбудовувати в зовнішній простір. Продовженням її рук (сили і енергії) та ніг стають тварини і інші люди (поки що фізичні раби). Перша ланка-кільце використовує біоенергію.

До виникнення контуру праці, а саме до моменту, коли людина «почала» вкладати сили не на збирання того, що є навколо, а й на його цілеспрямоване відтворення, вона була лише біорегулятором, виконуючи ту ж саму роль в контурі життєдіяльності біосфери, що й всі інші рослини і істоти. Поїдаючи різних личинок і комах, шпак розмножується, корму стає менше, ресурс ТЖД шпаків зменшується і їх кількість теж. Знову збільшується кількість «корму» і чисельність шпаків. У життєдіяльності кожного біорегулятора цей процес хвилеподібний. Подібну роль виконувала і людина аж до моменту, коли зрозуміла, що можна збільшити свою ТЖД за рахунок утворення власного контуру життєдіяльності.

Використання біоенергії дозволяє збільшити ядро ТЖД і, відповідно, її пошукову частину, в якій зароджується наступна ланка-кільце «ковалів». Коваль, виробляючи знаряддя праці, розбудовує людину і ще більше розширює її ТЖД. Саме коваль починає використовувати ті види енергії, які не використовувались у біосфері; а саме: механічну енергію води, вітру та теплову.

Наступними ланками розбудови контуру праці є ті, що використовують електричну (і хімічну, як її різновид) та атомну енергію. Головними діючими особами в нових ланках стають інженер-технолог, проєктант-конструктор, технолог-програміст, вчений-дослідник.

Важливість (і вагомість) кожної наступної ланки в тому, що вона дозволяє ще більше розширити ТЖД суспільства, а тому вона має перевагу над попередніми, що стабілізувались. Більша частина надлишкового продукту залишається в межах останньої, найбільш складної ланки контуру праці.

На контурі праці будується контур обігу товарів і грошей, а на ньому контури споживання і привласнення (точніше контури життя та діяльності окремих членів суспільства) і розбудова їх територій життєдіяльності.

Кожен член суспільства зацікавлений у розбудові власної ТЖД, що можливо, перш за все, за рахунок розбудови ТЖД ланки, до якої він входить, а ТЖД ланки - за рахунок ТЖД етносу, етносу – за рахунок ТЖД людства.

Розширити свою ТЖД можна шляхом наполегливої праці, своєї власної розбудови, а можна шляхом приєднання чужої (разом з її господарем), або «відкусивши» частину ТЖД іншої людини.

Можна мати свій контур життєдіяльності, а можна жити, паразитувати на чужому.

В людському суспільстві поширені всі можливі форми розбудови власної ТЖД, але всі вони використовують два засоби: включити ТЖД іншої людини, гурту, етносу, як елемент власної ТЖД, а при неможливості використання «конкурента» в якості елемента своєї розбудови – знищити, знову таки приєднавши його ТЖД до своєї!

Включення людини і її ТЖД до власної ТЖД в якості залежного елемента називається «рабством». Існують різні види рабства в залежності від рівня розбудови контуру життєдіяльності людства. Найпростіший, першопочатковий вид рабства – це біологічний. На цьому рівні людина-раб мало відрізняється від «тварини-раба».

Наступний вид рабства – технологічний, в якому рабство фізичне замінюється рабством технологічним, рабством виробника нижчої ланки по відношенню до вищої, при тому що частково, дещо в іншому вигляді, рабство залишається (і перш за все в організованих ієрархічно групах).

Ще менш явним є рабство інформаційне, коли людина в своєму житті живе за програмами і технологіями часткового, чи повного зомбіювання, незалежно від того хто це робить, а також безпосередньо через засоби масової інформації.

Найвища ступінь рабства духовна, коли людина повністю відключає (або відключають їй, що буває найчастіше) власну свідомість, а її душа стає територією паразитування іншої особи, чи організованої за духовною ознакою системи.

Все, про що йшла мова вище, повністю відноситься як до груп людей, так і до цілих етносів. Коли один етнос тримає інший в якості нижньої ланки своєї ТЖД – це теж рабство, пряме чи опосередковане.

Для захоплення і приєднання чужої ТЖД використовуються різні технології: від прямої агресії, до непомітної, досить завуальованої (вовк в овечій шкурі).

В сучасному світі ці технології в основном у відомі, як «ізми» і діляться на ті, що руйнують систему зсередини і ті, що руйнують її ззовні. До тих, що руйнують систему зсередини, відносяться сіонізм, нацизм-фашизм, шовінізм, комунізм і їх інструментарій знищення мови, історії, етнічних традицій, міфу етносу, перетворюючи його в безлику масу взаємозамінних елементів суспільства, в його «перегній», придатний для власного зростання. До зовнішніх слід віднести інтернаціоналізм пролетаріїв (об'єднуйтесь, знищуйте свою, етнічну еліту, свою голову на плечах; а пролетарським тулубом, будуть керувати представники іншого етносу, звичайно використовуючи пролетаріїв для свого

паразитування, для розбудови своєї ТЖД). До зовнішніх також відносяться релігії і релігійні секти, що експлуатуючи святі поняття у власних, далеко не божих, цілях, запускають щупальці на ТЖД інших етносів і народів.

При руйнації етносу зсередини краще за все спрацьовують технології «перевдягання». Мається на увазі те, що вірус, проникаючи в організм людини, одягає на себе «одяг» тканини із самої людини і тоді імунна система не може його виявити і знищити. Подібно до цього представники етносів (або груп, прошарків, кланів, мафій з інших країн), проникаючи на територію життєдіяльності іншого етносу, перевдягаються в його «міф», але при тому роблять свою чорну справу. Пам'ятаєте відомий вислів?: «Не по словах, а по справах їх пізнаєте їх!».

При включенні ТЖД іншого етносу (чи країни) в якості елемента власної ТЖД, етнос-агресор має на меті його використання (разом з ТЖД) на нижніх ланках контуру праці, не допускаючи до наступних, вищих, інтелектуальних, і не даючи можливості створення власного сучасного контуру життєдіяльності (перш за все контуру праці).

Щоб не допустити виходу етносу, що експлуатується, з власної ТЖД, знищується, або ж «купується» і вивозиться за межі етносу його інтелектуально-духовний прошарок та ті представники підростаючого покоління, які можуть замінити старших. Водночас руйнується всіма можливими засобами «міф етносу» і, перш за все, його мова, історія, традиції.

Українцям твердять, що у них найкращі в світі чорноземи, і що це їх основне багатство. Маючи при тому на увазі не життєздатність і перспективу розвитку, а інше: сидить в якості «раба» на нижчій ланці «контур праці» і не рипайтесь! При цьому робиться все, щоб тут не зросла нова еліта, для чого руйнується система освіти, виховання, етнічний міф в цілому. Без «голови на плечах» навіть золотом вимощені лани «не принесуть» ні достатку, ні перспективи.

Використовуючи інший етнос в якості нижчої ланки своєї ТЖД, етнос-експлуататор ризикує, в разі виходу цього етносу за межі його ТЖД, залишитись без необхідної ланки існування і зруйнуватись, або ж деградувати до рівня відтворення цієї ланки.

Розуміючи це, технологічно розвинуті етноси мають не одного «коня» щоб орати «землю», а кількох. В умовах сучасного світу для свого убезпечення, розвинуті технологічно країни користуються спільним «табуном» «коней».

Водночас кожен із етносів для забезпечення своєї життєдіяльності і життєздатності має пам'ятати, що в будові кожної стійкої системи є ядро і периферія, і що в контурі праці зовнішня частина (використання етносів-рабів), не повинна перевищувати

відсотка периферії ($\approx 0,38$). І якою б не була спокуса розбудувати свою ТЖД за рахунок інших, кожен етнос має розуміти, що при використанні іншого етносу можливі два наслідки: або ти «перевариш» цей етнос і зробиш його своєю органічною частиною, або ж при його виході із системи зруйнується твій контур-праці і твоя ТЖД.

Експлуатація інших народів в більшості випадків закінчувалась тим, що при набутті ними самостійності, народ, що створив імперію, деградував і втрачав роль лідера в авангарді прогресу людства.

Найкращою, в плані стійкості, організацією суспільства є «біоценози», які, відносно організації суспільства, можна перейменувати в «соціоценози», де в контурі загальної життєдіяльності кожен залежить від кожного (інший приклад – взаємозалежність різних органів людини з різними функціями один від одного).

Коли мова йде про «біоценози», то необхідно мати на увазі, що подібним чином утворюються «контури життєдіяльності» не лише в біосфері, а повсюдно, в тому числі і в світі інформації, і в світі духовності. Згадаймо приклад колективної розробки складних систем, і, особливо, в сфері інформаційних потоків.

ТЖД людства обмежена. ТЖД різних етносів об'єднуються в рамках спільної ТЖД простором і ресурсами планети. При ресурсній і територіальній обмеженості перед людством постають дві загрози. Одну з них називають загрозою перенаселення, коли ТЖД на всіх не достає і починається перерозподіл ТЖД від фізичної до духовної (криваві і безкровні війни, як результат збільшення чисельності людства). Друга загроза пов'язана з вичерпанням необхідних для життєдіяльності ресурсів, що також веде до виродження і загибелі людства.

Контур життєдіяльності людства

Життя Всесвіту побудоване на принципі енерго-інформаційної пари (ЕІП). На цьому принципі функціонує і еволюціонує, розвивається життя на нашій планеті. Енергоінформаційним приводом всіх процесів на Землі є Сонце. Сонячна енергія живить колообіг всіх процесів у біосфері, а на колі ЕІП біосфери крутиться «колесо» ЕІП людства.

Для того щоб «колесо» ЕІП почало обертатись, функціонувати, необхідно мати дві речі: «греблю» на потоці енергії і «енергосховище» (на зразок водосховища на річці, де накопичується потенціальна енергія з можливістю переходу її в механічну турбіни, а з неї в електричну струму). Енергосховищем біосфери є енергія Сонця закумульована в рослинах.

Та перш ніж перейти до функціонування ЕІП людства, необхідно зупинитись на надзвичайно важливому понятті простору функціонування, дії ЕІП. За відсутності необхідного простору дія ЕІП буде обмеженою, або ж взагалі неможливою. Необхідний простір з усіма обов'язковими структурними складовими називається «ядром», значення якого носить назву «критичного порогу», критичної маси, межі стабільності та т.п.

Прикладом критичної маси може служити критична маса ядерного заряду, найнижча цифра кількості осіб в біопопуляції, межа фазового переходу твердого стану розплаву в рідкий і так далі.

Для людини і людства в цілому необхідний простір, що забезпечує функціонування ЕІП, називається територією життєдіяльності (ТЖД). ТЖД включає в себе три складових: речовинну, інформаційну і духовну. В залежності від стану розвитку біооб'єктів (в тому числі і для різних за розвитком людей) домінуючими складовими їх ТЖД може бути матеріальна, рідше ментальна і ще в меншій мірі духовна. Головною умовою дієвості ТЖД є можливість забезпечення людини всіма необхідними компонентами для її «безпроблемного» життя і розвитку.

В загальноприйнятих термінах це три складових будови Всесвіту: матеріальна, ментальна (розуму, законів будови природи) і духу-енергії, що дає життя.

Священики різних релігій, не виробляючи ніяких матеріальних цінностей для життя людини, можуть жити «приспівуючи» лише завдячуючи території «духовного» простору.

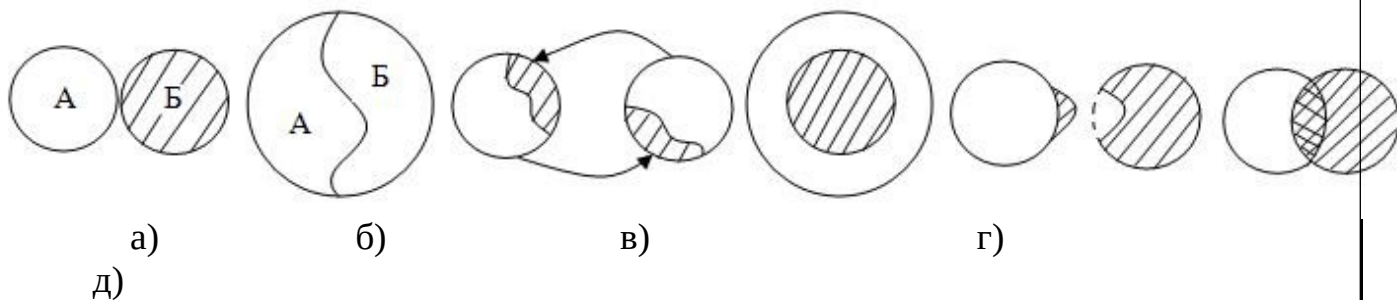
ЕІП в сукупності з ТЖД утворює контур життєдіяльності – КЖД. Можливості КЖД залежать, перш за все, від ресурсної бази ТЖД і від можливостей «озброєності» людини (чи іншого об'єкта життєдіяльності). Для використання ресурсів ТЖД людина створює проміжні ланки-механізми. Людину, що використовує зовнішні інструменти для покращення дієвості КЖД, будемо називати зовнішньо розбудованою людиною (ЗРЛ).

Вище, в попередніх лекціях, уже йшла мова про те, що в залежності від мети дії людина розбудовує себе матеріально (лопата, станок, автомобіль і т.п.), інформаційно (книги, спецкурси, інтернет і т.д.) та духовно (музика, мистецтво, світосприйняття і т.д., і т.п.).

Зважаючи на те, що по всіх, перерахованих вище, компонентах, наша планета обмежена, завжди обмеженою буде і ТЖД кожної окремої людини. Обмеженість ТЖД найчастіше тягне за собою або обмеженість якоїсь необхідної компоненти життєдіяльності, або ж її відсутність при наявності на іншій території.

Обмеженість, або відсутність необхідного для розвитку ресурсу, веде до прагнення отримати його якою завгодно ціною з чужої ТЖД. Залучити необхідний ресурс можна шляхом об'єднання КЖД (а), обміну ресурсами (б), включення чужої ТЖД (в) або її частини (г) в склад своєї (поглинання, завоювання) та часткового об'єднання (область взаємовигідних інтересів) (д). Взаємодію двох КЖД будемо називати «конкуренцією».

В принципі життєдіяльність можлива і при обмеженому ресурсі (як в стабільних біоценозах при відновлюваності необхідного ресурсу), але обмеженість ресурсу обмежує і розвиток, залишаючи його на одному і тому ж рівні.

Геометрична інтерпретація взаємодії двох КЖД

Ресурсом, що об'єднує всі три складових ресурсу КЖД, є сама людина. Іван (Іоан, Джон, Жан, Йоган, Ян і т.п.) може бути фізичною «лопатою» в руках іншого Івана, «лопатою-інженером», «лопатою-священником» і т. д.

Все сказане відноситься не лише до КЖД окремих людей, а й їх множин, об'єднаних спільними інтересами покращення життєдіяльності (партій, мафій, кланів, концернів, церков і т.п.).

Окремі множини людей, об'єднаних спільною метою побудови внутрішнього (з КЖД окремих людей) і зовнішнього (з КЖД подібних спільнот) контурів, діють за схемами приведеними в «геометричній інтерпретації» взаємодії двох КЖД.

Для розуміння функціонування КЖД варто зупинитися на подібних КЖД в біосфері (особливо зважаючи на те, що людство в своєму розвитку ще не винайшла нічого власного, а лише моделює те, що вже існує в природі). КЖД, в яких об'єднані КЖД різних популяцій і які для стабільного функціонування мають бути залежними ланками одного ланцюга, називаються біоценозами. Людство використовує ту ж схему біоценозів, моделюючи функції різних ланок ценозів і замінюючи їх в ланцюгу КЖД штучно створеними об'єктами. По суті людство з часом переходить в своїй

сутності від ланки «біосферного біоценозу» до самостійного «мануценозу», в якому використовується та ж матеріально-енергетична база, що й в біосфері (речовина і сонячна енергія).

Варто зауважити, що повністю незалежний від біосфери «мануценоз» людина створити не може в принципі, оскільки для функціонування біотіла вона використовує КЖД безлічі створінь нижчого рівня біосфери. Для «незалежності» необхідно «відмовитись» від біотіла і замінити його штучним, на зразок «електронних структур». Але і в цьому випадку людина буде залежною, вже на рівні «ментального» тіла (розуму), від мануценозів складових її ментальної частини в КЖД.

Опираючись на поняття ЕІП, ТЖД і КЖД, а також розбудованої людини, спробуємо розібратись у принципах будови і функціонування КЖД людства та в наслідках цього функціонування. Щоб розставити все на свої місця почнемо з перших рівнів буття людства в даному напрямку.

Спочатку людина, як і всі інші складові біосфери, виконує роль «біорегулятора-хижака», зі своєю ТЖД, недоторканою і поміченою, яку треба охороняти і оберігати від собі подібних. Джерелом існування «хижака» можуть бути інші істоти, рослини, взагалі які завгодно компоненти біосфери. Уже на цій стадії для полювання людина починає себе «розбудовувати». Їй, для прикладу, потрібен кремій для наконечника списа чи стріли, а він знаходиться на іншій ТЖД. З'являється необхідність обміну: я тобі «банани», а ти мені «кремій». Починається процес спеціалізації, дій по створенню штучного продукту, розбудова КЖД через створення «контуру праці».

Коли мова йде про хижаків, маємо пам'ятати правило: більше ягнят – більш вовків, поїли ягнят (у яких «стабільна» кормова база від Сонця) – зменшилась кількість вовків (даний процес коливальний, як і всі процеси регуляції).

І вже на цьому етапі людина помічає одну цікаву (і дуже важливу!) особливість всіх КЖД. Людина для забезпечення власних потреб використовує лише частину своїх можливостей (енергії і часу). Замість одного списа вона може зробити кілька, замість одної пари взуття може пошити дві і більше. В усьому, що відбувається навколо, немов би присутній «надлишок», і цей «надлишок» можна забрати, вкрасти, з'їсти не витрачаючи на те власних зусиль. В кінцевому вигляді цю особливість формалізував А.Сміт в концепції «додаткового продукту», «додаткового товару», «додаткової вартості», як фундаменту для експлуатації людини людиною і розширення виробництва.

Ведучи розмову про КЖД людини і суспільства в цілому, маємо не забувати, що життєдіяльність людини (і суспільства) включає в себе два підконтури: контур споживання і контур «утилізації»

відпрацьованого. Перший пов'язаний з материнським кільцем «біосфери» (що крутиться на КЖД планети), а другий - має бути наступною ланкою «ценозу» щоб не перетворитись в «сміття» і не заповнити кільце до рівня «недієвості, нежиттєздатності». Починаючи перебудову зовнішнього середовища і потоків через нього, маємо притримуватись обов'язкової умови забезпечення життєздатності, самовідтворення, самовідновлення КЖД.

Обидва розглянуті контури є підконтурами зовнішньої людини, функціонування якої забезпечує внутрішня, що складається з систем-кілець життєздатності і життєдіяльності людства в цілому.

Іншого погляду дотримувався Ф.Кене, що спостерігав за селянами які працювали на виснаженій Землі і бачив, як вони, працюючи все більше, отримували все менший результат. Ф.Кене прийшов до висновку, що додатковий продукт створюється первісно не людиною, а на полі. Людина лише використовує «енергію» поля для своєї життєдіяльності і зміни умов КЖД. Людина модифікує, змінює форму, але не якості продукту.

Ф.Кене говорив: із кілограма заліза можна зробити кілограм гвіздків, але не більше. В той же час із зернини на полі виросте кілька десятків зернин. Тож, за словами Кене, багатство створюється не додатковою працею, а в біосфері.

Послідовниками Ф.Кене були С.Подолінський і М.Руденко, але, на відміну від Кене, вони говорили не про роль «поля», а про те, що початковою базою, «приводом» життя на Землі є Сонце. Саме енергія Сонця дає ті 5 хлібин «поля», від яких відштовхувався в своїх висновках Кене.

Для того щоб поле відновлювало свою продуктивну здатність, необхідно повертати полю із п'яти частин (п'яти хлібин), того що виросло на ньому, три полю, а дві можна з'їсти або використати на розширене виробництво. Якщо «з'їсти» більше двох хлібин – поле буде деградувати і врожай весь час зменшуватиметься.

Ф.Кене не знав, що $\frac{3}{5}$ наближене до фундаментального в будові і розвитку природи числа «золотого перетину» ϕ , що дорівнює 0,618... і яке лежить в основі логарифмічної спіралі еволюції та в рядах Фібоначчі розмноження живого.

Якщо побудувати прямокутник із співвідношенням сторін $a:b=v:c$ і відокремити від нього квадрат із стороною b , то отримаємо в залишку прямокутник подібний до попереднього. Відрізавши від нього квадрат – отримаємо знов подібний і т.д. Провівши в цих квадратах діагоналі так щоб кінець одної був початком другої, отримаємо ламану лінію, або «спіраль» Фібоначчі, що в граничному переході дає логарифмічну спіраль, за законами якої протікають всі життєві процеси і будується архітектура більшості видів живих істот.

Основою будови ряду Фібоначчі є те, що кожне наступне число є сумою двох попередніх: $0+1=1$, $1+1=2$, $1+2=3$, $2+3=5$, ...або це ряд 0,1,1,2,3,5,8.... Можливі і інші ряди Фібоначчі, де наступне число буде результатом якоїсь однієї і тієї ж операції з двома числами, розташованими в заданій послідовності в цьому ряді, наприклад результат множення останнього числа на інше у відповідному розташуванні з цього ряду.

В числі золотого перетину відображена фундаментальна особливість, а саме поділ явища на ядро – стабільну незмінну частину, необхідну для збереження і відтворення явища чи об'єкта, і периферію – пошукову, варіативну, оптимізаційну, що визначає подальший розвиток системи. В фізиці ядро процесу визначається як «поріг протікання», утворення кластера (грона), перехід процесу на новий «якісний рівень». Зменшення частини «ядра» в цілому веде і до зменшення додаткової, варіативної частини (додаткового продукту для «проїдання»).

Застосовуючи принцип золотого перетину до КЖД людства, маємо також говорити, що завдячуючи праці людини на шляху енергоінформаційного сонячного потоку утворюються нові структури, які, в свою чергу, залучають додаткову енергію на виробництво додаткового продукту на КЖД людства (чи його частини), утворюючи новий контур – контур праці (КПр).

Далі текст книги Русь «ст. 248-261».

В кожному КЖД має бути два обов'язкових блоки: споживання і утилізації використаного. Причому це стосується усіх компонентів спожитого, в тому числі й інформації, і психічних потоків – емоцій.

Фізичні основи побудови технологій сучасності і майбутнього. Погляд у технологічне майбутнє людства.

Майбутнє якого завгодно етносу (як і людства взагалі) залежить від тої території життєдіяльності, якою він володіє і яку може розбудувати. Суттєвою частиною життєдіяльності являються технології, що маємо в розпорядженні і які визначають наше місце і

роль в тій чи іншій ланці (ніші) життєдіяльності людства. Не менш важливим моментом також є здатність етносу до пошуку і продукування нових технологій, в першу чергу тих що визначатимуть майбутнє людства.

Найпростіший контур праці, що виник у первісному суспільстві, був побудований на біоенергії, яка є різновидом хімічної, але незалежної (на той час) від знань людини і розуміння технологій, що можуть бути побудовані на потоці цієї енергії. Наступним кроком було використання механічної енергії води і повітря (кінетичних потоків), як наслідків дії гравітації. Пізніше справа дійшла до використання теплової енергії, за тим електричної, ядерної. Людство почало з найменш потужних джерел енергії і крок за кроком освоює все більш потужні, збільшуючи свої можливості і розширюючи простір своєї життєдіяльності. При цьому можливість використання більш потужних джерел енергії залежить від ступеню інтелектуально-технологічного середовища діяльності людства і обмежується задачами його еволюції. Тим більше, що при появі доступу до більш потужних джерел енергії людство використовує їх, в першу чергу, на війни і самознищення.

Мірою збільшення простору життєдіяльності людства може служити співвідношення між силами взаємодії речовини: 10^{-40} – для гравітації, $1/137$ для електричної і 1 – для ядерних. Звичайно є більш потужні джерела енергії, але на даному етапі розвитку людства вони розглядаються як гіпотетичні.

Зрозуміло, що ведучи розмову про джерела енергії, маємо на увазі один із основних принципів будови Всесвіту – **принцип енерго-інформаційної пари**. Саме завдяки цьому принципу на тому чи іншому потоці фізичних параметрів і утворюється потік-кільце іншого фізичного параметра. При незмінності, постійності джерела енергії (чи іншого параметра) на потоці нового параметра утворюються структури, що також будуть стабільними аж до закінчення функціонування материнської енерго-інформаційної пари. Утворюється **консервативна система**, для якої характерними будуть:

- час функціонування (час виконання задачі);
- наявність не менше двох контурів: внутрішнього (кільце ЕІП) і одного, або кількох зовнішніх (одне обов'язкове – зовнішнього потоку, що живить дане кільце, і другого зовнішнього, дочірнього, для видалення відпрацьованого ресурсу);
- наявність ведучого центру (органу, елемента системи), що задає ритм функціонування системи;
- наявність межі, границі, мембрани, що унеможливорює перебудову чи руйнацію системи і забезпечує її стійкість;

- наявність консервативного ядра і пошукової частини, що реагує на зовнішні зміни і пристосовується до них (або до зміни змісту задачі); з пошуковою пов'язане значення оптимального різноманіття;
- потенціальна, структурна складова системи більша за кінетичну, рухому (мається на увазі, перш за все, енергія системи та структури і процеси пов'язані з нею).

Примітка. Існування людства як частини біосфери, а біосфери як частини планети, залежить від місця самої планети в якості ланки енерго-мануценозу більш високого порядку в Сонячній системі.

У людини це кільця функціонування організму, що складаються з контуру споживання, контуру функціонування і контуру видалення залишків продуктів споживання.

Важливою і необхідною умовою стабільного функціонування консервативної системи є наявність «ведучого центру», що гармонізує систему в цілому, задаючи єдиний ритм для її складових. При цьому **ритм ведучого центра** має бути «співрозмірним», когерентним до материнського потоку енергії-інформації.

Для проходження материнського життєдального ресурсного потоку через консервативну систему вона має будуватись за «**принципом проникності**», маючи на увазі, що проникнути в консервативну систему найпростіше через вхід і вихід рушійного параметра (енергію, потік зарядів, гроші і т.п.).

Функціонування якої завгодно консервативної системи відбувається в послідовності операцій (технології) досягнення результату, для якого вона призначена.

Що ж розуміємо під словом «технології»? **Технологія** – це послідовність дій, операцій, процесів, яка дає можливість отримувати бажаний результат. Але яка завгодно дія неможлива без структури, механізму, конструкції, що може забезпечити виконання необхідної дії. По своїй суті розробка нових технологій зводиться до освоєння нових видів структур (конструкцій, механізмів і т.д) і процесів, що можуть або покращити те що маємо, або ж отримати новий результат. Розділ науки який займається вивченням взаємозв'язку між структурами (потенціалами і відповідно силами) та потоками, називається **неврівноваженою термодинамікою**.

Примітка. *Необхідно зауважити що «динаміка» і «неврівноваженість» по відношенню до змін в просторі і часі є синонімами одне одного. При цьому само слово «термо» відноситься лише до теплових потоків, в той час як об'єктом дослідження «неврівноваженої термодинаміки» є які завгодно природні структури і процеси (дії, потоки) пов'язані з ними.*

Які завгодно зміни хоча б одного параметра в двох сусідніх точках простору, чи в одній точці в два різних моменти часу являються об'єктом вивчення «неврівноваженою термодинамікою».

Залежність між силами X_i (структурами і потенціалами на них, що продукують сили) та потоками I_j (змінами в часі) вперше в узагальненому вигляді записав норвезький дослідник Онзагер:

$$X_i = \sum K_{ij} I_j; \quad I_i = \sum K_{ji} X_j,$$

де K_{ji} та K_{ij} – коефіцієнти взаємозалежності і перерозподілу енергії на продукування нових потоків і сил.

Розглядаючи записані рівняння необхідно звернути увагу не те, що для всіх відомих процесів коефіцієнти переходів сил в потоки

K_{ij} і навпаки – потоків в сили - K_{ji} мають одне і те саме значення

окрім обертового руху і магнітних явищ, в яких $K_{ij} = -K_{ji}$. Для поновлення початкового стану в цих явищах необхідне **«подвійне відбиття»**, а саме : $K_{ij} \rightarrow -K_{ji} \rightarrow K_{ij}$. Даний ефект пов'язаний з асиметрією обертового руху (як речовини, так і тої матеріальності, обертання якої сприймається нами як «магнітне поле»)

Примітка. На останній ефект необхідно звернути особливу увагу (як і на всі «асиметричні структури»-процеси в просторі-часі), зважаючи на те, що саме на ньому будується один із різновидів апаратів переміщення в просторі-часі.

Розглядаючи рівняння Онзагера неважко помітити, що вони є наслідком **«принципу Короленко-Кюрі»** : «середовище перебудовує під себе об'єкт і навпаки в послідовності : структура – процес – інша структура. При цьому структура продукує процес, процес продукує структуру, або кінетична енергія (руху, змін) переходить в потенціальну (структур) і знову в кінетичну (того ж чи інших фізичних параметрів за принципом «хвилі маятника» в природі).

На взаємопереходах «структур-потенціалів-сил» в «зміни-рух-потоки» побудовані всі відомі технології, в яких кожен із взаємопереходів отримав назву фізико–технічного ефекту відомого під прізвищем автора, що вперше його досліджував. Нині людством досліджено більше ста фізико–технічних ефектів, більшість із яких воно використовує, в тій чи іншій мірі, в своїй життєдіяльності (дивитись фонд фізико–технічних ефектів в книзі «Скарбниця»). В той же час значна кількість «ефектів» взаємодії між «структурами» і «потоками» не використовується і може бути основою для розробки технологій майбутнього. Особливої уваги потребують ефекти, що описані в літературі, але не досліджені до рівня

розуміння їх фізичної сутності (Скарбниця, розділ 3.2, фізико-технічні ефекти без теоретичного обґрунтування) і, відповідно, ще очікують на своє місце в технологіях майбутнього.

Усі відомі та «невідомі» фізико-технічні ефекти є по суті різними комбінаціями взаємодії окремих складових структур і потоків, а також їх «паралельної» (одночасної), «послідовної» та «комбінованої» дії в просторі і часі. Оскільки множини структур і потоків досить значні, то і число комбінацій (фізико-технічних ефектів) буде дуже великим, а тому в пошуку вартих уваги для досліджень на даний момент необхідно звернути погляд на перелік елементів даних множин. Розглядаючи структури, перш за все, слід їх класифікувати за фазовим станом: «тверді» (коли потенціальна енергія взаємодії більша за кінетичну енергію руху їх елементів), «рідинні» (коли потенціальна і кінетична енергії дорівнюють одна одній за відсутності взаємодії по інших параметрах) і «газові».

При цьому необхідно мати на увазі, що подібний поділ характерний для якого завгодно виду взаємодії: гравітаційного, електричного, магнітного, ядерного і т.д., і залежить від структури потоків взаємодії та інших потоків в самих структурах (мається на увазі, в першу чергу, вид руху потоку).

Особливої уваги потребує дослідження взаємодії речовинних структур і потоків із зовнішнім середовищем, в якому розгортається дія, а саме в тому середовищі, яке називаємо «простором, вакуумом, ефіром чи тому подібними «іменами». Всі фізичні поняття щодо речовини можуть розглядатись і по відношенню до «вакууму». Аналогом електричної хвилі в речовині (звуку) може бути хвиля у просторі (вакуумі), яку називаємо магнітною. Поєднання електричної «складової» з «магнітною» утворює електромагнітну хвилю, особливістю якої є циклічний перехід електричної (просторово-зарядової, структурно-потенціальної) форми в магнітну (часову, текучу, кінетичну) і знову в електричну.

До особливостей структур необхідно віднести **«фрактальність»** їх будови в однорідному середовищі та **«кластерність»** (фрактальну обмеженість) в неоднорідному, а також **«періодичність»** структур в залежності від виду симетрій і наявності асиметрій в них, як основи, що породжує відповідні потенціали та потоки. При цьому необхідно розрізняти структури в просторі і в часі, як і їх особливості. Перші формуються по одній, по двох і трьох координатах, другі - лише по одній - часовій (стаціонарні і нестаціонарні структури, маючи на увазі, що, наприклад, незмінний хвильовий потік у часі теж є стаціонарною кінетичною структурою).

Види асиметрії в природі дуже різні і притаманні всім фізичним структурам і потокам, але їх вплив найменше

досліджений для обертового руху речовини і магнітного «поля» (магнітний вихор-ротор продукується обертовим рухом часток, складовою яких вони є).

В залежності від виду взаємодії (природи взаємодіючих об'єктів, виду їх «зарядів») розбудовуються відповідні потенціальні і кінетичні структури з характерними для них потенціалами. Безпосередній вид будови потенціальної структури залежить від виду фрактала, що утворюється; наприклад, структура твердих тіл може бути кристалічною, аморфною і періодично-різноструктурною

Примітка. Якщо уявити потенціали у вигляді «перепаду висот» між рівнем водосховища і рівнем стоку, то «сила» буде пропорційною висоті, але час її дії залежатиме від ємкості водосховища. Подібна ситуація характерна для всіх акумуляторів в природі (механічних, електричних, магнітних і т.д.).

«Фундамент» кожного розділу фізики базується на тому чи іншому виді зарядів та їх взаємодії і характерних для нього «потенціальних» і «кінетичних» параметрах. Так в електриці (електричні заряди q і закон Кулона взаємодії між ними) роль потенціальної складової відіграє напруженість електричного поля E , а кінетичної – напруженість магнітного поля H ; в термодинаміці роль «заряду» відіграє «фазовий об'єм», а роль потенціальної і кінетичної складових тиск P і температура T ; в механіці розглядаються масові «заряди» m і закон Ньютона взаємодії між ними, де роль потенціальної складової відведена відстані r , а кінетичної – швидкості V .

Окрім визначальних параметрів даного виду взаємодії до рівнянь взаємозв'язку між ними входять «коефіцієнти» переходів, що отримали назву «коефіцієнтів електричної та гравітаційної взаємодії», а в термодинаміці «добутку газової постійної на відношення маси до молекулярної маси», але в усіх випадках вони обумовлюють свого роду енергетичну «ємність» переходу.

За законом відповідності потоків структурам, що їх продукують, і навпаки, розрізняють потоки речовини, зарядів, енергії, дії, інших фізичних параметрів; при тому, що ці потоки включають в себе «компоненти» простору і часу та можуть класифікуватися як потоки інших фізичних параметрів; наприклад, потік енергії при незмінній швидкості може називатись потоком кількості руху.

Всі потоки можуть бути стаціонарними і нестаціонарними. Стаціонарний потік формує під себе стаціонарну структуру, нестаціонарний змінює структуру і породжує нові потенціали і нові потоки. Але розглядаючи потоки, необхідно також враховувати природу їх руху, який може бути обертовим, хвильовим і поступальним.

Незважаючи на характер руху, який завгодно рух можна розкласти на потенціальну і кінетичну складові, якщо його розглядати відносно точки прив'язки системи координат. Та складова, яка йде від точки прив'язки по радіусу – це поступальний рух, дія якого є добутком енергії на час; та що формується по дотичній, по колу, – є потенціальною, обертовою складовою, «дія» якої не залежить від часу і дорівнює добутку кількості руху на відстань.

«Фрактальну» періодичність, що формується в структурах потоками, чи в потоках структурами, формують обертовий і хвильовий рухи, а саме: періоди їх обертання-коливання та довжина хвилі чи кола; в той час як енергія чи момент кількості руху визначають вид фрактала. Фрактальна будова структур і потоків характерна для всіх середовищ незалежно від їх природи, в тому числі праматерії, яку називаємо «вакуумом». І хоча «вакууму», як середовищу, не притаманні особливості будови речовини, що відображені в гравітаційному (масовому), електричному та ядерному зарядах, але наявність магнітних хвиль в «пустому просторі» говорить, що в ньому теж повинні мати місце структури і потоки. Якщо є хвиля в «просторі», то має бути і «вихор» простору (магнітна хвиля і «торсіони!»).

Зважаючи на те, що магнітна хвиля переносить енергію в просторі, а при взаємодії з речовиною породжує електромагнітну хвилю (і світло), електрична хвиля в речовині породжує звук. Саме магнітна хвиля і породжує «дифракцію» електронів в ефекті «двох щілин». Як результат взаємодії різних структур і потоків спостерігаються і різні ефекти – наслідки цих взаємодій. До найбільш відомих відносяться: зміна стану структури при фазових переходах; наявність критичних значень – порогів переходу одного стану в інший; зміна симетрії; зміна процесу концентрації параметра на його розсіювання і навпаки; зміна орієнтації і напрямку руху складових як в об'єкті-структурі, так і об'єкта в зовнішньому середовищі (за рахунок виникнення взаємодії з ним при наявності, перш за все, просторової асиметрії); вплив просторової чи фізичної межі або їх комбінації; повернення чи неповернення об'єкта-структури до початкового стану (при поверненні – тим же шляхом, чи через «гістерезис» (свого роду цикл «Карно»); фрактальне формування ймовірності результату в просторі і часі (нормальний розподіл Гауса і розподіл Пуассона (як і інших); витіснення структури структурою чи потоку потоком (закони Архімеда, Магнуса, Ампера, Лоренца і т.д.).

. В разі, коли розмова йде про зміну стану, то це можуть бути і геометричні зміни, і зміна-трансформація фізичної структури, і зміна властивостей об'єкта чи потоку. Кожен вид переходу від структури до потоків і навпаки, як уже зазначалось вище, носить

назву **фізико-технічного ефекту**, який може відігравати ту чи іншу роль в технологічному процесі. В залежності від функціонального призначення матеріальну реалізацію фізико-технічних ефектів (конструкції, механізму, приладу...) можна розділити на:

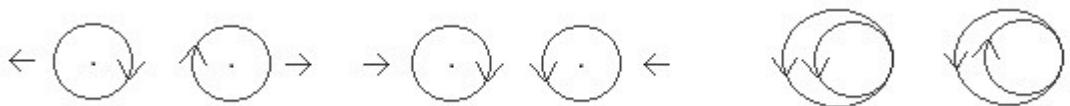
- переміщувачі – ті, що змінюють, переміщують той чи інший параметр в просторі і часі;
- генератори – ті, що продукують потік чи структуру необхідного параметра;
- накопичувачі – ті, що накопичують необхідний параметр;
- трансформатори – ті, що змінюють значення параметрів потоку чи структури;
- регулятори – ті, що регулюють і підтримують значення заданих параметрів;
- імунатори – виконують роль захисту від зовнішніх і внутрішніх руйнівних впливів;
- компенсатори - ті, що підтримують значення параметрів (різновид регуляторів);
- структуратори - ті, що формують будову (її особливості) одної структури чи потоку для впливу на інші потоки і структури;
- варіатори - ті, що змінюють одні параметри в залежності від інших;
- вимірювачі - ті, що переводять значення параметрів, недоступних прямому контакту, в параметри інших, доступних для обробки інформації від потоків і структур;
- ліквідатори - ті, що повертають систему чи об'єкт до початку їх утворення після закінчення задачі.

Та повернемося до принципу енерго-інформаційної пари. Якщо потік якогось фізичного параметра, протікаючи через два різноматеріальних середовища (в тому числі і різнофазових; при наявності між ними різниці-потенціалу хоча б по одному параметру), утворює в них кільце-контур потоку іншого фізичного параметра, то така послідовність називається енерго-інформаційною парою. Отриманий потік, протікаючи через інші два середовища, може утворити замкнутий потік наступного фізичного параметра і т.д. Всесвіт побудований на ефекті енерго-інформаційної пари (ЕІП), де великі "колеса" потоків енергії крутять менші, а ті - ще менші і т.д. ЕІП бувають простими і складними. Складні, що відносяться до буття людини, називаються "ценозами". Під "ценозом" розуміють

материнське "коло" ЕІП, на якому "крутяться" потоки дочірніх колес ЕІП, на зразок біоценозу озера, де водоплаваючі птахи своїм послідом живлять водорості, на них харчуються різні комахи і личинки, яких поїдає риба, рибу – птахи, і все повторюється. Але та ж риба має свій внутрішній "ценоз", функціонування якого залежить від "материнського".

"Ценози" діляться на природні і штучні, що створюються людиною для вирішення задач своєї життєдіяльності. Прикладом штучного "ценозу" може служити автомобіль, що має переміщувати корисний вантаж в якомусь контурі. Але для виконання задачі переміщення автомобіль повинен мати свій контур функціонування, до якого входять системи енергоживлення, керування рухом, регулювання внутрішніх параметрів (наприклад, температуру в салоні) і т.д. Розглянутий приклад важливий для розуміння будови і функціонування якої завгодно системи: кожна система, що виконує конкретну задачу, крутиться на зовнішньому потоці живлення, має власний контур функціонування і коло, що забирає-споживає "продукти-відходи" діяльності-функціонування системи (чи людського організму). Все, що не є продуктом споживання наступним "колом" ЕІП перетворюється в сміття, накопичується і призводить до зупинки-руйнації системи.

Взаємодія (взаємовплив) різних ЕІП відбувається за так званим принципом зворотної дії (в суспільстві відомий, як закон "карми-кари"). Дію цього закону можна наглядно пояснити на прикладі взаємодії двох "колес-вихорів": зовнішні вихори одного напрямку "відштовхуються" (негативна дія), різного - притягуються (позитивна дія), внутрішні колеса в залежності від напрямку обертання дають протилежний ефект (рис.):

Розуміння будови і функціонування ЕІП, як і систем, що формуються на їх кільцях, дозволяє відстежити можливості моделювання процесів, що відбуваються в системі, і побудови на них нових рукотворних кілець, які будемо називати технологіями. До найбільш поширених технологій, що використовуються людством, відносяться наступні:

- розділення і поєднання фізичних параметрів;
- переміщення фізичних параметрів в просторі і часі;

- вимірювання і контроль значень фізичних параметрів;
- концентрації і розсіювання;
- трансформації значень того чи іншого параметра через зміну доповнюючого параметру;
- пристосування і переформування структур (шляхом використання принципу Короленка-Кюрі);
- перебудова стану системи, структури, процесу шляхом зміни співвідношення між кінетичною і потенціальною енергіями в системі;
- зміна геометрії, симетрії чи асиметрії об'єкта, структури, процесу зі зміною характеру і можливостей системи;
- зміна характеру і інтенсивності взаємодії (механічної, теплової, електричної і т.д.);
- використання фазових переходів і фрактальних ефектів формування структур і процесів;
- використання обертового і хвильового рухів, в тому числі композиції з магнітними ефектами;
- використання зворотної дії і впливу в ЕІП (не тільки велике кільце крутить малі, але й малі можуть утворити і крутити велике - наприклад, колективні квантові ефекти);
- мікро- і наноефекти, ефекти переходу між різними «поверхами» будови матерії;
- симбіозу і відтворення в плані стійкості життєздатності системи;
- індивідуального і колективного характеру;
- захисні, ресурсозберігаючі;
- відновлення і самовідновлення параметрів життєдіяльності і функціонування;
- руйнації і самоліквідації, екологічні;
- імпульсно-енергетичні.

За своєю природою енерго-інформаційні пари можуть будуватись на потоках речовини (масових), зарядів (електричних і ядерних), енергії (на основі носіїв і на основі середовища, наприклад: електромагнітних коливань простору-вакууму), на змінах в будові простору і на темпі часу.

В нинішньому вивченому (в деякій мірі) стані це процеси енерго-інформаційного характеру, перебудови структур, взаємодії потоків і структур, обертового і хвильового рухів, доповнення і компенсації.

Структури, що відповідають за зміни в системі і є складовими технологічного процесу, носять однакову назву, але елементно-

процесуальне наповнення можуть мати різне. За призначенням такі структури діляться на:

- генератори і насоси енергії;
- трансформатори потоків і структур (за принципом «Короленко-Кюрі»);
- компенсатори окремих параметрів трансформованих потоків і структур по відношенню до початкового стану (один із прикладів «теорема СРТ»);
- вимірювачі значень параметрів потоків і структур.

В залежності від конкретних функцій дані об'єкти-структури носять назви: трансформатори, компенсатори, вимикачі, переміщувачі, витіснювачі, ритмомостати коливань, передавачі-приймачі, імпульсатори, зшивачі-розділювачі, концентратори-розсіювачі, нейтралізатори, формувачі, пристосовувачі, ліквідатори, фільтри-обмежувачі, тестувальники, сепаратори, вимірювачі, поновлювачі, підтримувачі, розподілювачі, модулятори, кодатори, поляроїди, оптимізатори, перекладачі, відтворювачі, імунатори, індуктори, координатори, прокладачі, відбивачі, перемикачі, генератори, матриці-пуассони-формувачі, акумулятори, параметростати-фіксатори, полюсники, прялки, інгібітори-стимулятори, диференціали-інтегратори, регулятори, захисники, дозатори, записувачі, налаштовувачі-камертони, перехідники (три?), розмежовувачі, висмоктувачі, накопичувачі, структуратори, варіатори, шукачі і т.д..

Можлива лише зміна наповнення механізму, але не зміна функціонального призначення: вимикач має вимикати, а трансформатор – трансформувати.

Перераховані технології відносяться до того рівня світобудови, який асоціюється з макросвітом, хоча, як правило, принципи світобудови практично незмінні по рівнях його будови. Підтвердженням даної тези може бути ідентичність математичних моделей розвитку процесів по різних рівнях організації матерії. В залежності від співвідношення між потенціальною і кінетичною енергією системи (між структурною енергією і енергією руху) на всіх рівнях процесу вона описується трьома типами диференціальних рівнянь.

Взагалі, говорячи про розробку нових технологій, варто мати на увазі, що все, що робила, робить і буде робити людина, є процесом моделювання природних структур і процесів. Починаючи з першого року дитинства і до кінця життя, людина займається моделюванням: фізичним, енергетичним та т.п.

Моделювання відбувається, перш за все, для навчання і, через усвідомлення, для використання, розширення і розбудови життєвого простору та контуру життєдіяльності в ньому.

Моделюється, як правило, один, рідше кілька, фізичних параметрів характерних для об'єкта чи процесу, що використовується. При цьому в нагоді стає універсальність, подібність або ідентичність всіх процесів у Всесвіті.

Моделювання може бути фізичним і інформаційним. При фізичному моделюванні використовується ефект зменшення чи збільшення об'єкта, прискорення чи уповільнення процесу, переходи до інших фазових станів структур і процесів. Але, з огляду на нетотожність моделі реальному об'єкту, використовуються різні критерії переходу від моделі до об'єкта, чи процесу, що моделюється. Критерії переходу за своєю природою можуть бути дуже несхожими (кінематичними, динамічними, енергетичними, геометричними і так далі), головне, щоб модель по параметру, що моделюється, давала можливість передбачувати результат, або ж, бажано, його точного розрахунку.

Важливо розрізняти моделі за їх призначенням, а саме:

- для дослідження об'єктів, що розробляються вперше, їх можливостей і меж використання;
- для навчання тих, хто буде користуватись уже вивченими і дослідженими об'єктами та процесами.

Якщо в першому випадку необхідна точність у визначенні можливостей об'єкта, то в другому – створення в свідомості людини інформаційної моделі будови об'єкта та його функціонування по якомусь параметру. І тут важлива не стільки точність, скільки алгоритм (технологія), що дасть можливість отримати необхідні результати.

В той же час важливо підкреслити, що все, що вивчає, чим користується, чи буде користуватись людство, ніколи не вийде за межі простору буття людини, перш за все її як біооб'єкта. Для того щоб людина вийшла за межі простору біосфери, вона має позбутись біотіла і замінити його тілом, що відповідало б світу іншої конструкції; мається на увазі не лише перехід в мікро чи на мега рівні, в інші фазові стани речовини (в плазму, в рідкий чи кристалічний стан), але й у світи, що побудовані взагалі за іншими принципами і законами, з різною кількістю просторових і часових координат, з іншими станами матерії і, відповідно, того середовища, в якому «нова людина» існуватиме як розумна істота чи система.

Шляхом своєї розбудови, людина збільшує власний простір життєдіяльності і свої можливості. Зважаючи на те, що в склад якої завгодно біоістоти (і не тільки) входить **сім комплектуючих систем** життєзабезпечення (не рахуючи двох потоків енергії – знизу, через чакру «кундаліні», і зверху через чакру «саха-срару» і маючи при цьому на увазі кільця-конттури, – контур живлення, і

контур видалення відпрацьованого). Людина, де б вона не була і коли б не жила, буде розбудовувати саме ці системи.

Надзвичайно важливими в розбудові нових технологій та ноосфери в цілому є **принцип блоковості**, за яким поверх за поверхом будуються всі світи. З елементарних часток будуються атоми, з них молекули, клітини, організми. Теж саме спостерігається в техніці, в інших сферах діяльності людства. Проектуючи новий об'єкт, людина використовує ті стандартні блоки, які уже існують і які уже випробувані. Зрозуміло, що до повної формалізації тут справа ще не дійшла, але недалеко той час, коли подібні «блоки» сформуються в кінцевому вигляді не лише в техніці (в механіці), а й в електродинаміці, в теорії інформації і в системах, що з нею працюють.

Примітка. Як тут не згадати «дхарми» Будди – вічно існуючі принципи і закони будови і функціонування всесвітів та стандартні блоки інформації побудовані на їх основі.

Якщо мати на увазі, що **кожній формі мислення відповідає свій математичний апарат**, то базові елементи форм мислення мають відповідати базовим елементам того чи іншого математичного апарату.

Перераховуючи стандартні механізми за функціями і призначенням, ми по суті говоримо про деякий аналог таблиці хімічних елементів, тільки в техніці.

Показовими для своєї «таблиці Менделєєва» в теорії інформації є **форми мислення** і елементи притаманні їм. Як уже згадувалось в попередніх лекціях **до форм мислення можна віднести:**

- модельно-образне;
- асоціативне;
- логічно-аналітичне;
- системно-узгоджене;
- фрактально-екстраінтерполяційне;
- алгоритмічно-технологічне;
- варіативно-комбінаційне;
- парадоксально-катастрофічне;
- системно-блокове;
- ієрогліфоблокове;
- інваріантно-цільове;
- вибірково-сітчатє;
- підсвідомо-інтуїтивне;
- творчо-пошукове;
- інтегрально-космічне;

- детально-диференціальне.

На початку розмови про технологічне майбутнє людства був зроблений акцент на види енергії, що використовуються, та на енерго-інформаційні пари, що утворюються на них (або створюються). Тож, підбиваючи підсумки сказаного, варто підкреслити ще раз, що вирішальним фактором розбудови нових технологій в майбутньому залишається вид енергії, що буде в перспективі використовуватись.

На початку третього тисячоліття в деякій мірі використовується три види енергії: гравітаційна (механічна вітру, води, тяжіння), хімічно-електрична і ядерна. При цьому слід мати на увазі, що на кожному енергетичному рівні розрізняються три стани взаємодіючих складових: газоподібний ($W > U$), рідкий ($W = U$) і твердий ($W < U$). Найбільш освоєними є гравітаційно-механічна і хімічно-електрична, де використовується всі три стани, в той час як для ядерної лише один із станів, а саме у випадку з процесом вивільнення частини потенціальної енергії під час синтезу хімічних елементів (термоядерна E), або ж їх розпаду. Різновидами ядерної енергії, що використовуватимуться в майбутньому, будуть енергія розпаду нейтронної речовини, енергія анігіляції речовини і антиречовини. В той же час на горизонті уже окреслюються ті види енергії, які в майбутньому людства стануть домінантами. До таких видів енергії уже нині можна віднести наступні:

- енергія сингулярностей на всіх рівнях світобудови (від наднових зірок, квазарів, «чорних дір» та т.п. до сингулярностей ядерних – на рівні елементарних часток);
- енергія симфонії сфер (при незмінності загальної енергії Сонячної системи потенціально-гравітаційна і кінетична складові в різних точках системи постійно змінюються, що може використовуватись для руху, як це роблять ті, хто катається на хвилях);
- енергія геометродинамічних перетворень (мається на увазі зміна геометрії простору з одночасною, компенсуючою, зміною в проявленому стані матерії: зміна мірності простору, механізмів взаємодії, властивостей речовини і т.д.);
- енергія творення проторечовини (механізм світового вихору, або свастя, що продукує, творить елементарні частки використовуючи енергію творення світу Яві);
- енергія взаємоперетворень простору, зарядів, часу (через механізм віртуальних часток, які одночасно служать основою багатьох світів поєднаних в одну взаємозалежну систему);
- тринітарна енергія, або енергія програмного формування з праматерії Світу Явленого з заданими параметрами;

- енергія «кристалізації» віртуальних часток в реальні.

По аналогії з трьома областями атомарних явищ: механікою твердого тіла, гідродинамікою і газодинамікою (в якій великим підрозділом є термодинаміка), маємо розрізняти ядерну газодинаміку, ядерну гідродинаміку і ядерну кристалографію.

Важливим моментом у визначенні типу і джерела енергії є асиметрія основоутворюючих параметрів будови Світу.

Одним із важливих моментів у розумінні будови Всесвіту є усвідомлення джерел енергії, що живлять космічні об'єкти (точніше потоків, на яких вони існують як ланки енерго-інформаційних пар). Так Земля живиться не стільки енергією Сонця, скільки від «власного» потоку (інакше температура по всьому перерізу планети мала б бути однаковою). Але якщо у кожного космічного об'єкта є власне джерело енергії, то на ньому мають існувати і відповідні форми життя. На тому ж Марсі, на глибинах, де середня температура близька до 300°K, можуть існувати форми життя близькі до земних біологічних.

Найбільш загадковою поки що залишається енергія, яку класифікують як психічна, про яку згадують у своїх творах махатми Сходу і якою користувались свого часу козаки-характерники. Психічну енергію ще називають енергією живого, або енергією що «робить» матерію живою. Прояви цієї енергії, що спостерігаються у деяких представників біосфери, можуть стати могутнім джерелом енергії для псевдоживих літальних апаратів (і не лише) майбутнього.

Якщо зважити на будову людини із тіл різної матеріальності і різного призначення, то з психічною енергією асоціюється те, що називається біополем. Але це не енергія речовинного світу, хоча її дія на речовинні структури відбувається через матеріального посередника енергії життя.

І коли вже мова зайшла про такі види енергії як «психічна», то, екстраполюючи все попередньо сказане, можна стверджувати, що не лише різним станам речовини відповідають різні механізми взаємодії, але й різним рівням (тілам) будови живого також. Інакше кажучи, на кожному рівні будови живої матерії маємо говорити про різні **види енергії** і можливості їх використання в майбутньому. Освоюючи все більш потужні джерела (потоки) енергії, людство набуває все більших можливостей і не виключена можливість, що з часом воно досягне такого інформаційно-технічного рівня, який відповідатиме передумовам розбудови не лише зоряних систем, а й побудови нових світів.

В цьому відношенні надзвичайно цікавими можуть стати дослідження взаємозв'язку спектру зірок і можливих форм життя на їх планетних системах. На користь необхідності подібних

досліджень говорить взаємозв'язок між спектром Сонця і біосферою Землі.

Розглянуті вище види перспективних потоків енергії використовують не лише особливості того стану матерії який називаємо речовиною при незмінних значеннях простору і часу, але й взаємовплив і взаємоперетворення речовини, простору, часу і інформації.

До найбільшого акумулятора енергії, яку теж в принципі можна використовувати, відноситься дія, що акумульована в обертовому русі від елементарних часток до обертання зоряних систем, і яка розкладається на енергію і час. Але використання цього виду енергії, як і розглянутих вище, несе в собі небезпеку руйнації від локальної до загальної для світу, в якому існуємо. Тож використовуючи той чи інший вид енергії маємо керуватися правилом: не лише не нашкодити живому розумному Всесвіту, але жити і діяти так, щоб він розвивався, а життя і розум отримували все більші можливості і перспективи.

Окремим розділом перспективних технологій майбутнього мають розглядатись інформаційні. Це надзвичайно велика, майже невивчена сфера світу принципів і законів його будови і функціонування, але все ж варто зауважити, що фізичний світ і технології в ньому є матеріальним відбитком інформаційного і що останній несе в собі ті ж принципи і закони, ті ж фізико-механічні ефекти, хоча і побудовані на інших матеріальних носіях.

Ще більш віддаленими виглядають на сьогодні духовні технології, технології емоцій і почуттів на основі гіпотетичної «психічної» енергії, можливо пов'язаною з магнітною, і її структурами у вигляді пакетів «енергії- інформації-емоцій» в просторі, не забуваючи, що останні також можуть бути потенціальними (на структурах) і кінетичними (на потоках).

Зважаючи на те, що кожній фізичній технології відповідає інформаційна (спочатку було слово), і не зупиняючись на особливостях будови світу інформації (світу Праві), розглянутих в попередніх розділах, все ж варто зупинитись на двох підвалинах розробки інформаційних технологій. Перша відноситься до інформаційного моделювання всього того, що оточує людину і впливає на її життєдіяльність. По своїй сутності вся сукупність інформацій, якою володіє людина, є сукупністю технологій. І так само, як в фізичному (речовинному) світі кожна технологія будується на двох складових: структурах і процесах, так і в інформаційному просторі розрізняють «об'єкти-структури» і «оператори-дії» над ними. В цьому аспекті кожна мова представляє собою множину І-технологій, якими володіє людина.

Кожне речення якої завгодно мови представляє собою «ланку-операцію» інформаційного технологічного процесу, в якій

«об'єктом-структурою» є іменник (іноді кілька), а «оператором-дією» - дієслово. Всі інші частини мови підкреслюють ті чи інші особливості попередніх двох основних складових речення (прикметники – якості та інші особливості «об'єкту» чи «процесу», сполучники – про паралельність чи послідовність «об'єктів» і дій над ними та т.п)

Послідовність «речень-ланок», що виконує – вирішує поставлену задачу, є технологією мислення. Інакше кажучи, кожна мова – це сукупність технологій мислення. В даному відношенні мови за технологічними особливостями мислення діляться на:

- системні (синтетичні, інтегральні, узагальнюючі),
- логічні (операційні, диференціальні),
- раціональні (оптимізуючі, мінімізуючі втрати і максимізуючі здобутки),
- пошукові(варіаційні, стохастичні, катастрофічні),
- образно-модельні (оперуючі з образами фізичного світу),
- знакові (ієрогліфічні, інформаційної еквівалентності (спрощеної) фізичним щдб1
- асоціативності (за рисами подібності в інших областях і світу),
- матричні (в межах об'єкта чи середовища, що розглядається),
- фрагментарні (із блоків і фрагментів попередніх технологій),
- абстрактні («фантазії», що виходять за межі відомого чи існуючого),
- чуттєво-емоційні (суттєво інформаційно доповнюючі можливості вирішення задач),
- художньо-гармонійні (гармонійно поєднуючі всі структури і процеси, свого роду топологічне мислення),

Примітка. Мови різних народів по суті є відображенням технологій мислення. Тож дуже доцільним є вислів: якою мовою говоримо, такою і мислимо, такі й результати думки-творчості. В майбутньому даний аспект буде відігравати важливу роль у виборі-вивченні тої чи іншої мови в залежності від характеру задач, що вирішуються.

Завершуючи розмову про фізичні основи технологій сучасності і майбутнього, маємо згадати «принцип Троїці», за яким «спочатку було «слово», проект майбутнього всесвіту розроблений за технологіями «світу інформації». Для матеріального втілення

проекту необхідні відповідні джерела енергії поєднаної з інформацією на розбудову всесвіту, які на принципі «енерго-інформаційної пари» і фізико-технічних ефектів притаманних їй отримують можливість творити «світ явлень». Визначальною особливістю цього процесу є «самореалізація» народження, зростання, функціонування і згасання всесвіту, подібно до буття істот біосфери. Творець світів не займається наглядом за кожною його складовою, кожною дією і кожним процесом в ньому, як це робить людина в своєму житті. Все, що існує у світі, має самовідтворюватись і саморозбудовуватись, а тому технології майбутнього мають будуватись на розглянутих вище принципах і за обов'язкової умови «не нашкодити існуванню, функціонуванню і розвитку живого розумного Всесвіту!», що можливо лише тоді, коли кожна технологія буде гармонійною складовою «всесвітнього ценозу».

Глобальні проблеми життєдіяльності людства

Глобальні проблеми – це проблеми існування і майбутнього людства. Як і проблеми буття людини, глобальні проблеми необхідно розглядати в трьох аспектах:

- забезпечення фізичної території життєдіяльності людства;
- розбудови та перебудови інтелектуальної сфери його діяльності;
- розбудови і перебудови духовної сфери.

Всі три аспекти мають дві сторони – внутрішню і зовнішню. Зовнішня відповідає призначенню людства, внутрішня – розбудові суспільства під призначення людства і задачі, що виникають при цьому.

Важливою обставиною, визначальною у формулюванні глобальних проблем, є перебудова зовнішнього середовища, що відіграє роль помешкання, під запити і задачі людства, а саме – під розбудову ноосфери. Ноосфера з часом набуває вагомості можливостей інших сфер життєдіяльності планети, таких як літосфера, гідросфера, атмосфера, іоносфера, магнітосфера та тому подібне (мається на увазі, що до перерахунку ввійшли лише ті, з якими активно взаємодіє людство).

Згідно з принципом Короленко-Кюрі більш потужний процес переформовує під себе більш слабкий. Доки людство знаходиться в дитячій стадії розвитку, його буття повністю визначається природними процесами, в яких людство відіграє роль біоланки одного з біоценозів біосфери. Але за останні сторіччя в своїй розбудові людство вийшло за межі біосфери, створивши власне помешкання – ноосферу, частиною якої є значна частина біосфери.

Розглядаючи важливість і взаємовплив різних сфер буття людства, варто також пам'ятати про духовно-інформаційну послідовність розбудови живих систем, яка у відношенні до людства може бути представлена як «монада планети» - «монада біосфери» - духовна конструкція (духовне тіло) - інтелектуальне (мануальне) тіло - фізичне (біологічне, соціальне). Найбільш варіативною є остання складова, оскільки задачі людства лежать безпосередньо в фізичній «оболонці» Всесвіту (точніше планети і, більш широко, «Сонячної системи»). В часовому відношенні ці проблеми можна назвати «тактичними» на шляху стратегічного сходження людства.

Зрозуміло, що за важливістю першочерговими мають бути «духовні» проблеми, за ними – інтелектуальні і останніми ті проблеми, які нині розглядаються як «глобальні». Але виходячи із послідовності уже загально усвідомлених проблем, будемо спочатку говорити про фізичні і можливі їх наслідки, а потім про інтелектуальні і духовні як першопричинні.

Згадаймо вислів: **пустелі земній передую пустеля душі.**

Нинішні, або фізичні, глобальні проблеми можна розділити на:

- самовідтворення і життєздатності;
- помешкання і ресурсної бази;
- життєдіяльності і її організації;
- зовнішніх впливів;
- мети і безцільності життя.

Розглянемо деякі з них.

Мабуть найважливішою складовою у рішенні якої завгодно задачі на рівні суспільства є його самовідтворення і життєздатність. Суспільство без самовідтворення приречене на самознищення. Самовідтворення суспільства можливе лише двома шляхами: через сім'ю і «прайд-зграю-табун». В сучасному християнському суспільстві практично зруйновано інститут сім'ї, головним пріоритетом якої стали не діти, а бізнесова фізіологія, статеве насолодження, якому формальна сім'я лише заважає. В той же час всі засоби масової інформації перетворили секс в «товар», в продукт продажу і купівлі, і, по-суті, знищують «храм сім'ї», руйнуючи, програмуючи людство на самознищення.

В США провели цікавий експеримент: крисі вживили електроди в ділянку мозку, відповідальну за задоволення. При замиканні електричного ланцюга шляхом натискання педалі криса отримувала імпульс «задоволення». Її навчили як це робити, після чого вона відмовилась від води і їжі, лише нажимала на педаль до тих пір, поки не здохла.

«Задоволення» може бути різним, але експлуатуючи його, можна заробити непогані гроші. Прикладом може бути «ігроманія», в основі якої лежить «інстинкт» мисливця.

В первісному біологічному відтворенні важливу роль грав «прайд» - біологічне «плем'я», яке в період пропаганди «інтернаціоналізму» і глобалізації всіх процесів буття людства не має ніяких шансів на поновлення, хіба що при катастрофічній руйнації ноосфери до стану первісного суспільства. Є ще один варіант відтворення – штучного вирощування людей, як курей на птахофабриці, або «біороботів», пам'ятаючи, що штучне вирощування може дати людині лише перші три тіла: біоенергетичну матрицю, біотіло і, для навчання, ментальне (програмне) тіло.

Якщо так станеться, то можливо тоді справдяться пророцтва Іоана Златоуста про те, що в кінці існування людства люди будуть як «вівці» і пастухом у них буде Христос.

В розвитку сім'ї і людства існує досить непроста, «не гуманна» проблема. Зміни в зовнішньому середовищі «вимагають» змін в самій людині, збільшується кількість мутацій і «неповноцінних», нежиттєздатних дітей. Завдяки «досягненням» науки, людство надає можливості «існування» (не жити!) таким дітям і можливості подальшої їх репродукції. В системі, яку називаємо «людством» накопичуються «помилки». При досягненні «критичної маси» помилок може початись незворотній процес розпаду людства. В біосфері «помилки» нежиттєздатності вимиваються природнім шляхом. На жаль, людство в своєму «гуманізмі» прирікає не лише нежиттєздатне на «існування», а й себе на самознищення.

В даному випадку до «неповноцінності» дитини необхідно підходити дуже обережно, маючи на увазі що неповноцінність не стільки фізична, скільки інтелектуальна і духовна. Більш прагматично неповноцінність може бути визначена як неможливість створити і забезпечити власну територію життєдіяльності.

По суті «сім'я» збереглась лише там, де «цивілізаційне розтління і розпуста» не торкнулись людини. Але з часом і в тих країнах, які затягнуті у вир «дерьмократії» (західна цивілізація) (не плутати з поняттям величі Людини з великої літери) відбудеться те, що нині відбувається в вимираючих країнах,

населених білою расою. Для стійкості сім'ї необхідно змінити стан суспільства таким чином, щоб людина залежала від того чи є у неї діти, чи їх немає. Заробітні плати і пенсії мають бути удвічі-тричі більшими у тих, у кого не менше двох дітей.

Самознищення людства можливе й за інших умов. Одною з таких причин є відповідність зовнішнього середовища потребам людства. Цю відповідність нині називаємо екологією, або «вченням про дім». Сучасна екологія вивчає вплив «забруднень» на життя людини: фізичного, енергетичного, шумового, хімічного, радіаційного. Кожне з них дуже шкідливе, перш за все, тим, що змінює природне середовище, в якому сформувалось людське тіло. Згідно з тим же принципом «Короленка-Кюрі» в середовищі, що змінюється, має змінитись і тіло людини. Генетичні зміни людини відбуваються десятками поколінь і «не встигають» за змінами в середовищі. Тож, якщо людина хоче зберегти життєздатність, вона має зберегти зовнішнє середовище. На жаль, капіталістичне суспільство не лише не здатне на це, воно через прагнення хижачького збагачення здатне лише руйнувати все існуюче. І головну роль в цьому відіграє світова фінансова система як засіб привласнення не лише праці людини, а й її розуму, її душі.

Все, на що здатна сучасна модель планетарного суспільства, це навести порядок у власній «хаті» шляхом скидання «сміття в сусідню». Але від цього «сміття» на планеті не зменшується і очікуваний фінал буде тим же самим.

Неможливість пристосування людини до змін у «помешканні» (в зовнішньому середовищі) суспільство «компенсує» створенням «штучного» середовища у вигляді сучасного комунального середовища. Це середовище дозволяє підтримувати параметри життєздатності, але воно само не життєздатне, воно – мертве. Без підтримки людиною воно миттєво починає руйнуватись. В той же час ця «мертва» оболонка займає все більшу і більшу частину біосфери, руйнуючи джерело живлення людства взагалі.

Ще на початку ХХ сторіччя американський президент Джефферсон сказав: час гармат відійшов у минуле, настає час долара. Хто володіє фінансовою системою, той володіє світом.

Щоб фінансово-банківська система не працювала на власне збагачення, вона повинна бути «державною» і побудована таким чином, щоб її зростання було можливо лише при пропорційному зростанні виробництва (в плані розбудови території життєдіяльності людства) при обов'язковому обмеженні «не нашкодити».

При існуванні приватних банків, вони працюють виключно на власне збагачення, як ракова пухлина, знищуючи при цьому організм.

Штучне комунальне середовище може створюватись із природних матеріалів і синтезованих людиною. Якщо перші «знайомі» людському організму, то другі для нього «пришельці», від яких має захистити імунна система. Звідси чисельні «діатези», алергії та т.п.

Жива природа нагадує піраміду, в основі якої найдрібніші істоти, а зверху – людина.. Кожного року з планети зникають тисячі видів рослин, комах і більш високоорганізованих істот, що нагадує зникнення плит із основи піраміди. В один чудовий момент вся піраміда розвалиться. Питання лише в тому, коли?

Лимон – дуже корисний, коли не доставляє вітаміну «С», але для організму, відпрацьованого десятками поколінь, він водночас «пришелець», він ворог, якого необхідно знешкодити.

Зміна параметрів «помешкання» особливо гостро постане при виході людини за сферу дії планети ($\sim 10^6$ км) при освоєнні інших планет та їх супутників з їх глибоко відмінними параметрами від земних. Зміна «частот» може бути настільки небезпечною, що, можливо, окрім короточасних експедицій, людство не зможе взагалі існувати за межами Землі.

До проблем «помешкання» необхідно також віднести зміну параметрів електромагнітного випромінювання, зміну концентрації елементів-атомів, зміну кліматичних, геофізичних та інших параметрів.

Наступна група глобальних проблем пов'язана з територією життєдіяльності (ТЖД) як окремих людей, так і їх об'єднань в різні спільноти. Зважаючи на те, що кожна людина, кожна соціальна група, кожен етнос і кожна держава прагнуть до збільшення власної «території життєдіяльності», безкомпромісне існування людства неможливе. Розширення власної ТЖД на поділеній території можливе лише шляхом агресії: збройної, інформаційної, духовної, фінансової, культурної, світоглядної.

ТЖД не є стабільним утворенням і має розглядатись в трьох аспектах:

- її розширення для перспектив росту;
- захист від конкурентів;
- підтримки в функціональному стані;

Розширення ТЖД в конкретному середовищі можливо лише шляхом агресії (війни видимої чи невидимої) в окремих сферах життєдіяльності чи по всій ТЖД (мається на увазі не лише фізична територія а й інтелектуально-духовна);

Захист ТЖД також може бути видимим, за допомогою «силових» інституцій та інших «імунних» систем держави, а також невидимим, організованим і стихійним, або партизансько-терористичним» методами.

Підтримка ТЖД – це підтримка імунних систем держави чи інших суспільних організацій (як і людини зокрема) на рівні конкурентів.

Всі три аспекти можливі при наявності ресурсної і людської бази.

Але якщо раніше ділили простір власної планети, то експансія людства за межі Землі призведе до проблем подібних періоду колоніалізму.

Та якщо раніше у кожної країни, як і у етнічної людини, були можливості прямого протистояння і захисту власної ТЖД, то з виникненням всесвітньої павутини грошей і підпорядкованих їй інших павутин (інформації, псевдокультур – збочень, споживацько-фізіологічних, релігійних і просто чисто фізичних: енергетичних, продовольчих, ресурсних) все від країн до окремих членів суспільства переформатовується під єдині правила співіснування в суспільстві з чітко розподіленими функціями і пріоритетами. І якщо ти не згоден з існуючою системою, то вона тебе просто розчавить. Єдиною альтернативою протистояти системі – це боротьба проти неї будучи її частиною (щоб система тебе не розпізнала).

Дана альтернатива отримала назву «тероризм». Розростання світових комерційних тенет пропорційно збільшуватиме, загострюватиме проблему «тероризму».

Особливо вразливими будуть місця великого скупчення людей і комунікацій, що забезпечують їх життєдіяльність (великі міста, підприємства, міста відпочинку і культові споруди). Небезпека може стати настільки значною, що більшість «великих» об'єктів, за розмірами і кількістю людей, просто зникне, як колись зникли динозаври, уступивши місце невеличким, але більш життєздатним ссавцям.

Прикладами нежиттєздатності в майбутньому можуть бути міста-мегаполіси. Якщо їх залишити хоча б на день-два без води чи електрики, як вони майже відразу перетворяться в туалети-смітники, а якщо на кілька днів – з них мешканці почнуть розбігатися як пацюки з тонучого корабля.

Ніщо і ніхто не зможе відчувати себе в безпеці в III-му тисячолітті до тих пір, поки стан планетарного суспільства не відповідатиме запитам етносів і більшості членів суспільства, до тих пір, поки один чи кілька кланів-паразитів (чи етносів-паразитів) диктуватимуть, користуючись мережами-павутинами «грошей і інформації», свою волю іншим етносам.

Вберегти від «терориста-партизана» може лише інформаційна прозорість системи і її життєздатність при мінімумі залежності від ресурсних потоків ззовні. Це має бути «суперсучасний хутір», в якому весь уклад функціонування будується на принципах кругообігу ресурсу живого з

використанням енергетичного приводу Сонця шляхом створення одного чи кількох біоценозів з елементами технологій третього тисячоліття. Зрозуміло, що в межах такого хутора «комп'ютер» не зробиш, а тому «мешканці» подібних хуторів, впоравшись зі своїми функціями в хуторських «ценозах», будуть виїзжати на кілька годин попрацювати на централізованих підприємствах по виробництву складних речей та по підтримці функціонування комунікацій загального суспільного призначення. Теж саме стосується сфер навчання та відпочинку. Найважливіше в суперсучасному хуторі - неможливість появи незнайомого «агента» (всі знають один одного) і незалежність функціонування. Ще однією перевагою суперсучасного хутора буде його «екологічність», бо в «ценозах» продукти життєздатності однієї ланки слугують їжею наступній по замкненому колу.

Наступною проблемою стійкості екосистеми є проблема комунікацій. Особливої гостроти проблема набуває при централізації комунікацій. Якщо система залежить лише від одного ресурсного каналу, то його руйнація, цілеспрямована чи природно-стихійна, миттєво (в рамках часу існування) веде до руйнації системи і втрати життєздатності (або до інших негативних наслідків). Зважаючи на принцип «відповідності часу життя системи часу виконання задачі» необхідно говорити, що час на ремонт системи (комунікації) має бути менше часу втрати системою життєздатності. Розглядаючи життєздатність мегасистем (мегаполісів, мегакомунікацій та т.п.), маємо прийти до раніше сформульованого висновку: майбутнє за суперсучасними хуторами, обладнаними як централізованими так і автономними системами забезпечення життєздатності.

В народі кажуть: нове – це забуте старе. Задаймо побудову трипільської та, започаткованих нею, шумерської і етрусської цивілізацій, в яких центральне «місто – держава» промислового призначення оточувалась хліборобними селами, а останні, в свою чергу, хуторами тваринницького виробництва. Саме така організація забезпечувала стійкість і життєздатність тогочасного суспільства. На сучасному рівні подібна організація (центри промислового, адміністративного характеру оточуються центрами освіти, виховання і культури, навколо яких житлові масиви – хутори рознесені рівномірно в просторі і на $\sim 2/3$ незалежні від центру).

Проблема помешкання людства тісно переплітається з проблемою оптимальної (на даний момент максимально допустимої) щільності (густини) народонаселення. З біології відомо, що той чи інший вид фауни і флори на даній території регулюється ресурсною базою. Більше зайців – більше вовків, з'їли зайців – загинув надлишок вовків. Система набуває стабільно-

коливального стійкого характеру. Людство, розростаючись чисельно і споживаючи без відновлення природні ресурси, знищує фізичну територію власної життєздатності, прирікаючи себе на самознищення. Виходом із даної ситуації може бути регуляція чисельності населення зі зменшенням його щільності до оптимальної, або збільшення ресурсної бази до необхідного рівня на даний час.

Перший шлях – шлях до саморегуляції чи примусової регуляції, зовнішньої, вважається негуманним і тому на даний момент розглядається єдиний варіант – зовнішньої експансії від використання земних ресурсів до використання ресурсів Сонячної системи. На Землі має залишитись «золотий мільярд» людства; решта – переселитись на штучно створені поселення в космосі та на інші планети. Перед людством постає проблема колонізації космосу а з нею нові глобальні проблеми, найважливішою серед яких є етична. Справа в тому, що, вважаючи все навколо «живим і розумним», ми повинні чітко усвідомлювати дві речі: у Всесвіті не існує нічого не призначеного для чогось, як і території не зайнятої іншим життям і іншим розумом. Етичність питання в тому чи маємо ми право (якщо ми гуманні божі створіння) претендувати на територію зайняту іншими формами життя і розуму? Більш широко питання звучать наступним чином: Чи зможе людство стати і бути, в принципі, ланкою не стільки земних, скільки космічних біо- і мануценозів. І, друге, людство є часткою, розбудовою живої, розумної планети Земля, а тому прогнозувати можливість його життєздатності за межами сфери дії планети (її життєдіяльності) на даний момент ми не можемо.

Існують два шляхи регуляції чисельності того чи іншого біорізновиду: природній і свідомий. На відміну від біосфери, по відношенню до людства, природній не діє по причині того, що людство перестало бути ланкою планетарного біоценозу. Людство не пристосовується під середовище, а змінює середовище під себе; на жаль не розбудовуючи життя при цьому, а знищуючи його. «Свідомості» для життєстверджуючої саморегуляції теж не достає. Ті, хто усвідомлює небезпечні наслідки зростання чисельності людства, втілюють в життя варіант «золотого мільярда», до якого відносять себе і своїх дітей, але не тих «лишніх» 80% населення планети, яке має «піти» з планети назавжди.

Згідно з принципом Короленка-Кюрі, людство, вийшовши в Космос, має змінитись кардинально у відповідності до умов нового помешкання, а саме: невагомості, вакууму, сонячної і космічної радіації. Пристосовуючись до нових умов, людина має перетворитись у космічного дракона. За відсутності сили тяжіння кращим видом руху стає рух плазуна, тож ноги-кінцівки мають

атрофіруватись. В штучній атмосфері (якщо залишається механізм дихання) ще одним механізмом пересування стають перепонки – крила під кінцівками-руками. Людина набуває властивостей і можливостей «драконів вічності», «зміїв ночі», що спустились і навчали людство (за книгою «Дзіан»).

Ведучи розмову про життєздатність людини і людства в цілому, необхідно звернути увагу на проблему втрати людством території життєздатності. Якщо представити будову суспільства у вигляді піраміди, в якій починаючи з вершини одну чверть займають мудреці, другу частину - воїни-захисники, третю – менеджери, купці, організатори виробництва; а четверту – робітники і селяни, то в період автоматизації і роботизації виробництва виробників замінює техніка, а тому фундамент пірамід, де була задіяна практично половина людства, стає непотрібним. А все, що не використовується в природі, має «атрофіруватись», втратити життєздатність і відмерти. Нині в сфері безпосереднього виробництва життєвого ресурсу зайнято всього близько 10% населення. Всі інші зайняті другорядними функціями, часто імітуючи працю, а тому в випадку екстремальних, непередбачуваних подій майже миттєво стають нежиттєздатними.

З попередньою проблемою пов'язана ще одна, не менш важлива для існування людства, глобальна проблема «втрати людством імунітету життєздатності» в умовах «комфортно-фізіологічного існування». За відсутності проблем виживання і безперервної боротьби за існування, життя більшості людства зводиться до задоволення фізіологічних запитів і не потребує розвитку інтелекту. Спостерігається інтелектуальна деградація більшої частини людства з неможливістю виконувати складні інтелектуальні задачі подальшого розвитку суспільства. І в разі непередбачуваних катастрофічних обставин більша частина людства, за відсутності володіння технологіями виживання і відповідного імунітету життєздатності, має завершити свій шлях буття на землі.

Ще однією проблемою розширення ресурсної бази людства є земне використання позаземних ресурсів: енергії і речовини. Нині презентується багато проектів про транспортування додаткової сонячної енергії та інших ресурсів із-за меж Землі: з Місяця, астероїдів та планет. І це при тому що вчені-фізики розуміють: кожен додатковий кіловат доданий до потоку Сонячної енергії на Землю підвищуватиме середньо- планетарну температуру, поглиблюючи проблему «глобального потепління».

Людина в принципі не має права використовувати і змінювати природні процеси, не знаючи і не розуміючи наслідків власного втручання.

По суті, коли говоримо про нестачу чи вичерпання ресурсів, мова йде не про зникнення тих чи інших мінералів, а про їх

розсіювання і переведення з функціонального в нефункціональний стан, в «сміття». Мова про те, що всі ресурси, які використовує людство, мають носити характер самовідтворення, мають бути ланками ресурсоценозів: біоценозів, енергоценозів, мануценозів.. Людство, вирішуючи ті чи інші проблеми сьогодення, завжди має будувати всю свою життєздатність на принципах будови живого розумного Всесвіту, перш за все на принципі «енерго-інформаційної пари», яка по відношенню до людства має втілюватись у вигляді «ценозів».

Говорячи про ресурсну базу неможливо обійти питання «ГМО» - генетично-модифікованих продуктів. Призначення генетично модифікованих продуктів – нагодувати людство при виснаженні природних біоценозів або їх нездатності прогодувати всезростаючу популяцію людства. На перший погляд це дуже гарне рішення непростой проблеми. В дійсності проблема ГМО нагадує проблему насичення великого масиву споживачів маленькою «ложкою». Краще користуватись «великою», але... Горщик земного ресурсу від того не збільшується, просто «борщ» зникає, вичерпується швидше. Крім того все те, чого не існує в природі, що створено штучно, є нестійким і не оптимальним; більше того – руйнівним по відношенню до оптимально збалансованих природних процесів.

Збільшити ресурсну базу можна іншим шляхом, а саме: не втручаючись в природні процеси, створити умови для покращення життєдіяльності існуючого, наприклад, використовуючи для цього пустелі (в основному створені людиною), гори, частину водного простору і сонячну енергію.

Ведучи розмову про використання «нетрадиційних» джерел енергії, майже ніхто не говорить про наслідки втручання в природні процеси. Можна наставити безліч вітряків і зупинити атмосферні потоки забравши кінетичну енергію вітрів, перетворюючи тим самим одні території в болота, а інші в пустелі; можна змінити шлях Гольфстріму – а потім замерзне Європа та тому подібне.

Важливою особливістю всіх «ценозів» є те, що кінцевий продукт життєдіяльності попередньої ланки слугує продуктом споживання наступної. В природі відсутнє питання «сміття» (сміття створює людина, руйнуючи природні ценози своєї життєдіяльності).

Одним із надзвичайно поганих наслідків вживання генетично-модифікованих продуктів є руйнація, переформування, самої генетичної основи людства (і не лише!). Згідно з принципом Короленка-Кюрі генетично-модифіковані продукти не можуть не впливати на природні геноми; і не лише на рівні генетики, а на рівні

інформаційного співіснування всіх трьох царств біосфери і планети в цілому.

Інформація, як і енергія, може переноситись двома шляхами: речовинними структурними об'єктами (потенціальна, або генетична інформація), і «хвильовим» або «кінетичним» шляхом. В останньому випадку «інформація» приходить немов би нізвідки, хоча в дійсності вона переноситься, умовно, хвилями в вакуумі. Прикладами можуть бути апаратура Фоля, ефекти Казначєєва, Лупичева, Бакстера, Болотова та інші.

Ще одним прикладом є цікавий експеримент англійських біологів, які нагодували здорових корів попелом спалених хворих корів і ті «несподівано» також захворіли на «сказ».

Людство як і кожна інша «система» чи «об'єкт» у Всесвіті проходить три етапи: дитинство, зрілість і старість. Кожен етап розвитку системи можна відстежити за подібними ознаками. Наприклад: дитинство дерева відрізняється тим, що приріст набагато перевищує те, що «засихає»; у зрілому віці «приріст» і «сушняк» вирівнюються; а коли «засихає» гілок більше приросту, дерево гине. Причиною засихання може бути закінчення часу рішення задачі, вичерпання ресурсів, зменшення і руйнація ТЖД, або ж зміна її параметрів із виходом за межі життєздатності.

Свого часу К.Е.Ціолковський говорив, що розмірковуючи над майбутнім людства, він бачить людство в дитячому віці, а Землю – «колисковою» людства.

Приймаючи гіпотезу про «дитяче-шкільний» вік людства, необхідно звернути увагу на характер його діяльності. Забезпечуючи власну життєдіяльність, людство весь час займається моделюванням природних структур і процесів, використовуючи його для рішення все більш складних задач і питань, що виникають в процесі його зростання та еволюції. Не існує жодного модельного творіння людства аналога якого б не існувало в природі. Окрім питання сенсу і мети подібного навчання–моделювання виникає не одна глобальна проблема людства. Одною із таких проблем, на які ще мало хто звертає увагу, є інформаційний розрив між тими, хто здатен бути в руслі новітніх технологій, і тими, хто в принципі не здатен освоїти сучасний потік інформації та отримати необхідну кваліфікацію. Людство немов би розділилось на творців і користувачів, на категорії, що потребують різних методів освіти і виховання.

Проблеми інтелектуального розвитку людства не обмежується проблемами моделювання і навчання. До найважливіших проблем інтелектуального розвитку людства необхідно віднести

- вихід людства в космічний інтелектуальний простір, перш за все через біопланетарний «Інтернет», через «підсвідомість»;

- порозуміння з іншими формами організації життя і розуму в рамках рішення спільних задач захисту і розбудови спільної, але з різними нішами, території життєдіяльності (ТЖД);

- усвідомлення своєї ролі в еволюції Всесвіту і задач, покладених в майбутньому на людство.

Ведучи розмову про проблеми, що можуть об'єднати людство, маємо не забувати про проблеми, що його роз'єднують. І перш за все, це проблеми збереження, розбудови і захисту не лише фізичної, але й інтелектуально-духовної території. До цих проблем відносяться: проблема світогляду, частиною якої є проблема релігії, проблема мов (кожна мова дається тому чи іншому етносу не просто так, а для рішення конкретного класу задач, немов би прививається «геном мови»), проблема міжвидової (міжетнічної) боротьби розуму та ТЖД. За тим же принципом Короленка-Кюрі сильніша мова (не краща і не необхідна) або переформатує інші під себе, або руйнує їх.

Для того, щоб стати вчителем, необхідно спочатку побути учнем. Щоб стати творцем «Світів» необхідно спочатку вивчити те, що уже зроблено до тебе.

Особливістю цього навчання є те, що досліджуючи і освоюючи нові горизонти знання, людина ламає, «руйнує» уже існуючі зразки.

Нині часто можна почути розмови про проблему дітей «індіго» з децю іншою аурою ніж у звичайних людей. Ось тільки досвід навчання говорить про те, що відсоток дітей, здатних ходити за горизонт, практично не змінюється. Можливо проблема в іншому – в зміні програмного забезпечення під нові задачі (в межах можливостей «комп'ютерів сталої архітектури»).

Займаючи в космосі ту чи іншу інтелектуально-ресурсну нішу, маємо подивитись, чи хтось інший не претендує на неї. Конфліктні ситуації виникають лише на спільній території життєдіяльності. Шукаючи подібних собі в космосі, ми можемо нагадувати «Червону Шапочку», що, прийшовши до лісу, кричить: відгукніться, я прийшла! Зрозуміло, що швидше за все на цей голос наблизиться «сірий вовк».

Ще однією дуже важливою глобальною проблемою є екологія інтелектуального простору. Нині інтелектуальний (як і інформаційний простір в цілому) настільки «заповнений інформаційним сміттям», що надзвичайно важко знайти голку істини в кучугурах непотребу; того, що безперервно продукується і продукується без яких би то не було обмежень. Зважаючи на те, що поле свідомості людини обмежене і на ньому кожної миті «сіють» непотріб, програмуючи і зомбінуючи людство, важко знайти вільну ділянку для «вічного, розумного, доброго». Як убезпечити людську

свідомість і людську душу від «цунамі» інформаційного, але чітко спрямованого, інформаційно-інтелектуального мотлоху?

Не менш важливою проблемою інтелектуальної сфери людства стає проблема освоєння нових горизонтів будови живого, розумного Всесвіту. Освоївши наукові кімнати першого поверху, маємо вийти на поверх вище, щоб знайти і розуміти більше, бачити далі. Маємо навчитись на Шляху Даному бачити і відстежувати головні чинники і напрямки буття. При незмінній, доступній (в межах засіяного поля свідомості) інформації важливіша та, яка відповідає більш високому «поверху» організації і змісту, що вирішується. Піднімаючись по рівнях організації Всесвіту (і відповідно по горизонтах все вищих енерго-інформаційних приводів життя і розуму) маємо навчитись їх моделювати і використовувати. З цим процесом пов'язана наступна інтелектуальна проблема: чи зможе взагалі наш розум досягнути інші горизонти, а свідомість – усвідомити космічні аспекти буття і навчання?

Ще одним блоком глобальних проблем є проблеми духовності людства. Вирішуючи свої, прагматичні людські проблеми, маємо весь час пам'ятати, що ми лише зовсім невеличка частка розумного живого Всесвіту. Свого часу І. Христос казав, що найважливішою заповіддю людського буття має бути: «в кожному випадку поступай з іншими так, як ти бажаєш щоб поступали з тобою». Нині і для майбутнього цей постулат набуває більш широкого і глибинного, космічного змісту: живи так, щоб ні словом, ні дією не нашкодити живому розумному Всесвіту! Зроби все можливе для його розвитку, для його осяйного майбутнього. Все має бути спрямоване на життя і во ім'я життя!

Пам'ятаймо також, що третьою не менш, а ще більш важливою за дві попередні складові є духовна сфера буття людства, його духовна ТЖД. Але в цьому дуальному світі, «світі добра» і «зла», в конкурентному світі боротьби за власний ТЖД духовна сфера нашого буття не може бути відстороненою від загальнопланетарних проблем.

Попавши в незнайомий ліс – людина, знаючи все про життя і будову рослин, заблудиться в «трюх» соснах. А інша, не знаючи досконало «населення» лісу, але, піднявшись над лісом, побачить де просіка, де ручай, де гора, а де болото, потім, зустрівши їх у лісі, відразу зорієнтується і ніколи не заблукає.

Найбільш поширеною областю духовного життя людства є релігії. Світові релігії існують приблизно стільки ж, скільки існують етноси (в середньому близько 2000 років). Кожна релігія, як і людина, переживає три стадії: становлення – дитинство, розквіту – зрілості, старості – згасання. Якщо нових гілок, що з'являються і ростуть, більше ніж засихаючих, дерево росте і

розвивається. Коли ж навпаки – засихає і гине. Теж саме відбувається і з релігіями. Нині все більше ознак, за якими діючі світові релігії в найближчі сторіччя відійдуть в минуле і на зміну їм має прийти нова світова релігія. Від її змісту і спрямованості багато в чому залежатиме майбутнє людства.

Коли мова йде про «проблему віри» (релігій, віросповідань), необхідно дивитись на дану проблему глибше, а саме через призму колективних суспільних явищ і процесів в царині емоційно-психологічного налаштування під конкретну мету. В деякій мірі аналогом може бути ефект намагнічування заліза, лазерні ефекти та тому подібне.

Саме з цієї сторони постає вічна проблема «добра» і «зла», проблема полярності і дуальності всього існуючого. Людина піклується про культурні рослини і свійських тварин, розводить і культивує їх щоб з'їсти, зберегти тим самим життя своє і своїх дітей. Але вбиваючи і поїдаючи їх, вона виступає в ролі «сатани», якому навіть «душу продати» не можна. Те що є «добром» для неї, те «зло» для істот, яких вона вбиває і використовує.

Проблема «добра» і «зла» може і повинна розглядатись лише під кутом зору розквіту і розбудови живого розумного Всесвіту. Все, що може нанести шкоду життю нині чи в майбутньому маємо сприймати як «зло», а те, що захищає і розбудовує життя, як «добро».

Аналогічну проблему людство має вирішувати при перегляді морально-етичного кодексу. Якщо перші морально-етичні кодекси (відомі людству), наприклад Шумерії та іудейського народу, були чисто місцевими, в яких все, що знаходилося за етнічною територією не розглядалось ні з людських, ні божих цінностей, то уже І.Христос (слідом за Буддою) розповсюджує етичні норми на все людство. І хоча пройшло з тих пір дві тисячі років і нинішнє суспільство до невпізнаності змінилось в порівнянні з тогочасним, людство, перекручуючи і перероблюючи заповіді і вчення Христа, живе за тією ж Біблією. На разі проблемою для людства стає розробка і дотримання нового морально-етичного кодексу, в якому після головної заповіді любові до того чи іншого Бога, наступною має бути беззаперечна всеохоплююча до Всесвіту, до всього створеного Всевишнім.

За неможливості забезпечити життя продуктами харчування ескімоси, народи майя, японці з піснями і танцями відвозили своїх непрацездатних батьків до Раю (на кладовище), зберігаючи тим самим продукти харчування для дітей і для майбутнього життя. Для батьків то було «зло», але воно давало можливість вижити родині, і то було «добро».

Духовна сфера людства будується двома шляхами: від Всевишнього до людини і від людини до Всевишнього.

Відтворюючи другий шлях, людство розбудовує свій світогляд у відповідності до потреб тіла; не тіло обслуговує душу, а душа стає додатком фізіології. Головною цінністю в даному світогляді стає не Бог, а людина і її цінності. Будуючи своє світосприйняття і свій світогляд від людини, суспільство створює – породжує егрегорів-богів, наділених недоліками самого суспільства. Але це не «Шлях Даний» визначений людству Всевишнім. Це шлях учня, який замість виконання уроків, біжить гуляти на вулицю з відповідними наслідками. Проблемність даного шляху ще й і в тому, що, оберігаючи умовні цінності особи (не особистості), «демократичне» суспільство доводить ситуацію до абсурду, поширюючи територію індивіда до меж планетарних (зрозуміло, не без користі для тих, хто про це волає). В дійсності людина може бути в деякій мірі головною лише на своїй території; виходячи за її межі, має керуватись нормами моралі і етики, оптимальними для даного суспільства і «Шляху Даного» Всевишнім.

Говорячи «любов врятує світ», маємо згадати, що людина під цим словом розуміє і «боже», і «не боже», егоїстично-людське. Існує чотири види любові: до рідних і до родини, до речей, які покращують умови життєдіяльності (машини, пиріжки, комфорт та т.п.), до протилежної статі (кохання) і найважливіша – божя, до всього сутнього. Саме остання, ні на що не претендуюча і майже відсутня у більшості людей, має стати головною заповіддю після любові до Всевишнього.

Звичайно проблема духовного зростання людини не вичерпується згаданими вище. Вони швидше узагальнюють багато інших, більш дрібних, але дуже важливих у духовному становленні людини. Духовна сфера людського буття потребує такого ж постійного живлення, як і людське тіло. Казав Христос: що споживаємо, такі і ми. Споживаючи м'ясо тварин, ми, бажаючи того чи ні, в деякій мірі становимось самі тваринами. Споживаючи емоції, бажання, відношення до світу через фізіологію тіла, опускаючись до тваринного існування, ми наповнюємо свій духовний Всесвіт найбруднішим мотлохом . Чим має жити душа людини на шляху до Всевишнього – нині стає чи не найважливішою проблемою нашого буття. Проблемою в площині суспільного буття, в зміні і становленні суспільних егрегорів (богів знизу, рукотворних богів), у вихованні відношення до Всесвіту і нових взаємовідносин з ним, а саме сприймаючи себе як частку і продовження Всевишнього на Землі.

Не менш важливим за сформульовані вище складові духовного життя людства є мистецтво. Про роль мистецтва можна говорити дуже довго і це має бути темою окремої розмови. На даний же момент необхідно зробити акцент на безпосередньому призначенні даної складової в бутті суспільства, а саме: на «гармонізації» і

«налаштуванні» свідомості людини на єдність і красу живого розумного Всесвіту, на творче служіння материнській Природі. Мистецтво - це, перш за все, «камертон» спільного гармонійного існування людини і природи як творчий пошук нових ідеалів і напрямків розвитку не просто людства, а в єдності з усім Всесвітом. І в цьому відношенні мистецтво має притримуватись «золотої» середини, не копіюючи механічно те, що вже є, але й не «виходячи далеко за межі природнього, де воно перетворюється з інструменту позитивного розвитку в інструмент абстрактно-руйнівного напрямку (основним правилом в мистецтві, як і в інших складових духовної сфери життя, має бути «почуття міри», «не нашкодити», відчуття межі, критичного переходу).

Невід'ємною частиною духовного життя людини і суспільства в цілому є культ(у)Ра. В узагальненому вигляді в поняття культури входять фізична культура тіла і культура помешкання, а також культура взаємовідносин у суспільстві і між людиною та природою. Розбудовуючи свої системи життєзабезпечення, людина не лише удосконалює їх, але в більшості випадків замінює на штучні, що призводить останні до деградації і відмирання. В свою чергу заміна природних функцій (ніг – колесами, розумової діяльності мозку – комп'ютером і т.д.) робить саму людину без замінників нежиттєздатною. Користуючись «розбудованими конструкціями», людина не повинна перейти критичну межу власної неповноцінності. Якщо для підтримки фізичного стану м'язів ніг треба пройти за день в сумі не менше 20 км – ми маємо це зробити. Саме в даному аспекті і лежить проблема фізичної культури. Проблема культури помешкання тісно пов'язана з принципом Короленка-Кюрі згідно з яким «в якому середовищі ти мешкаєш, такий і ти сам». Чистота, затишок, квіти, рушники, гармонія і краса помешкання створюються людиною і, зворотнім чином, впливають на духовний стан людини, на її думки, емоції, бажання. Не можна замінити живе помешкання на «офісно-пластикове», не просто штучне але й шкідливе. І знову та ж проблема: де межа втрати позитивного впливу помешкання на людину і де починається його негативно-руйнівна дія?

Розглядаючи проблеми культури, не можна обійти проблему спілкування людей між собою. Щоб зрозуміти думки, вчинки і дії іншої людини, вирішувати спільні задачі, необхідно якомога частіше спілкуватись, приводити власні думки і дії до єдиного суспільного знаменника через постійне «тестування» в момент спілкування. Відсутність навичок культури спілкування виховується в колективі, починаючи з сім'ї, дитячого садка, школи в процесі рішення спільних колективних задач. І якщо ця проблема існувала і раніше, то нині в процесі «посередково-технічного», віртуального спілкування, значна частина емоційно-психічних і

морально-етичних складових або атрофірується, або ж набуває гіпертрофічного вигляду, з непередбачуваними наслідками аж до суїцидів і інших розладів психіки і свідомості. В плані взаємовідносин між людьми неможливо обійти питання «цінності» самого буття людини. Якщо навіть за відсутності «мертвої», штучної оболонки між людиною і природою» людина використовувала інших людей для своєї розбудови, то в епоху капіталу і штучного середовища сама людина «стає» і сприймається в якійсь мірі як «штучна» конструкція, як об'єкт споживання, як товар купівлі, обміну, продажу, як інструмент досягнення бажаного (задоволення чи адреналіну), як склад запчастин для власного організму. Нівелюється само поняття живої, духовної, божої людини; залишається «продукт» суспільства. Подібні речі спостерігаються у взаємовідносинах людини з природою, коли людина, що відгородила себе від живого Всесвіту мертвою оболонкою штучних конструкцій, екстраполює їх властивості в оточуючий живий простір, коли жива істота чи рослина в людській свідомості набуває рис машини, стільця, сміття. І знову те ж риторичне питання: а де межа? І знову та ж сама відповідь: поки дієвим є лише досвід спроб і помилок (бажано щоб вони не були фатальними для людства). І так буде, доки людство не вирішить і цю проблему культури (Культу-Ра).

Чи можна передбачити майбутнє?

Щоб розуміти сутність самого питання, необхідно згадати деякі важливі принципи будови Всесвіту. І перш за все, теорему про принципову можливість виконання (рішення) задачі (досягнення мети): якщо в системі, призначеній для виконання задачі, відсутній необхідний початковий ресурс для цього (інформаційний, енергетичний, матеріальний), система ніколи не вирішить поставлену задачу. Більше того, вона перейде в хаотичний стан, стан «рівноваги» з оточуючим середовищем; іншими словами «зруйнується» до «блоків» нижчих рівнів організації. По суті цей принцип є принципом «критичної» маси переходу від одного стану до іншого (фазового переходу в фізиці, переходу «кількості в якість» у філософії, «золотого перетину» в будові природи). Маючи «необхідний ресурс», ми можемо

сподіватись на результативне рішення задачі, «передбачувати» його.

Другим важливим принципом є розуміння «інваріантів» системи (чи об'єкта). Кожна обмежена по якихось параметрах система називається консервативною. Кожна консервативна система залишається консервативною до кінця виконання своєї задачі (своїх функцій). Параметри, що забезпечують виконання задачі, мають залишатись незмінними впродовж часу рішення і називаються інваріантами (в фізиці – законами збереження, в математиці – константами, операторами систем і т. д.). Інваріанти систем діляться на внутрішні (відповідають будові системи і її незмінності по тих чи інших параметрах у часі й просторі) і зовнішні, необхідні для виконання задачі. Знаючи інваріанти системи, можна прогнозувати час функціонування (і життя) системи, її призначення, алгоритм (технологію) рішення задачі і, як результат, прогнозувати майбутнє системи.

Наступним важливим принципом для «передбачування» є принцип Короленко-Кюрі: якщо в дане середовище помістити об'єкт, то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки (найчастіше спостерігається взаємовплив). Теж стосується двох середовищ, двох процесів, двох об'єктів і їх комбінацій: процес-середовище, об'єкт-процес і т.д. Тенденцію «переформування» можна відстежити за теоремою Остроградського-Гауса: «зміни на поверхні об'єкта» відповідають «змінам всередині об'єкта».

Стан системи, її життєздатність і стійкість за теоремою Остроградського-Гауса залежать від балансу параметрів всередині системи і на її поверхні. Міцність сім'ї залежить не лише від міцності стосунків і зв'язків всередині сім'ї, а й від сили впливу зовнішніх факторів. Іноді надзвичайно гарна сім'я розпадається вмиль, якщо хтось із подружжя зустрів «щось» ще краще, а нікому не потрібні алкоголіки „вбивають” один одного, але живуть і далі разом, бо вони нікому не потрібні. Суспільство «не притягує» їх, а «відштовхує» в одну «яму».

Ще одним важливим принципом «прогнозування» є загальний закон тяжіння: кожна система «притягує» те, чого їй нестачає, і відштовхує, «відторгає» те, що для неї зайве. Кожен об'єкт збирає те, що необхідне для рішення задачі, для якої він призначений, і старається позбутись того, що цьому заважає. Погляньте уважно на те, що збирає людина «на майбутнє», і ви побачите куди лежить її «Шлях Даний» і що її очікує попереду.

Успіх передбачування (точніше один із його «секретів») залежить від точності «моделювання» ситуації, або від принципу «універсальності» структур і процесів у будові природи. Хвильовим рівнянням можна описати і рух «супутника» в полі тяжіння Землі і рух «хвилі» в фізичному середовищі. Якщо хоча б у першому

наближенні відтворити модель життя індивіда в суспільстві через модель гадалки «картами», «рунами» та тому подібне – ми отримуємо і «результат майбутнього», наближений в якихось моментах до реального, очікуваного.

Приступаючи до «передбачування», не слід забувати про те, що все, що стосується майбутнього, лежить в межах часу виконання задачі і існування даної системи. При цьому необхідно не забувати про реалізацію задуму в життя в послідовності: ідея, постановка задачі і її реалізація в інформаційному просторі (своєрідний Шлях даний), наступне втілення в матеріальному середовищі. До матеріальної реалізації вже існує інформаційна модель майбутнього втілення, по якій можна прогнозувати, передбачувати майбутнє.

Ще одним важливим моментом реальності прогнозу є дієвість енерго-інформаційного «приводу-кільця», потоку енергії і інформації, на якому крутиться колесо-кільце існування даної системи (якщо б завтра погасло Сонце, процес передбачення втратив би всякий сенс).

Важливою особливістю кілець енерго-інформаційних пар в природі є їх повторюваність, циклічність. «Через рік знову буде весна» і можна передбачувати «цвітіння саду». Знаючи природу циклів і їх тривалість, можна передбачувати багато чого з майбутнього.

Звичайно, все сказане відноситься до можливостей «прогнозування» зсередини системи (ідучи по лісу, важко говорити про те, що за його межами). Для «покращення» прогнозу необхідно «вийти» за межі системи, «піднятись» над нею і «побачити» весь Шлях. Одні можливості в «подорожнього» в лісі, інші у птаха над лісом. Іноді примітивний об'єкт може сказати про «майбутнє» більше, ніж складний по даному питанню на даний момент. Але, щоб глянути за обрій людського бачення, між «подорожнім» і «птахом» має бути «посередник»-перекладач, що належить обом інформаційним територіям одночасно.

Відштовхуючись від сказаного вище, можемо спробувати зазирнути за обрій і подивитись на те,

Що очікує Україну в майбутньому?

Майбутнє України в значній мірі визначається минулим. Починаючи з часів Трипілля, наша Батьківщина знаходиться на перехресті еволюції людської цивілізації. У тих, хто знає історію, складається враження немов би якась неземна сила виштовхує різні народи на цю священну територію. Сторіччя за сторіччям, без перерви і затишшя, накочуються на Україну завойовники. При цьому складається враження, що кінцевою метою подібних навал є саме Україна, бо, сягнувши її меж, хвиля затухає і зникає, залишивши після себе спустошену територію, як це було під час

навал обривів і татаро-монгол. А з іншого боку Україна ніколи не була народом-завойовником. Якщо і траплялись військові походи, то з метою відновлення втрачених земель. Мабуть далі всіх ходив Святослав, аж в пониззя Волги і на Кавказ, і то не з метою загарбати, а зруйнувати іудейську Хазарію, що окупувала Київ в VIII-IX сторіччях і якій Русь мала платити данину. І це при тому, що історично український етнос, як і значна частина суперслов'янського етносу, народився і зміцнів в басейнах рік, що впадають у Чорне море. Нині майже вся територія по басейнах Кубані (Ру-Дани), Дону, Дунаю, як і по частині Дніпра, втрачена не лише українцями, а й слов'янами взагалі (мається на увазі, що мешканці по Дону і Кубані стали додатком тюрксько-російського конгломерату, а Дунай взагалі став помешканням інших етносів). За останні дві тисячі років, за час впливу на земне життя сузір'я Риб і господаря його «дому» Сатурна, майже все, що відбувалось на нашій території, спрямовувалось якщо не на знищення українського етносу, то хоча б на те, щоб зупинити, загальмувати його поступ у майбутнє.

На кінець першого тисячоліття стратегія географічного захоплення Раїни починає змінюватись. Не обов'язково захоплювати територію і нищити населення ззовні. Набагато краща, хоча і більш тривала в часі, стратегія дифузії через кордони з тим, щоб під «маскою» мешканців, користуючись мораллю і етикою етносу, повести „табун” в бажаному напрямку, перетворити його, зробити своїм додатком. А якщо щось не получается, то виїсти тіло етносу зсередини і знищити його. Саме таку стратегію взяли на себе давно мутовані наші родичі «юде», що відійшли від патронату Сонця і Урана під патронат Сатурна». Під одягом віри Православної-Христової вони спочатку спотворили вчення пророка Юпітера Христа (через равіна Савла, що став апостолом Павлом), а потім перейшли до тотального духовного поневолення слов'ян. Спочатку, через хазарський каганат, потім діями князя Володимира, онука равіна Малка, силою, вогнем і мечем, охрестили Русь. А коли і релігія не дала до кінця бажаних результатів, справа пішла на винищення мешканців Раїни. І в цій справі неабияку допомогу їм надає Тартарія (Орда) – Росія, морально-ідеологічна спадкоємниця Хазарії. За три століття ординського поневолення Русі-України (XVII – XIX сторіччя) було зроблено все, щоб навіть згадки не залишилось про український етнос. Та ще більших втрат Україна зазнала в XX-му сторіччі, коли «Сатурну» «надоїло» очікувати бажаного, а його час господарювання в циклі року Сварока почав добігати кінця. XX сторіччя – це сторіччя тотального нищення всього українського і самих українців: від мови і міфу етносу до фізичного; не гребуючи при цьому ніякими засобами і, перш за все, шляхом руйнації і підміни моралі і етики, розтлінням і

підміною людських цінностей і орієнтирів життя на тваринні, пропагуванням вживання наркотиків (і, перш за все, алкоголю і тютюну)! І все це з одною метою: звільнити територію України від українців.

Згадаймо вислів І. Франка («За благо України» №3, 1899 р.): Коли я дивлюся на демократів (інтернаціоналістів), соціалістів, комуністів, лібералів – за кожною з цих партій (лож,мафій, організацій – авт.) я бачу хитрий писок жида. (Прошу читача не ототожнювати всіх євреїв із сіоністською ідеологією вибраності жидівської верхівки їх богом-мамоною для всесвітнього панування і експлуатації гоїв)

Можна задати логічне питання: навіщо?, кому це потрібно? Перш ніж відповісти на це питання, необхідно попередити читача (чи слухача) про те, що далі мова піде про ще більш незвичні і незрозумілі для більшості речі. Пам'ятаєте вислів: «війні на Землі передують війна на Небесах!»? Уявлення людства про власну самотність із бажанням знайти собі подібних (біологічні форми життя) далекі від реальності. В дійсності кожне небесне тіло по своїй суті є «багатоквартирним» будинком, в якому «квартири» - це шари простору-часу з різними структурами, законами будови і життя, з різним призначенням, із багаторівневими складовими розуму і духу. На відміну від досить молодого людського розуму, в Сонячній системі багато вищих, за рівнем інтелектуальних досягнень, світів розуму і духу (а їх мешканці сприймаються людством як божества).

Зрозуміло, що в межах спільного дому інтереси по забезпеченню і розбудові територій життєдіяльності не можуть не перетинатись. В одній і тій же багатодітній сім'ї кожна дитина бореться за власну ТЖД і всілякими засобами намагається її розширити. Для забезпечення взаємоузгодженого життя в космосі, як і в якій завгодно людській спільноті, узгоджуються і діють свого роду юридичні закони (на зразок дипломатичних взаємовідносин). В незалежності від кількості населених світів тої чи іншої планети, кожна з них має на Землі по 2 представництва. Так Україна межує з двома світами-„квартирами”-посольствами: від Урану (Приазов'я) і від Сонця (в межах від Комсомольська на Полтавщині до Запоріжжя). На відміну від планетарних представництв, Сонячне посольство (точніше адміністрація) в нашому шарі простору-часу одно. Цим пояснюється цікавий феномен. Якщо описати коло радіусом відстані від порогів до Ієрусалима (Рус-салима) з центром на Порогах, то на цьому колі знаходяться більшість святих місць планети: Соловецькі острови, Аркаїм, Тегеран, Багдад, Ієрусалим, Олександрія, Рим, Мілан та інші. Даний феномен говорить про те, що епіцентром еволюції планетарного розуму в нашому просторі-часі (в нашій квартирі) є Сонячне представництво

і той, хто володіє цим районом, може, в якійсь мірі, впливати на еволюцію людства і планети. Слід зауважити, що місце перебування представництв може тимчасово змінюватись. Близько 12000 років тому, до зміни положення земної кори відносно полюсів, Сонячне представництво знаходилося в районі нинішньої Палестини, де на той час знаходилась територія нинішньої України (після зміщення земної кори територія України змістилась в північно-західному напрямку). Тож ті, хто мав доступ до даної інформації, передбачували, що в III-IV тисячоліттях сонячне представництво буде в «домі» Урану. А тому ідеологи равінізму озвучили версію приходу їх месії на місце нового Ієрусалиму, що постане на північ від старого на відстані 1800 стадій на берегах Дніпра. Зрозуміло, що не слід ніколи плутати росіян з імперською ідеологією Москви, німців з ідеологією націонал-соціалізму, а порядних євреїв з ідеологією сіонізму. І тим не менше, це ті обставини, які багато в чому можуть пояснити як сьогодення, так і майбутнє, України. Стратегія тотального внутрішнього знищення Українства на користь майбутнього Ізраїлю на території України, подалі від арабів-мусульман, не входячи в конфлікт із духовно здоровими етносами, нині на озброєнні вищого ешелону єврейства. В Україні нині спостерігається уже четверта спроба утворення новітнього Ізраїлю. Захопивши всі фінансово-економічні важелі в країні за допомогою друку нічого не вартих доларів, а через них владні щаблі і засоби масової інформації, вони руйнують не лише етнос України, а й нівечать його життєдальні сили. І це буде продовжуватись до середини XXI століття. До того часу, поки на планеті не відбудеться ряд кардинальних змін. На кінець 20-х років за обсягом вагового промислового продукту Китай обійде США. Тоді ж Китай, Індія, Бразилія, Європа і Росія домовляться про перехід на інтернаціональну валюту не підконтрольну євреям (як нині підконтрольний долар, який можна друкувати скільки заманеться і який незабезпечений відповідним матеріальним ресурсом). З падінням долара почнеться фінансово-ресурсний перерозподіл планети. До 2026-2027 року буде ініційований розпад останньої фізичної «імперії», з найбільшими, ще не розграбованими ресурсами, Росії. В вир розпаду буде в деякій мірі затягнута і Україна, яка, починаючи з 2015-2016 року поступово почне «виповзати» не лише з економічної, але передусім з морально-духовної ями, в яку її загнали ті, хто завжди мріяв зробити цю Раїну своїм «придатком». Практично вся Сибір стане протекторатом Китаю, а європейська частина Росії разом з Україною і Білоруссю ввійдуть в об'єднану Європу від Ла-Маншу до Уралу (приблизно це відбудеться близько 2033 року). Та до цього часу відбудеться ще одна кардинальна подія, що суттєво вплине на подальшу історію України. З прийняттям закону про вільний продаж землі, вона

майже повністю опиниться в руках великих земельних латифундистів, в основному банків (що майже всі в Україні належать євреям). Земля не є мертвим товаром, вона має приносити прибутки, а оскільки село в Україні практично вимерло, то в Україну до 50 років буде завезено близько 20 мільйонів вихідців із Азії. Саме п'ятдесяті роки стануть критичними для існування України взагалі. Ситуація і надалі мала б складатись в напрямку ліквідації українського етносу, якби ще не одна важлива подія, що відбулась на початку 90 років минулого сторіччя, коли на Слобожанщині народилась дівчина, яка на початку п'ятдесятих років (2041-2045 рр.) стане не лише духовним лідером України, а й усієї об'єднаної Європи.* Починаючи з 2041 року почне відроджуватись самоусвідомлення українців українцями,** усвідомлення власної місії в еволюції людства і планети. Зміцниться сім'я, почнуть народжуватись діти і до кінця століття населення України сягне 50 мільйонів чоловік. Одночасно спостерігатиметься відтік іноземців і до кінця століття їх залишиться близько 10 мільйонів, а до кінця наступного – близько двох. Причин для цього буде дві: перша – невідповідальність геофізичних умов і, по-друге, усвідомлення корінним етносом важливості захисту власної території життєдіяльності. Одночасно зміняться пріоритети і цінності буття людини: на зміну тваринним, фізіологічним цінностям прийдуть духовно-інтелектуальні, що призведе до зростання інтелектуального рівня українців майже на 60% порівняно з загальнопланетарним (нині він упав до 0,9 від середньо- планетарного). Якщо нині інтелектуальний внесок українців у світову скарбницю складає близько 0,2%, то до кінця сторіччя він збільшиться до 1%. Найбільшим скарбом українців стануть не «чорноземи», а духовність, інтелект, творчість. Все це створить умови для розбудови і розростання нової енергоінформаційної сутності – аватора, місцем народження якої визначена Україна. Прихід аватора ініційований Сонцем*** і викличе відчутні зміни в духовному стані людства. До кінця ХХІ сторіччя почне згасати егрегор суперхристиянської церкви, у ХХІІ сторіччі – буддійського. Найдовше протримається найбільш консервативна релігія – мусульманство, ще близько двох століть. Але перші паростки оновленої Відичної віри ХХІ століття зміцніють у ХХІІ і на повну силу розквітнуть у ХХІІІ столітті, коли Відична віра, що вийде з України, заповнить майже всю духовну сферу людства.****

графік

Чисельність населення України до 2400 року сягне 100 мільйонів чоловік. Набуде популярності і українська мова, якою на той час говоритиме близько 160 мільйонів чоловік (в основному в басейнах рік, що впадають в Чорне море). В подальшому буття

українців мало відрізнятиметься від загальнолюдських і буде пов'язане з аспектами і проблемами виходу в межі Сонячної системи, а потім і за її границі. Що стосується української мови, то фонетично вона майже не буде застосовуватись з XXV сторіччя, з часу початку користування ефектом телепатії (підсиленого технічно, на зразок сучасного мобільного зв'язку), але мова залишиться як технологія мислення.

Відносно інших, важливих питань для майбутнього України, то найбільш вірогідним сценарієм очікуваних подій буде наступний:

Євреї збережуть домінантний статус в Україні до 2040 року, після чого їх діяльність, як міжнародної (не етнічної) мафіозної організації, побудованій на релігійній основі вибраності, в Україні буде заборонена (перш за все завдяки зусиллям вихідців із Азії). В подальшому ідея «єврейства» поступово буде згасати, а єврейський міф розчиниться в часі.

Завдяки руху континентів Сибір наблизатиметься до полюса. З теоретичної механіки відомо, що у випадку дії на гіроскоп зовнішнього моменту, вісь гіроскопа буде «мандрувати» в напрямку нейтралізації дії цього моменту, «намагаючись» суміститись з віссю зовнішнього моменту. Зовнішнім моментом для Землі є взаємодія магнітного поля Сонця через магнітне поле Землі, в результаті цієї дії ми бачимо «мандруючі» магнітні полюси. І якщо нинішнє положення полюсів фізичних (географічних) не співпадає з положенням магнітних – це говорить про те, що буде спостерігатись переміщення в бік осі зовнішнього моменту (магнітного полюса), що призведе до зростання температури на території України. Протилежним цьому процесу є інший, пов'язаний із поверненням положення земної кори до стану, в якому вона перебувала 12000 років тому, до планетарної катастрофи, під час якої земна поверхня повернулась від полюса в бік Канади. Як результат, спочатку Україна переміститься в субтропічну зону, з наступним рухом в бік полюса (завдяки циркуляції літосфери нині континенти плывуть на північ). Клімат буде також змінюватись через коливання випромінення Сонця ($\pm 8\%$) під час його руху через воднево-пилові космічні хмари. Чим вони густіші – тим більша енергія, що випромінюється Сонцем. В цілому, під впливом цілеспрямованої діяльності людства, умови помешкання в Україні покращуватимуться до 2400 року, після чого природні чинники візьмуть своє і умови почнуть погіршуватись, що призведе до міграції населення і зменшення числа українців. Нині середня температура Землі підвищується, що призведе до необхідності скидання тепла в космос. Тепло переноситься інфрачервоним випроміненням і його кількість пропорційна температурі в четвертому ступені (T^4). При цьому оптимальним процесом при

звичайних температурах є дифузія (енергія передається від атома до атома), але коли цей механізм «не встигає» передати енергію, включається механізм перемішування атмосфери (турбулентності, щось на зразок перемішування гарячої води в склянці, щоб вона швидше охолола). Тож найближчим часом слід очікувати подальшого зростання турбулентності атмосфери і катастрофічних природних явищ.

Територіально Україна теж дещо зміниться. Крим, в якому чисельність татар стане домінуючою, практично стане самостійним і відійде в мусульманський конгломерат. Однак, при демократичній зміні кордонів (в XXII – XXIV сторіччя вони будуть швидше етнічними, ніж географічними) до складу України можуть повернутись території Дону і Кубані, а також Українська частина Подністров'я.

**** Згадаймо пророцтво Парацельса: Через 500 років після моєї смерті (1541 рік) на берегах Борисфена (Дніпра) постане Великий Хрест Всевишнього і засяє всьому людству!

*** Прихід аватора – це подія космічного масштабу, тому готується і втілюється вона протягом тривалого періоду часу (хоча людьми сприймається як звичайна дата народження).

** Якщо нині із 46 мільйонів українців українцями вважають себе близько 30-ти, то наприкінці п'ятидесятих (і далі) українцями себе відчуватимуть і усвідомлюватимуть майже 100 % (мається на увазі корінних мешканців).

* Зважаючи на те, що Земля має 5 матеріальностей, а ця дівчина 6 (6 «тіл», як свого часу Шевченко), і що вона є аспектом богині води і життя Дани (Тани), то її прихід, швидше за все, ініційований Нептуном.

Що стосується економіки країни, то на початку п'ятидесятих років вона стане на 62% плановою (число золотого перетину), а на початку шестидесятих в Україні буде створено базовий, стійкий по відношенню до планетарної економіки, особливо в протирічних та надзвичайних ситуаціях, контур життєдіяльності. Фінансова система, як і засоби масової інформації, теж на 62% буде державною. Окрім того, всі засоби масової інформації контролюватимуться духовно-інтелектуальним парламентом, що буде обиратись в Україні з кінця тридцятих років і до складу якого входить 12 чоловіків і 12 жінок з головуванням по двоє (чоловік і жінка) помісячно, та з оновленням складу кожного року на третину.

В контурі праці Україна буде займати (з другої половини XXI сторіччя) чільне місце в космічних технологіях та в деяких аспектах інформаційної складової природи, а також стане лідером у відпрацюванні духовних технологій майбутнього і, перш за все, в пісні і музиці. Крім того Україна поверне собі чільне місце в розробці нових освітніх технологій.

Великі зрушення чекають українців у питанні використання рідної мови. Все більше українців розумітимуть, що ефективність їх творчості і життя в цілому залежить, і суттєво, від використання саме тієї мови, яка склалась на даній території за час життєдіяльності сотень поколінь. Тож на кінець століття українською мовою буде користуватись майже 100% населення, а найбільше нею говоритиме в XXIV сторіччі – близько 160 мільйонів чоловіків. В кінці XXVI столітті всі мови перейдуть із активної форми в пасивну, коли людство оволодіє технологіями телепатії.

Що стосується планетарного людства взагалі, то найбільш знаковими подіями найближчого майбутнього можуть стати наступні. Приблизно в 2020-2021 роках світова громада відмовиться від долара (як інструменту грабунку всього світу Сполученими Штатами і інтернаціонально-сіоністською мафією, що називає себе євреями). Одночасно, за спільної згоди найбільших країн світу буде введена інтернаціональна валюта, пов'язана не лише з продуктом створеного людиною, а й з ресурсами, якими володіють ці країни (Зауваження: обирається і грабується людство не лише тими, хто друкує і контролює гроші, а й тими, хто контролює останні найвищі ланки «контуру праці» в світовому виробництві матеріальних, духовних і інформаційних «благ», а тому відмова від «долара» - це не відмова від паразитичних технологій на тілі планетарного людства. XXI сторіччя буде сторіччям жорстокої видимої і невидимої війни між народами за ресурси, в тому числі, за продукти харчування і за чисту воду. Найважливішим ресурсом уже в найближчому майбутньому стануть продукти харчування і, в цьому відношенні, Україна має неабиякий потенціал для свого розвитку. Питання лише в тому, хто скористається цим ресурсом .

Взагалі XXI сторіччя можна буде назвати сторіччям боротьби з брудом (матеріальним, інформаційним і духовним). Зважаючи на всі аспекти перетворення фізичного помешкання людства в глобальний смітник і помийну яму, теж відноситься і до інформаційних потоків (їх маємо чистити, як і забруднену воду чи повітря), і до духовного життя, до бруду набагато шкідливішого і страшнішого за фізичний (хімічний, біологічний, генетичний і т. д.). При цьому необхідно мати на увазі, що як економічний, так і екологічний аспекти є лише черговим іспитом «людства», від якого, як і від багатьох попередніх, залежатиме майбутнє «навчання» і, взагалі, майбутнє людства.

Боротьба за ресурси і лідерство надасть перевагу країнам, що мають найбільші не лише природні ресурси, а й людські. До таких країн, в першу чергу, відносяться Китай і Індія, протистояти яким в XXI сторіччі не зможе жодна країна, окрім об'єднаної в єдину

організовану спільноту Європи (свого роду імперію зразка третього тисячоліття).

Завдячуючи стандартно організованому ієрогліфічному мисленню (і свідомості) китайці на даний момент є найвагомішим аргументом у розгортанні і розвитку суспільних процесів планетарного характеру. Висока пристосовуваність до яких завгодно несприятливих умов призвела до такої ж високої конкурентоздатності при ще одній важливій рисі – колективній самоорганізації (гуртом і «батька» легко бити). Завдячуючи ієрогліфічності мислення, формалізованості і стійкості, що є необхідною умовою стабільного збереження і розвитку того, що є, уже до середини століття жовта раса стане домінантною в розвитку планетарного суспільства (можна сказати так: якщо біла раса – це Брама, то жовта – це Вішну.) В цьому сила і безсилля китайців. Вони підхоплюють і доводять до вищого ґатунку те, що є, але разом із позитивним вони візьмуть і те, що нині руйнує білу расу: фізіологічну культуру (точніше антикультуру), що веде до розпаду і самовиродження. Та до того Китай перетворить у свої протекторати Сибір і Сполучені Штати. Сибір як майже ще не розграбовану ресурсну складову, а Сполучені Штати – як фінансово-інформаційного спрута планети. Причиною останньої події буде те, що паразитуючи над людством і грабуючи його, Сполучені Штати перестали «думати» і «працювати». США скуповують розум з усього світу і, крім того, за допомогою долара можна «забрати – вкрати» все те, що створили інші. Та з падінням долара грабувати світ стане нічим. У найближчі три десятиліття основною організуючою і працюючою діаспорою на американському «вокзалі – ярмарку» стануть китайці, які спочатку візьмуть під свій контроль інформаційні потоки, а за тим і фінансові. Але, перейнявши західну культуру, Китай сам собі винесе «вирок». Тож уже до кінця сторіччя авангардом розвитку планетарного суспільства стане Індія.

Основою свідомості і культури індусів є «індуїзм» і його потужна модифікація «буддизм». На відміну від світогляду іудаїзму і спотвореного ним християнства (мається на увазі центральний пункт-наказ Ягве іудеям: контролювати фінансові потоки і жити на відсотки, не працюючи, а паразитуючи; ставлячи на покуті не боже, а людське; ще точніше фізіологічні задоволення через центральне місце в свідомості не божого, а людського), в свідомості індусів домінує світле, боже відношення до інших рас і народів, до живого розумного Всесвіту. Саме індуси стануть основною рухаючою силою світогляду третього тисячоліття – Відичного, з якого свого часу вийшли індуїзм і буддизм. А оскільки Відичний світогляд зародився в трипільські часи на території України, то уже до кінця цього століття виникне потужна духовна спорідненість між Індією і Україною, між Індією і Об'єднаною Енеєю – Європою, частиною

якої буде Україна. Саме в Україні новий потужний імпульс отримає Відичний світогляд і, завдяки легкому і природньому його сприйняттю індусами, він заволодіє їх свідомістю, а за тим і європейською. На кінець XXI сторіччя в Україні, а опісля і в Європі, почнеться трансформація християнства в Відичну віру, а вже в XXII сторіччі вона стане органічною складовою не лише свідомості індусів, а й більшої частини людства., як найбільш відповідаючий сучасним уявленням про світобудову. Через сторіччя, слідом за християнством, відійде в минуле буддизм, а ще через сторіччя найбільш консервативний світогляд – мусульманство. В XXIII сторіччі основним світоглядом планетарного людства стане Відичний.

Почувши дане передбачення, багато хто (особливо майже сто відсотків людей віруючих), відшукуючи аргументи «проти», нізащо не погодиться з таким поглядом. Та ті, хто дивиться в світ відкритим «незацементованим» поглядом, уже зараз бачать, як на могутніх деревах сучасних релігій з'являються не стільки молоді живі паростки, скільки засихаючі гілки, а на самих деревах виникає все більше хворобливих наростів і утворень, як ознаки кінця, що наближається.

Тож до кінця цього сторіччя роль лідерства в розвитку планетарного суспільства поступово перейде до індусів. Цьому сприятиме і те, що на відміну від китайців, які використовують надбання інших народів, Індія уже нині націлена в майбутнє, прийнявши в якості пріоритетних напрямків розвитку освоєння світу інформації, де особлива увага приділяється математичним технологіям і інформаційно-кібернетичним. Зважаючи на те, що третє тисячоліття – це тисячоліття освоєння світу Праві, світу законів будови і життєдіяльності світів Яві – інформаційної складової існування Всесвіту, майбутнє за тими, хто першим вирушить за ще неосвоєні обрії людського буття.

З XXIII сторіччя на планеті запанує «золотий вік», що продовжиться ймовірно два – три століття. Зрозуміло, що це не буде «рай», і що все колись закінчується (за літом настає осінь, а потім і зима). Згадаймо одну із основних особливостей нашої домівки – нашого світу: його обмеженість і, відповідно, обмеженість ресурсну (матеріальну, енергетичну, інформаційну). Як наслідок, не лише на планеті Земля, а в усіх світах точиться безперервна конкурентна боротьба за «простір і перспективи» життєдіяльності. Нерідко надзвичайно стійка система, з точки зору зовнішнього спостерігача, «несподівано» руйнується, або навпаки: здавалось би уже приречена система виявляє «чудеса» стійкості і міцності. За цим явищем стоїть один із важливих принципів будови всесвіту – принцип Короленко-Кюрі, за яким стійкість системи залежить не лише від міцності взаємозв'язків між її елементами і

надійності самих елементів, але й від зовнішніх сил і потоків, від впливу середовища, в якому система (об'єкт) знаходиться під впливом або конкурентно-побудованих, або більш життєздатних систем.

Всесвіт побудований за полярним принципом, тож «покращення» в одному місці викликає еквівалентне «погіршення» в іншому. Зміцнення «добра» в одному аспекті викликає такі ж зміни в аспекті «зла». Для підтримки рівноваги з людством, що розвивається, зростають міць і можливості розвитку антилюдства одного із «паралельних» світів*. Розвиток того чи іншого світу відбувається у відповідності до мети і можливостей його «архітектора», та від місця (джерела живлення) його в «космоценозі». Антилюдство побудоване на вживанні «продуктів» діяльності людства. Надійність такого джерела залежить від можливості впливу на діяльність людства і контролю над ним (принцип зворотнього зв'язку). Про це «потурбувався» творець світу антилюдства, прискоривши його розвиток в аспекті набуття найшвидшого контролю над людством**. На разі антилюдство має більші досягнення в галузі «переходів» між світами і у вивченні особливостей будови нашого світу, в тому числі біосфери і людства. Безпосередньо (особисто) мешканці цього світу «ігви» не можуть контролювати людство, а лише через «посередників» (і не лише вони), бо вони є «елементами» іншого світу***. Тож «посередник», що має використовуватись, повинен бути життєздатним у нашому світі. Іншими словами посередником має бути «ігва» «одягнута» в людське тіло. Інтенсивні експерименти на планеті ведуться уже тривалий час, деякі з них можна назвати досить успішними. Одним із «успішних» прикладів може бути «Саї-баба», пророк і «чудотворець» із Індії (необхідно звернути увагу на те, що «для успішної ловлі риби її треба прикормити», а вже потім в наживку вставляти крючка). Із трьох рас – різновидів людей (в генетичному аспекті) кращим матеріалом для втілення ігв є чорна раса і її семітське відгалуження, потім жовта, а тому, швидше за все, «посередники» нагадуватимуть темношкірих жителів Африки. За сценарієм творця антилюдства ігви в нашому світі стануть життєздатними з XXIII століття, а до XXVI приберуть до рук усі найважливіші життєві центри людства. На той час їх кількість складатиме кілька мільйонів, а їх діяльність призведе до руйнації інтелектуально-духовного аспекту розвитку людства (дай людині все, чого їй «заманеться» і вона дуже швидко перетвориться в «мавпу», що живе лише за інстинктами тіла). Планетарна криза охопить все людство і після «золотого віку» наступить пора його руйнації, що закінчиться пошуком «винних». В пошуках ігв і їх знищення загинуть мільйони ні в чому невинних людей. Кількість

жертв вимірюватиметься десятками мільйонів і це буде «найкривавішим» періодом в історії людства.*⁴

Та до часу описаних вище подій кардинальні зміни відбудуться в аспекті досягнення рівноваги між чисельністю людства і можливостями біосфери. Максимальної кількості людство сягне до кінця ХХІ століття та на початку ХХІІ-го, коли його чисельність складе близько $8 \cdot 10^9$ чоловік. Та, завдячуючи так званій «євро-американській культурі» (не бажанню мати сім'ю і дітей, що заважають жити заради задоволення), уже в ХХІІІ сторіччі чисельність людства впаде до п'яти мільярдів, а в ХХІV-му – до трьох. В ХХV сторіччі чисельність людства скоротиться до 600 мільйонів, а в ХХVІ - до трьохсот, після чого наступить відносна стабільність. Після позбавлення залежності від ігв чисельність людства навіть дещо зросте: у ХХVІІІ-му столітті до 500 мільйонів.

**⁴ Криза нашестя псевдоігв завершиться новим об'єднанням людства в єдине ціле в ХХVІІІ сторіччі.*

**** Деталь від трактора не використаєш в якості елемента будови троянди.*

*** Маємо пам'ятати, що прискорюючи одне – відмовляємось від іншого (як балерина заради грації від звичайної їжі і її кількості).*

**В книзі Даніїла Андрєєва «Роза мира» цей світ поданий як світ диявола-людства – ігв (за описом дуже схожих на один із різновидів «інопланетян»).*

Наступною критичною точкою для людства буде кінець третього тисячоліття, коли буде «добудована» і почне «світити» нова зірка – Юпітер*. І хоча до того часу людство почне «заселяти» Сонячну систему (мається на увазі позаземний простір від орбіти Землі до поясу астероїдів, починаючи з кінця ХХІV сторіччя), та з кінця третього тисячоліття міграція людства стане масовою, бо на той час найбільш придатними для життя будуть супутники Сатурна і Урана.

На кінець четвертого тисячоліття чисельність людства становитиме близько ста мільйонів чоловік, на кінець десятого – близько п'ятнадцяти, а на кінець дванадцятого всього кілька десятків тисяч. Людство нагадуватиме рослину, що дала «насіння» і «засохла», підготувавши «зодчих» нових світів.

Зрозуміло, що людство дванадцятого тисячоліття мало нагадуватиме нинішнє (як насінина рослину, на якій визріла). Намірам Творця антисвіту протистоять діяння Творця нашого. Для зменшення впливу і наслідків діяльності «ігв» нині робиться відповідний зворотній хід (як в шаховій партії). На арену життєдіяльності людства виходять представники наступної, шостої «раси» - індіго, діти з деякими обмеженими можливостями по

відношенню до однолітків, але більш міцно «прив'язаних» до планетарного Логоса (більш розвинута «інтуїція», що дасть можливість швидше впроваджувати необхідні «іmunні» технології зверху). В XXVI сторіччі чисельність «індіго» зрівняється з чисельністю «ігв», що дасть можливість подолати наміри і дії світу антилюдства. В подальшому чисельність «індіго» буде зростати і, приблизно, з шостого тисячоліття все людство складатиметься із представників VI раси.**

Можливості людства VI раси відповідатимуть потужності енергоінформаційних потоків, на яких будуватиметься його діяльність. До кінця XXIV сторіччя людство «під'єднається» до потоку, що живить Землю (утворить на ньому свій контур, своє «колесо» життєдіяльності), а з кінця третього тисячоліття – до контуру, що живить Сонце і сонячну систему. Починаючи з 10-го тисячоліття людство отримає знання і можливості, необхідні для розбудови «житла» наступних людств – нових зоряних систем: десь з дванадцятого тисячоліття людство залише Сонячну систему (залишаться лише ті, хто плануватиме і підтримуватиме життєдіяльність світів (разом з їх представниками і будівничими) Землі.

*** Мається на увазі, що «індіго» наступних тисячоліть це і «люди», і вже ні.*

**Уже нині астрономи відмічають суттєву зміну параметрів Юпітера, світимість якого зростає майже вдвічі, а магнітодиск до 2,5 мільйонів кілометрів. Появу другого сонця пророкували махатми Індії, які стверджували, що шоста раса побаче два Сонця на небі.*

ПІСЛЯМОВА

Щоб мати додаткові уявлення про майбутнє України, людства і планети, в «розмові» з Родом була отримана наступна (в межах 60-

70 відсотків вірогідності через «розмитість» каналів сприйняття і ідентифікації) інформація.

- Чи правда, що на планеті є місця «сили» і чи є вони в Україні?

- Перш за все необхідно визначитись з поняттям «місця сили». В деякій мірі аналогами природних феноменів є місця сили в державі, до яких слід віднести енергетичні, інформаційні, владні та т.п. центри. Ще однією підказкою може бути питання до людей: Чи випадкові місця виникнення і розташування столиць? На планеті є місця особливо сприятливі для розвитку тих чи інших процесів, в тому числі біологічних і, звичайно, людських. Але подібні місця не завжди сприятливі безпосередньо для людини. Наприклад «магнітні полюси» надзвичайно важливі для життєдіяльності Землі, але людям в цих місцях не надто комфортно.

До особливих місць відносяться поклади корисних копалин, особливо залізних руд. Залізо не просто відіграє важливу роль в життєдіяльності людини, воно ще й зв'язує її з магнітним полем Землі, в деяких аспектах виконуючи роль біопланетарного «інтернету». В місцях розташування родовищ заліза магнітне поле Землі «прогинаючись» наближається до її поверхні і більше впливає на людину. Саме в таких місцях народжується більше «геніальних людей».

Але окрім фізично-відчутних є місця «сили», що діють немов не торкаючись безпосередньо людини. До таких місць в Україні належать Київ з прилеглими територіями, Дніпровські пороги, Мелітопольський район Приазов'я в напрямку до Дніпра, Ужгород в Закарпатті. Це «точки – області» виходу енергії – інформації в простір-час нашого світу (свого роду гілки від дерева «Земля»). Наближеними до указаних є Черкащина, Полтавщина, Сіверщина. Знову таки підказкою можуть бути місця розташування прадавніх столиць: Голуні на Полтавщині, Майданецького на Черкащині, Гер в Приазов'ї, Ужгороду в Закарпатті, столиць Готів (Германареха) і Мамає на порогах.

- Які найбільш негативні явища для людства очікуються в XXI сторіччі?

- Про екологію сказано багато. Зроблено дуже мало. (І взагалі практично нічого в інформаційно-духовній області). Наступною проблемою є ресурсна: енергії, води, необхідних речовин. І справа не в ресурсах – вони з Землі нікуди не діваються. Просто їх людина

переводі в стан, в якому їх подальше використання людиною на даному етапі стає неможливим. Актуальною вже на сьогоднішній день стає проблема зайнятості людства і перебудови його структури. Фундамент суспільства, а саме його виробнича складова із робітників і селян, замінюється на «робото-автоматизовані» системи і стає зайвою. А все, що не використовується за призначенням в природі, має «атрофіюватись» і «відмерти». Є і інші проблеми, але найважливішою стає проблема духовності, бо **«пустелі Земній передують „пустеля душі»**. Людство, не змінивши пріоритети життя, - приречене на виродження.

- Нині багато розмов про зміну циклів і про небезпеки для людства пов'язані з цим. Згадуються 2012, 2015 роки, 2027 роки. Чи дійсно в цьому сторіччі на людство чатує «планетарна» катастрофа?

- Космічним катастрофам відповідають космічні відрізки часу.** Якщо мова йде про конкретний рік, то причини подібної катастрофи можуть бути або зустріч з масивним метеоритом – астероїдом, або з «плазмоїдом» викинутим Сонцем, або ж із критичною точкою у внутрішньо-земних процесах. Останні явища надзвичайно рідкісні (мається на увазі можливість стати причиною глобальної катастрофи), а тому ймовірність така існує, але вона надзвичайно мала. Одна із подібних катастроф ймовірна в 70-х роках нинішнього сторіччя (інформація про неї була «доведена» (?) людству через Е. Кейсі). Набагато згубніша для природи діяльність людини. Так маса біосфери з часом (через $7 \div 9$ тисяч років) зменшиться до 10% і лише після того як людство піде з Землі (~ через 20000 років) повернеться до нинішнього рівня.

- Звідки на Землі три раси, в чому між ними різниця (окрім кольору) і за якою расою майбутнє людства?

- Коли Земля була готова, вона була засіяна життям (мається на увазі біологічним). Коли була готова біосфера, Земля була заселена людьми. Найдавнішою расою (не мавпами) є жовта, якій близько 330 тисяч років. В її «підготовці» визначальну роль зіграв Місяць за участі представників деяких світів Сатурна. Вік чорної раси (до створення якої причетні Сатурн і Венера) дещо менший, близько 300 тисяч років, а до наймолодшої – білої, «руку» приклав Уран (близько 270 тисяч років тому). Із вищих планет без особливого впливу-«статусу» залишився Нептун, який свого часу (в результаті космічного конфлікту) втратив свої дві вищі матеріальності (як і

свою «законну траєкторію» руху та найбільшого супутника - Місяця). Однак на Нептуні є світ, в якому мешкає одна з найбільших розвинутих планетарних цивілізацій і яка суттєво впливає на перебіг земних подій в нашому світі через Місяць* та через воду на Землі. В протистоянні з Ураном Сатурн використовує нептунян в еволюційному протистоянні рас. Під час свого «головування» в останній місяць Сварока (рік Сварока дорівнює періоду прецесії земної осі – 26 тисяч років), в останні 2 тисячі років, Сатурн зробив усе можливе, щоб нівелювати різницю між расами під проводом «вибраності» симбіотиків білої і чорної рас – семітів.

Та головною відмінною рисою всіх трьох рас є «пакети технологій мислення» і задачі, які можуть вирішуватись більш ефективно в різних ситуаціях. Мислення жовтої раси ієрогліфічно-символічне з високим ступенем детермінованості, що з одного боку забезпечує стабільний результат при незмінних умовах, але звужує варіативність пошуку, творчості, еволюції.

**Місяць старше Землі і мав «розумові» можливості «світів-цивілізацій» Нептуна, які використовувались при формуванні біоаспектів нашої планети.*

*** Значні зміни в параметрах Землі відбуваються кожні 26 000 років. Це повний період, що складається з 12ти зоряних місяців по 2160 років. Кожний зоряний місяць налічує по 30 зоряних днів тривалістю в 72 роки, в яких «зоряна година» триває 3 роки. Вплив даних періодів на перебіг суспільних процесів нескладно відстежити на прикладі історії України (наприклад в період з 1917-1919рр по 1989-1991рр).*

Чорна раса більш емоційно-рефлексорна. Прийняття рішення її представниками обумовлюється обставинами, досвідом і емоціями, що базуються на фізіології, на тісному взаємозв'язку з природою. Вона набагато глибше вмонтована в кругообіг природних процесів і більш життестійка. При цьому не слід плутати емоції тіла з емоціями вищої, духовної сфери.

Біла раса – це раса пошукова, яка для власної життєдіяльності мала створювати простір життєдіяльності штучно. Але для цього і мислення має бути творчим, пошуковим. Це раса, що перша заселяє нові простори, але після настання періоду стабільності, перевага переходить до жовтої раси. Тому біла раса - першопроходець не лише на Землі, але і в Космосі. І, як всякий першопроходець, вона першою стикається з небезпеками і хворобами майбутнього і перша страждає від того. В майбутньому чисельність білої раси буде

знижуватись до XXVI сторіччя та, після конфлікту світів і розселення людства в Космосі, вона буде основою становлення шостої раси (не кольору шкіри, а по ступенях еволюції), тої, яку нині називаємо «індіго».

Серед білої раси найбільше свої риси зберегли слов'яни, від яких спочатку відійшла ірано-кавказька гілка, потім тюркська, за нею романо-германська і, нарешті, угро-фінська. Якщо оцінити визначальні риси білої раси через 10 балів, то романо-германська і ірано-кавказька зберегла їх на рівні 8 балів, а тюркська і угро-фінська на рівні 7. Причиною втрати визначальних рис є змішування цих народів по півдню з чорною расою, по півночі і сходу – з жовтою.

- Одною із актуальних проблем, що хвилюють людство, є проблема контакту людської цивілізації з наближеними до людських уявлень цивілізаціями інших світів. Чи є людська цивілізація дійсно рідкісним явищем, чи причина відсутності контактів в чомусь іншому?

- Як і на Землі в Космосі не існує «нічийної» території, все комусь належить і кимось контролюється. Хоча, як і на Землі, є території і комунікації загального користування. Як і на Землі між окремими державами, так і між різними світами існують закони космічного гуртожитку (космічна юриспонденція). І так само як візит у ваш дім, чи ваш до іншої держави обумовлений запрошенням або рішенням спільної задачі, так і «інопланетяни» не можуть вештатись просто так, без запрошень в земному домі. Окрім того, ведучи розмову про контакт цивілізацій, не слід забувати, що в космосі, як і на Землі, існує проблема «розширення території життєдіяльності і необхідних життєвих ресурсів», яку найлегше вирішити шляхом захоплення «чужого». На планету не поставиш «грати» і не повісиш «замки» на кордоні, тому умови на ній мають бути такими, щоб представники інших цивілізацій не могли існувати на ній в принципі.

Не враховуючи «нелегалів», можна говорити, що на Землі нині присутні (точніше в нашому світі) 16 різновидів інопланетян, 8 з яких є представниками інших земних світів (за Д. Андрєєвим у нас 242 світи прив'язаних до планети Земля). НЛО, які ми спостерігаємо, є транспортом світів земних і світів планет Сонячної системи. Нараховується 23 різновиди НЛО, із них 9 земного походження, по 6 планетарного і зоряного походження, та по одному від Сонця і Місяця*.

Так само, як є інопланетяни практично ідентичні людям, так є і такі, які відрізняються між собою набагато більше ніж, наприклад, рослини і комахи. Є інопланетяни симбіоти і є множинні (на зразок «кульових блискавок», польової структури, які можуть роз'єднуватись на окремі «особи», або злившись в одну «істоту», діяти і жити, як єдине ціле.

За звичай контактують і взаємодіють між собою цивілізації близькі між собою за призначенням, будовою і функціонуванням (рибі нічого робити на Землі, а ластівці в воді, хоча є риби, що «трішечки» літають і птахи, що пірнають у воду, не кажучи про ссавців, що можуть жити і там, і там). Є світи і цивілізації на різних планетах, які практично не відрізняються, і на одній планеті такі, що «зрозуміти» їх практично неможливо (дуби подібні в різних лісах, але в одному лісі різновидів життя безліч. Є навіть такі світи, які подібні до однотипних будинків або рослин на одній грядці). Подібні до нашого земного світу є світи практично на всіх планетах Сонячної системи. Кожен із цих світів має по 2 «представництва – посольства» у нашому світі, але не більше двох від одної планети.

**Необхідно зауважити, що під НЛО слід розуміти не лише речовинні літальні апарати, а взагалі транспортні засоби переміщення не лише в нашому просторі – часі, але й між світами. При цьому різні цивілізації можуть користуватись НЛО побудованими на одному принципі, а однакові- на різних.*

В залежності від місця перебування на планеті в нашому світі етнос (чи народ) зазнає впливу від подібної «місії». Нерідко кольори стягів, що обираються тою чи іншою країною, несуть кольори притаманні тому чи іншому світові-планеті. Так білий колір говорить про схильність до інтернаціоналізму, до впливу всіх планет одночасно, золотий – Сонця, зелений – Венери, червоний – «бога війни» Марса, блакитний – Урану, коричневий до чорного (інфрачорного) – Сатурна, оранжево-помаранчевий – Юпітера, синій – Нептуна (?). Стяг України говорить про великий вплив Сонця і Урана (та наближеного до нього Нептуна).

Що стосується «посольств», то їх в Україні два: від Сонця і від Урана. Умовно місце «розташування» сонячного знаходиться в області від Полтавщини до Запоріжжя з найбільшою концентрацією на Порогах. Сонячне «посольство» відрізняється від планетарних так само, як вплив батьків на дітей від взаємовідносин між сім'ями дітей. Одночасно це і джерело енергії – інформації в світ земний. Звідси майже підсвідоме бажання багатьох народів «володіти» цим районом*, впливати на інших (і паразитувати на них). Хвилі впливу цього «району» легко відстежуються по розташуванню великих духовних і інтелектуальних центрів відносно Порогів – по кількох колах.

«Посольство» Урана нині «знаходиться» в Приазов'ї, це район від Херсонщини до Кубані. Частково воно «затоплене» водою (під водою знаходиться і прадавнє місто Гери, куди плавав Одиссей за золотими рунами і про що розповідав вихідець із цих місць, із Скіфії, Гомер). Ще одно посольство Урана розташовано в Бразилії.**

Допитливий погляд може самотійно константувати вплив тої чи іншої планети на різні народи. Так в Китаї розташовані нині посольства Венери і Нептуна, в Росії – Юпітера і Сатурна, в Індії – Венери і Юпітера, в США (вибудованих в нинішньому вигляді євреями) і в Ізраїлі – Сатурна і т.д.

Вплив «цивілізацій» і «богів» інших планет відбувається також через «пророків», «святих», інших «посередників» та «рукотворних» богів. Так «Мойсей» зазнав впливу Сатурна; Яруна, Крішна, Орій***, Каоцетакль**** - Сонця, Христос і Будда – Юпітера, Мухамед – Сатурна, Один і Піфагор – Урану, Мара (в Атлантиді) – Сонця і Сатурна.

Архітектором багатьох духовних течій був Рама (IV тис. до н. доби), який визначив шляхи праслов'ян в Індію і Шумерію (Су-Меру), де отримала подальший розвиток Відична віра, трансформована в індуїзм і, пізніше, в доволі модифікованому вигляді, в іудаїзм. Зважаючи на місцезнаходження Сонячного «посольства» саме в Україні, нині тут закладається духовно-інтелектуальний центр майбутнього поступу людства. Тут же в найближчі десятиріччя очікується прихід нового аватора людства. Умовний час цього народження знаходиться в інтервалі ХХІ-ХХІІ сторіччя, але конкретні відомості відсутні з метою виключення протидії його появі творцем «антилюдства».

Ведучи розмову про «інопланетян», варто зазначити, що кількість світів, розбудованих на тій чи іншій планеті, різняться так само, як і кількість та складність будинків в людському поселенні. Так у Меркурія чотири світи (стільки ж на Місяці), на Венері – 6, на Землі – 242, на Марсі – 4, на Юпітері – близько 350, на Сатурні – майже 130, на Урані близько 300, на Нептуні приблизно 120, на Сонці майже 1200*⁵. Чим більші енерго-інформаційні та матеріальні ресурси планети, тим більше світів має небесне тіло (враховуючи і вік планети).

**⁵ Приведені цифри дуже наближені, як і вся приведена тут інформація, що сприймається як реальний світ лише через інтуїтивний канал на основі принципів будови живої Природи (без зору, слуху і т.д.).*

*****⁴ Каоцетакль був наставником першої в південній Америці цивілізації, наступницею якої була Атлантида.*

***³ Орій був Учителем і Наставником того суспільного утворення, яке називаємо «Агарта-Аратта-Арта» і яке існувало до Дардано-Азовського потоку між Індою (другим, первісним руслом Дніпра) і Дніпром ще до дочірньої Трипільської цивілізації (близько 8000 років тому).

**² У Бразилії, як і в Україні, на стягу ті ж два кольори. Але гербом України є символ Сонця і Всевишнього «Триглав – Трисил», чого немає Бразилія.

*¹ Звідси і пророцтво у євреїв про Новий «є-Рус-салим» на порогах на Днапрі, їх очікування приходу свого месії саме тут, та настирне бажання побудувати новий Ізраїль в Україні.

- Нині багато розмов про вплив на майбутнє людства невідомих особливостей будови Сонячної системи, наприклад таємничої планети (чи зірки) Немізиди? Що можна додати до знань людства в цьому питанні?

- По-перше, як і більшість зірок нашої Галактики, Сонце має свою пару, темного карлика з масою 0,1 сонячної. Період обертання його відносно спільного центру складає близько 90000 років. В своєму перигелії (на найменшу відстань від Сонця) він наближається на відстань близько шести діаметрів сонячної системи (в «діаметр» Сонячної системи входять ще три транснептунових планети, не визначених людством на нинішній день). По-друге, на події в Сонячній системі впливає планета Дайя (вона ж Фаетон, вона ж Тіамат і Немізіда), яка в результаті космічної катастрофи* і перебудови Сонячної системи, змінила орбіту і рухається не в площині екліптики, а по надзвичайно витягнутій еліптичній орбіті з періодом обертання близько 6 тисяч років (за іншими даними близько 3,5 тисяч) під кутом майже 45° до площини екліптики.

Кожний перетин Дайєю площини екліптики призводить іноді до досить суттєвого впливу на параметри руху планет Сонячної системи.

Великого впливу на майбутнє Земля зазнає від змін на Сонці, яке в свою чергу обертається навколо Сіріуса, а останній зазнає впливу сузір'я Оріон*². Окрім того дерево світів Сонячної системи, як і все в природі, підкоряється загальному принципу розвитку: все має свій початок, стабільний період і кінець. На Землі одні світи будуються і розростаються, інші засихають і гинуть. При обмежених джерелах свого існування світи конкурують за ресурси і

простір життєдіяльності. І все це впливає на майбутнє нашого світу і, звичайно, людства.

**² В Космосі існує така ж ієрархія, як і в біосфері на Землі. «Колесо» енергії-інформації галактики крутить менші колеса зоряних скупчень, ті – зоряних систем, останні – планетарні. Та чим потужніше «колесо», тим більші можливості розбудови «дерева життя».*

**¹ Космічна катастрофа була обумовлена проходженням через Сонячну систему планети-блукача, в результаті чого «постраждали» Нептун, що перейшов на неналежну йому орбіту, втративши Місяця (що став супутником Землі); Дайя (супутник якої взагалі перетворився в купу астероїдів) і Марс, що втратив не лише атмосферу, а й близько 10 світів.*

Завершуючи останній, небеззаперечний розділ «Від», необхідно звернути увагу на наступне. Запропонований варіант «Від» відображає в цілому світогляд автора і не може претендувати на всеосяжність розуміння будови і буття Всесвіту і людства. Та все ж, розглядаючи оточуючу нас реальність через призму фундаментальних основоутворюючих законів і принципів, маємо можливість не лише більш глибоко усвідомити власну сутність, а й зробити ще один крок у «віданні-розумінні» людського буття і буття вселенського!